DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BENİ SENİN YAP

JENNIFER SUCEVIC

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni Senin Yap

Telif hakkı © 2025 Jennifer Sucevic

Tangled Hearts LLC tarafından

yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir elektronik veya

bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapılması hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılması yasaktır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, saraylar, olaylar, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Orijinal Kapak Tasarımı: Mary Ruth Baloy, MR Creations

Özel Baskı ve Resimli Kapak: Claudia Lymari, Tease Designs Düzenleme:

Shauna Stevenson, Ink Machine Editing

Düzeltme: Sisters Get Lit.erary Author Services İç formatlama:

Masque Publishing'den Silla Webb

Kapak fotoğrafı: Michelle Lancasterwww.michellelancaster.com Model: Anthony

Resimli sanat eseri Efa

Bültenime buradan katılın!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

1. Lilah
2. Steele
3. Lilah
4. Steele
5. Lilah
6. Steele
7. Lilah
8. Steele
9. Lilah
10. Steele
11. Lilah
12. Steele
13. Lilah
14. Steele
15. Lilah
16. Steele
17. Lilah
18. Steele
19. Lilah
20. Steele
21. Lilah
22. Steele
23. Lilah
24. Steele
25. Lilah
26. Steele
27. Lilah
28. Steele
29. Lilah
30. Steele
31. Lilah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

32. Steele
33. Lilah
34. Steele
35. Lilah
36. Steele
37. Lilah
38. Steele
39. Lilah
40. Steele
41. Lilah
42. Steele
43. Steele
44. Lilah
45. Steele
46. Lilah
47. Steele
48. Lilah
49. Evelyn
Epilog
Asla Senin Kızın Olmayacağım Seni Sevmekten Nefret Ediyorum
Jennifer Sucevic'in Diğer Kitapları Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

LILAH

"Neredesin canım? Maçın başlangıcını kaçıracaksın," diyor Evelyn teyze, son üç yıldır avukat olarak çalıştığım binanın kapısından içeri girerken.

"Biliyorum, biliyorum." Louis Vuitton çantamı omzuma asarken, içinden anahtar kartımı arıyorum. "Devon için bir müşteriye bazı belgeleri fakslamam gerekiyor. Dosyayı tezgahın üzerinde buldum. Eminim bu sabah almayı unutmuştur. En fazla iki dakika sürer. Söz veriyorum. Sonra gelirim."

"O adam sana sahip olduğu için çok şanslı," dedi hafifçe. "Umarım bunun farkındadır."

Daha fazla ekleme yapmasa da, eminim bunu çok istiyor. Vaftiz annem Devon Peterson'ın en büyük hayranı değildir.

"Öyle," diye, şu anda hissettiğimden daha fazla güvenle zorla söylüyorum. Sesim boş koridorda yankılanırken, gece bekçisi Mike'a el sallayıp asansörlere doğru ilerliyorum ve hukuk büromuzun bulunduğu yirmi beşinci kata çıkıyorum. "Büyük bir davada çalışıyor ve şu anda tüm dikkati orada."

"Her zaman böyle oluyor gibi görünüyor, Lilah," diyor nazikçe telefonun diğer ucundan. "Belki bir kez olsun, dikkati sana odaklanmalı."

"Öyle," diye cevap veriyorum, biraz fazla hızlı. Yalan ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Kısa bir sessizlik oldu. Sanki söylemediğim her şeyi duymuş gibi bir sessizlik. "Umarım öyledir tatlım. Bunu hak ediyorsun. Kimle birlikte olursan ol, seni dünyanın en önemli insanı gibi hissettirmeli."

"Öyle." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bunların doğru olmadığını fark ettim.

Devon'ın hayatı iş etrafında dönüyor. Her zaman öyleydi. Biz çift olmadan önce bunu biliyordum. Ailelerimiz, ben henüz flört etmenin ne demek olduğunu anlayacak yaşta bile değildim ki, bizi bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Onun

, bu kaçınılmaz gibi geldi. Sanki her şey bizim için ayarlanmış gibiydi ve tek yapmamız gereken buna uymaktı.

"Tamam," diyor ve konuyu kapatıyor. Evelyn teyzemin sevdiğim bir özelliği de bu, ne zaman geri çekilmesi gerektiğini her zaman hissediyor ve bana kendi başıma bir şeyleri çözmem için zaman ve alan tanıyor.

Bu, ailemin tam tersidir.

Yirmi sekiz yaşında olmama rağmen, hayatım hakkında söyleyecek *çok şeyleri* var.

Ve çoğu iyi şeyler değil.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, onu bir kenara itiyorum. Zaten yeterince uzun bir gün oldu. Maçta rahatlayıp Chicago Railers'ın Baltimore Baddies'i ezip geçmesini izlemeyi iple çekiyorum.

"Devon'a çok mutlu olmadığını ve başka bir şey yapmayı düşündüğünü hiç söyledin mi?" Evelyn soruyor, acele etmeme rağmen annelik endişesi kalbimi ısıtıyor. "Sana arenada bir iş vereceğimi biliyorsun. Bu eğlenceli olmaz mı? İkimiz birlikte çalışmak?"

"Hugh'un bundan çok hoşnut olacağını sanmıyorum."

Evelyn teyze Railers'ın yüzde 48'ine sahipken, Hugh Landry de takımda eşit oranda hisseye sahiptir. Yirmi beş yılı aşkın bir süredir iki aile arasında anlaşmazlık vardır, bu nedenle üçüncü bir yatırımcının elinde bulunan kalan yüzde 4 hisse, kaçınılmaz olarak anlaşmazlık çıktığında genellikle karar verici rol oynar. Evelyn teyze bu konudan hiç bahsetmez, ama bir zamanlar o ve Hugh nişanlıydılar.

Ta ki her şey mahvolana kadar.

"Bu sadece anlaşmayı daha cazip hale getirmek için ek bir bonus," diyor gülerek.

"Sen çok kötüsün Evelyn teyze."

"Biliyorum. Bu benim cazibemin bir parçası."

"Hâlâ seni satın almaya mı çalışıyor?"

"Tabii ki. Ama bu olmayacak. Bu benim takımım ve binanın ön cephesinde benim ailemin adı yazıyor. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Er ya da geç bunu anlamak zorunda kalacak."

"Umarım cehennem donmadan önce olur."

O, "Devon'a dönersek... Ona mutlu olmadığını söylemelisin. Seni seviyorsa, senin için en iyisini isteyecektir."

"Henüz bir karar vermedim." Asansör kapıları açılırken alt dudağımı ısırıyorum ve koridora çıkıyorum. "Yapmam gereken şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tutku duyduğum bir şey bulmak, çünkü hukuk benim için öyle değil."

"Pişirmeyle ilgili bir şey nasıl olur? Mutfakta uğraşmayı seviyorsun."

Bu daha çok bir hobi, iş değil.

"Para kazanabileceğim bir şeye ihtiyacım var." Bir süre durakladıktan sonra ekledim: "İş teklifini çok takdir ediyorum, ama arenada çalışmak da benim için uygun değil. Keşke öyle olsaydı. Hayatım çok daha kolay olurdu."

"Hayatım, bu sadece bir fikirdi. Senin için en çok istediğim şey mutlu olman. Bir yolunu bulursun. Kendine zaman tanı."

"Neredeyse otuz yaşındayım. Artık hayatımı düzene sokmam gerektiğini hissediyorum." Sesim alçalıyor. "Bu yaşta evlenmiş, birkaç çocuğum olmuş, belki de banliyöde bir evim olmuş olacağımı düşünmüştüm."

"Lütfen," diyor Evelyn gülerek. "Hala gençsin. Bütün hayatın önünde uzanıyor. Buraya geldiğinde birkaç fikir üretiriz. Bu arada, yakında gelmezsen çok üzülecek birini tanıyorum."

Konuşmamızın ağırlığına rağmen, dudaklarım gülümsemeye başlar. "Steele, maçta beş dakika boyunca uğurlu tılsımı olmadan da hayatta kalabilir." Bunu söylerken bile, Railers'ın yıldız merkez oyuncusunun alaycı bir şekilde incinmiş ifadesini gözümün önüne getirebiliyorum. Üniversitede maçlarına gitmeye başladığımdan beri beni uğurlu tılsımı olarak görüyor. Gerçi, onun yeteneği ve doğal becerisinin, benim tribünde olmamdan çok, kendi becerileriyle ilgisi olduğuna eminim.

"Mümkün olduğunca çabuk gelirim," derim, Devon'ın ofisinin kapı koluna uzanıp kapıyı açarım.

Karşımda gördüğüm manzara, tüm dünyamın ekseninden çıkıp durmasına neden oluyor. Oda loş olabilir, ama içeride olan biten her şeyi görmek için yeterli ışık var.

Ve gerçekten *her şeyi* kastediyorum.

Şirketin avukatlarından Marissa, Devon'un masasına uzanmış, Devon da onu arkadan sikiyor. Devon, bir eliyle Marissa'nın at kuyruğunu sıkıca tutarken, diğer eliyle belini kavrıyor. Her itişte Marissa'nın dudaklarından inlemeler dökülüyor. Devon, gözlerini sıkıca kapatmış, Marissa'yı sikmeye devam ediyor.

"Evet, bebeğim. Bu çok iyi geliyor." Devon, Marissa'nın kıçına şaplak atıyor ve etin çatlaması sesi odada yankılanıyor. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

"Tanrım, evet," diye inliyor. "Kimse beni bu kadar sert becermedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O, ikinci kez onun yuvarlak kalçasına tokat attığında, kalbim tuhaf bir şekilde durup aynı anda göğsümden fırlamaya çalışıyor. Elimdeki telefon, yanıma düştüğünde daha çok bir tuğla gibi geliyor.

Gördüklerime inanamıyorum, gözlerimi

kırpıyorum. Bunun gerçek olması imkansız.

Boğuk bir ses çıkarırım ve Devon'ın gözleri açılır, vücudu hareketsiz kalırken benimkilerle buluşur. Odanın iki ucunda bakışlarımız kilitli kalırken ben olduğum yerde donakalırım.

"Siktir," diye mırıldanır.

"Aynen öyle, bebeğim. Beni o kadar sert sik ki, sabah yürüyemeyecek hale gelsin," diye talep ediyor Marissa.

En kötüsü, yüzünde beliren çelişki.

Boğazımı temizledim. "Tabii ki Devon, lütfen bitir ve ona sertçe yap."

Marissa nefes nefese, birden dikleşir. Ancak Devon'un saçlarını sıkıca tutması nedeniyle fazla uzağa gidemez.

Onları morbid bir hayranlıkla izlerken, aklımda tek bir düşünce dönüp duruyor:

Seks yaptığımız onca zaman boyunca, bana hiç öyle

dokunmamıştı. Bir kez bile.

Belki dokunmuş olsaydı aramızdaki şeyler farklı olurdu.

"Burada ne yapıyorsun, Lilah? Şimdiye kadar maça gitmiş olacağını sanıyordum," diye sorar.

Ağzım açık kalır.

Bu soru, Marissa'nın diri kalçasına atılan tokat kadar sert vurur.

Burada ne yapıyorum?

Adam, *"durum göründüğü gibi değil" gibi* yarım yamalak bir *cevap* verme zahmetine bile girmiyor, ki dürüst olalım, bu tam da göründüğü gibi olduğu için gülünç olurdu.

"Cidden mi? Başka bir kadınla sevişirken seni yakaladığımda tek söyleyeceğin bu mu?"

Yumuşayan penisini pantolonuna geri sokup fermuarını çekmeden önce kadından çekildi. Marissa aceleyle ayağa kalktı, elleri buruşuk eteğinin üzerinde uçarcasına hareket ederek onu düzeltmeye çalıştı. İpek bluzu açık duruyordu ve yüzünde ruj lekesi vardı. Özür dilemeden bakışlarını kaçırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Devon, hasar kontrolü için acele etmek yerine, yavaş ve bilinçli bir nefes verir.

Bir açıklama beklerken kalbim göğüs kafesime acı verici bir şekilde çarpar.

"Lilah? Hayatım? Neler oluyor?"

O anda Evelyn teyzenin hala telefonda olduğunu fark ettim.

Gözlerimi Devon'dan ayırmadan, cep telefonumu ağzıma götürdüm. "Seni sonra ararım."

Titrek bir hareketle başparmağımla bağlantıyı keserim. Beni saran öfke, derimin altında kaynayan öfkeyle ellerim titrerken neredeyse gözlerimi kör eder.

Devon boğazını temizler ve kravatını düzeltir. "Ne dememi istersin?"

Onun pişmanlık duymaması beni öfkelendirir. "Beni incittiğin için özür dilersen nasıl olur? Bu iyi bir başlangıç olabilir."

Bir adım öne çıktı. "Bu bir şeyi değiştirir mi?"

Gerçeği kavrayarak başımı salladım. "Hayır.

Değiştirmez." "O zaman ne anlamı var?"

Yüzümü buruşturarak soruyu tekrar ediyorum. "*Ne anlamı var?* Bana gerçekten bunu mu soruyorsun?"

Masaya oturur. "Bak, içeri girip gördüklerin için üzgünüm. Bunun canını yaktığını biliyorum."

Ağzım açık kalır. "Bu senin yarım yamalak özür denemen mi?"

Zaten dağınık olan saçlarını eliyle taradı, tanıdığımı ve sevdiğimi sandığım adama hiç benzemiyordu.

"Sanırım öyle," diyor sessizce.

Boğazımdan sert bir kahkaha kopar. Boş, inanılmaz ve itiraf etmek istemediğim kadar acı dolu bir kahkaha.

Devon'dan gözlerimi ayırıp odadaki diğer kişiye bakıyorum. Marissa.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Gözleri

sessiz bir panikle Devon'a kayıyor.

"En azından, birlikte yaşadığım adamı becerdikten sonra bana dürüst bir cevap verebilirsin."

Dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıkar. "Dört aydır."

Bu dört aydır mı devam ediyor?

Bu sözler kafamda yankılanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra fısıldar, "Hamileyim." "Sen...

hamile misin?"

Başını sallayarak Devon'a biraz daha yaklaşır. "Bu hafta sonu sana söyleyecekti."

Aman Tanrım.

Sanki altımda bir kapak açılmış ve ben serbest düşüşteyim. Bu

gerçekten oluyor mu?

Kafam dönmeye devam etse de dikkatimi Devon'a yeniden veriyorum. "Bu doğru mu?"

Onları gördüğümden beri ilk kez, yanakları kızarır ve bakışları kaçar. "Evet, doğru."

"Dört aydır mı?" Dizlerim titreyerek başımı sallıyorum. Her an yere yığılabilirim. "Neden bana söylemedin?"

"Durum karmaşık," diyor sinirli bir şekilde.

"Karmaşık mı? Benimle yaşarken başka bir kadından çocuk yapıyorsun." Dudaklarını sıkıca kapattığında sesimi yükselttim. "Bana söylemeyi düşünüyor muydun? Yoksa çift hayat yaşamaya devam edecek miydin?"

Elini ensesine götürür ve sanki burada olmak istemiyormuş gibi ensesini ovuşturur.

Bu durumda ikimiz de aynıyız.

"Seni incitmeden ilişkimizi bitirmenin bir yolunu arıyordum."

Dudaklarımdan keskin bir kahkaha dökülür. "Tebrikler. Bu konuda feci şekilde başarısız oldun."

"Öyle görünüyor."

Marissa boğazını temizler ve Devon'a kaşlarını kaldırır.

Görünüşe göre, daha fazlası var.

Lanet olsun, bu durum daha ne kadar kötüye gidebilir ki?

Devon yerinden kıpırdanır. "İkimiz bu konuyu konuştuk ve bu durumda en iyisinin senin istifa etmen olacağına karar verdik."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Sen... istifa etmemi mi istiyorsun?"

Marissa, Devon'a yanaşır, kolunu onun omzuna atar ve ona yaslanır. "Benim için mutlu ve stressiz olması gereken bir dönemde senin burada olman garip olur." Eli karnına yerleşir. "Ve bebeğimizin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesinlikle haklısın. Benim varlığımın, aylardır arkamdan erkek arkadaşımı aldattığını hatırlatan rahatsız edici bir unsur olacağını anlayabiliyorum."

Devon kaşlarını çatar ve Marissa'nın koyu renk saçlarının üstüne bir öpücük kondurur. "Bu durumu yetişkinler gibi halledemeyeceğimiz bir neden yok."

"Sen, ikinizin yaptıklarını kafanda sindirmek için aylarca vaktin vardı. Ben ise, tesadüfen öğrendim. Bu yüzden, hala kafamda bunu sindirmeye çalışıyorsam, beni mazur görmelisin."

Bana attığı bakış acıma dolu ve bundan nefret ediyorum. "Dürüst olalım, Lilah. Ailelerimiz bizi bu ilişkiye ikna etti ve bir süre için bu kolay ve rahattı."

Başımı sallıyorum, o kapıdan girmeden önce hissetmediğim bir netlikle acının yerini alıyor. Haksız değil. Aile bağlarımız bu işi almama yardımcı oldu ve sonra ailelerimiz her fırsatta bizi bir araya getirmeye devam etti.

"Bir ilişki istemiyorsan, bana yalan söylemek yerine cesaretini toplayıp bir şey söylemeliydin, arkamdan bir iş arkadaşınla dalga geçmek yerine."

"Arkadaş olduğumuzdan değil ki," diye araya girer
Marissa. Sanki bu durumu daha iyi hale getirecekmiş
gibi.

Ya da onu affettirirmiş gibi.

"Sanırım bu yüzden benim olanı almaya hakkın vardı." "O zaten senin
değildi," diyor sessizce.

"Vay canına. Tamam, sanırım burada işimiz bitti." Söylemek istediğim çok şey olsa da, içimde tutuyorum. Bunun yerine, uzanıp bluzumdan iş rozetimi koparıp masasına atıyorum.

Topuklarımı döndürüp kapıya doğru yürürken, Devon, "Dairenden tüm eşyalarını kutulara koyduracağım. Nereye göndermemi istediğini söyle yeter," diyor.

İnanılmaz.

Sırtımı düzeltirim. "Karar verince ilk sana haber veririm."

Kapıyı menteşelerinden çıkacak kadar sertçe kapatmak çok cazip gelse de, arkamdan sessizce kapatıyorum.

Siktir et
onu.

Ve onu da.

Tanrım... Devon ve Marissa sadece bir ilişki yaşamakla kalmıyorlar, bir de çocukları olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

.

Bu gerçekten altı ay önce, çocuk sahibi olma olasılığını gündeme getirdiğimde gülüp, ebeveynliğin beş yıllık planında yer almadığını söyleyen adamla aynı kişi mi?

Ve şimdi başka bir kadından çocuğu olacak.

Asansöre binerken zihnim dönmeye devam ediyor ve ellerim titriyor. Asansör lobide durana kadar sonsuza kadar sürer gibi geliyor.

Mike'ın yanından ikinci kez geçerken, ceketimin altında giydiğim Chicago Railers formasına bakıyor. "Bu akşamki maçta iyi eğlenceler, Bayan Monroe."

"Teşekkürler, eğleneceğim." Gözlerime dolan yaşları zorlukla tutuyorum.

Sonunda sokağa çıktığımda, serin gece havası yüzüme çarparak, hayatımın bir anda değiştiğini fark etmemi sağlar.

İşsizim.

Evsizim.

Ve bir gün evleneceğimi sandığım adam artık eski sevgilim.

Tüm bunların ağırlığı bir anda üzerime çöküyor, beni donup kalmış ve bundan sonra ne olacağını düşünemeyecek hale getiriyor. Duygularım kabarıyor, patlamak üzere ve bu benim en son istediğim şey. Bu sokakta, yanımdan koşarak geçen yabancılar önünde yıkılmayı reddediyorum. Ya da Devon ve Marissa'nın ofisinden çıkıp, verdikleri zararı ilk elden görebilecekleri bir yerde.

İmkansız gibi görünse de, omuzlarımı dikleştirip birkaç blok ötedeki park bankının bulunduğu küçük yeşil alana doğru yürüyorum. Telefonum çaldığında, ekrana bakmadan sessize alıyorum.

Şu anda kimseyle konuşamam. İçim bu kadar parçalanmışken olmaz.

Üstelik, aptal gibi davranmıştım.

Bankta oturup boşluğa bakarken, son birkaç ayı tekrar tekrar gözden geçirip onun sadakatsizliğinin ipuçlarını aramaktan kendimi alamıyorum. Onların arasındaki tüm bakışları ve konuşmaları görmezden gelip, kıskanç olduğum için kendimi azarlamıştım. Açıkçası, şüphelenmekte haklıydım ve içgüdülerimi dinlemeliydim. Belki o zaman bu kadar gafil avlanmazdım.

Kendimi daha iyi koruyabilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece tam karanlıkta kaldığımda, üzerime çöken sisin içinden çıkmaya çalışıyorum ve telefonuma bakıyorum.

Üç saatin geçtiğini ve maçı kaçırdığımı fark etmek beni sarsıyor.

Gitmem gerekiyor.

Burada kalmamın imkanı yok. Ama

nereye gidebilirim ki?

Devon'ın dairesi söz konusu bile olamaz. Muhtemelen şu anda oradalar ve sanki bir kutlama yapar gibi neşeyle eşyalarımı topluyorlardır.

Dışarıda soğuk sonbahar rüzgarı yanaklarımı okşasa da, yine de her şeyin üzerime çöktüğünü hissediyorum. Her an panik atak geçirebilirim.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ciğerlerime hava çekmeye odaklanıyorum, birkaç saniye nefesimi tutuyorum ve sonra yavaşça nefesimi veriyorum. Kalp atışlarım düzelene ve net düşünebilecek hale gelene kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Ancak o zaman cebimden telefonumu çıkarıp bir araba çağırıyorum ve Steele'den gelen bir sürü mesaj ve cevapsız aramayı fark ediyorum.

Yüzümü buruşturuyorum.

Muhtemelen şu anda çılgına dönmüştür.

Bir an için onu aramayı düşünürüm, ama sonra telefonu cebime geri koyarım. Onun sesini duyduğum anda, kendimi kaybedeceğim. Ve bu, olmasını istediğim en son şey. Bu konuşma yüz yüze yapılması gereken bir şey.

Araba gelir gelmez arka koltuğa geçip adresi söylüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

STEELE

Eldivenlerimi sıkılaştırıp omuzlarımı döndürdükten sonra buz pistinin ortasına geçiyorum. Kingston Landry Arena'daki enerji elektrik gibi. Genelde damarlarımda dolaşan ve odaklanmamı keskinleştiren türden bir enerji.

Ama bu gece bir şeyler ters.

Bunu iliklerimde hissedebiliyorum.

Lilah'ın her zaman oturduğu locaya bakıyorum, ama boş olduğunu görüyorum.

Kendime bunun önemsiz bir şey olduğunu söylüyorum.

Sadece geç kalmış ya da işten çıkamamış olabilir. Gerçi öğleden sonra konuştuğumuzda geç kalacağından bahsetmemişti. Son altı yılımı, gol atmak için kullandığım hassasiyetle onun varlığını takip ederek geçirdim.

Bu gece ortada yok.

Üniversiteden sonra ikimiz de Chicago'ya taşındığımızdan beri Railers'ın hiçbir iç saha maçını kaçırmamıştı.

"Odaklan, Sanderson! Bugün kayıyor musun yoksa gezintiye mi çıktın?" Koç bağırıyor.

Ben çoktan harekete geçtim, sopamla puck'ı vurarak Laiken'in omzunun üzerinden geçip kaleye gönderiyorum.

Başlangıç kalecimiz küfrediyor.

Normalde bu beni gülümsetmeye yeterdi.

Saate bakıyorum. Maçın başlamasına sekiz dakika var. Her iki takım da son ısınmalarını yaparken, seyirciler tribünlere giriyor. Midemde, maç öncesi heyecanla ilgisi olmayan bir düğüm oluşuyor.

Sağ kanat oyuncumuz Knox McNichols yanıma kayıyor. "Yine yapıyorsun."

"Neyi yapıyorum?"

"Lilah'ı aramıyormuş gibi davranman." Sopasını benim tekmeliklere vurur. "Oysa onu aradığın çok açık."

"Ben..." Takımın sahiplerinden biri ve Lilah'ın vaftiz annesi olan Evelyn Kingston, locadan bana bakarken itirazım boğazımda kalıyor.

Yalnız başına.

Oliver Van Doren yanımıza gelir ve sopasını benimkine vurur. "Neredeyse gösteri zamanı, Sanderson. Bu adamları buzda silmeye hazır mısın?"

Zorla bir gülümseme takındım. "Daha hazır olamazdım."

Işıklar söner ve kalabalık alkışlarla coşar. Tanıtım videomuz dev ekranda gösterilmeye başlar ve yirmi bin taraftar ayağa kalkar. Bu videoyu daha önce yüzlerce kez izlemiştim, ama bu gece en önemli anlar bana uzak geliyor. Sanki bir tünelden bakıyormuşum gibi. Beni içten içe kemiren endişeyi bir türlü atamıyorum.

Spot ışığı buz pistinin ortasına düşerken, spikerin sesi arenada yankılanır. "Ve şimdi, Baltimore Baddies'i alkışlarla karşılayın!"

Deplasman takımı, kadroları açıklanırken tek tek sahaya çıkıyor. Kalabalık, gerçek şovun başlamasını beklerken, her zamanki gibi nazik alkışlar ve yarı yürekli yuhalamalarla karşılıyor.

Son oyuncu pozisyonunu aldığı anda müzik değişir, bas sesleri patenlerimden geçerek titreşir. Mavi ve gümüş ışıklar buzun üzerinde dans eder ve arenadaki ses seviyesi patlar.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, Chicago Railers'ı alkışlayalım!"

Takım arkadaşlarım sıralanırken omuzlarımı çevirip uzuvlarımı sallıyorum. Knox, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yanımda patenleriyle zıplıyor.

"Kaleci olarak, otuz beş numara, Laiken Lennox!"

Laiken, "Lai-ken, Lai-ken!" diye yankılanan tezahüratlar eşliğinde kayarak dışarı çıkar.

"Sağ savunmada, yirmi üç numara, River Thompson!" River,

ıslıklar ve tezahüratlar eşliğinde buz pistine çıkar.

"Sol savunmada, 4 numara, Jaxon Wilder!"

Spot ışığı bizim bölgemizi tarar ve Jaxon'ı dönerken yakalar. Altı yıldır bu tanıtımlar yapılıyor ve benim bakışlarım her zaman Lilah'a takılıyor. O da diğer herkes gibi ayağa kalkıyor, ama gösteriyi değil, beni izliyor.

"Sağ kanatta, on bir numara, Knox McNichols!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Knox, sanki kafamın içindekileri tam olarak biliyormuş gibi, çıkmadan önce bana bir bakış attı.

"Sol kanatta, doksan bir numara, büyük O, Oliver Van Doren!"

Oliver ileri doğru kayarken, Jaxon'a geçerken yumruklarını çarpıştırarak selam verince, tezahüratlar daha da yükselir.

Bir isim daha.

"Ve kaptanınız, merkezde, 19 numara, Steele Sanderson!"

İtiliyorum, kas hafızam devreye giriyor ve buzun üzerinde kaymaya başlıyorum. Spot ışığı beni takip ediyor, kalabalık ise sürekli gürültü yapıyor. Her zamanki gibi bölgemizde tur atarken, gözlerim otomatik olarak locaya kayıyor.

Lilah orada değil.

Bu, sakinliğimin bozulması için yeterli.

Nerede bu kadın?

Takım arkadaşlarım etrafımda dağıldıkça ben de buzun ortasındaki pozisyonuma yerleşiyorum. Knox omzuma hafifçe vuruyor. "Kafanı oyuna ver, Kaptan."

Başımı sallayarak, sopamı daha sıkı tutuyorum ve ifademi nötr bir hale getirmeye çalışıyorum.

Kaptanın yüzü.

Oyun yüzü.

Hakem, elinde puck ile kayarak gelir.

Düşüşe hazır olmak için öne eğildim, ama gözlerimi son bir kez locaya çevirdim.

Uğurlu tılsımım hala ortada yok.

Puck düşer ve ben ileri atılırım, sopam rakibimin sopasıyla çarpışır. Normalde, kendimi tamamen oyuna veririm ve yapılması gerekenlere odaklanırım. Ama bu gece durum öyle değil.

Lilah'ın yokluğunda kendimi kaybolmuş
hissediyorum. Ve bundan nefret
ediyorum.

Bir şut atıyorum, ama kaleyi bir mil kadar ıskalıyorum.

"Tanrım," River kayarken mırıldanır. "O da neydi öyle?"

Dişlerimi sıkıp daha hızlı kayarak, ellerimi beceriksizleştiren ve dikkatimi dağıtan hayal kırıklığını aşmaya çalışıyorum.

Aralık arasında soyunma odasına vardığımızda, arkadaşların beni izlediğini hissediyorum, gözlerinde sessiz sorular dolup taşıyor.

Oliver bana bir havlu atar. "Eğlenmek için mi bu kadar berbat oynuyorsun, ne?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siktir git," diye homurdanıyorum, terden ıslanmış saçlarımı elime alıp saç. tarıyorum.

O burun kıvırdı. "Sadece söylüyorum dostum. Belki de maçla ilgileniyormuş gibi davranabilirsin
gibi davranabilirsin."

Haklı olduklarında nasıl cevap verebilirim ki?

Kafamı kıçımdan çıkarmam lazım. Maç biter bitmez Lilah'ı bulup her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. O zamana kadar konsantre olmam lazım.

Üçüncü periyotta da daha iyi oynamıyorum. Neyse ki arkadaşlar boşluğu dolduruyor. Son düdük çalıyor ve kalabalık coşuyor. Takım arkadaşlarım ellerini havaya kaldırıyor ve sopaları buzun üzerine vurarak zaferi kutluyor.

Bir galibiyet daha kazanmış olsak da, bundan hiç zevk almıyorum. Normalde maç sonrası coşkuya onlarla birlikte kapılırdım. Ama bu gece, buz pistinden çıkarken, aklımda tek bir şey var.

Lilah.

Tribünleri son bir kez daha taradım, kalabalığın içinde onun yüzünü aradım. Buraya geleceğine söz vermişti.

Boş koltuk, itiraf etmek istemediğim kadar çok canımı yakıyor. Nerede bu kız?

O aptal erkek arkadaşıyla mı?

Devon Peterson'ı düşünmek bile çenemi sıkmaya yetiyor. O çok daha iyisini hak ediyor.

Ama yine de, Lilah Monroe'ya layık bir erkek var mı, emin değilim.

O, ufukta doğan güneş gibidir; görmezden gelinmesi imkansız, unutulması ise daha da zor.

Lilah yakınımdayken, tek gördüğüm o. Tek hissettiğim o.

Tek istediğim.

Üniversitedeki ilk yılımızdan beri böyleydi ve hiçbir şey değişmedi. Hatta ona olan hislerim her yıl, her an, her bakışta daha da derinleşti ve güçlendi.

Onun o kendini beğenmiş piçle evleneceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sadece onu kaybedeceğim için değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama onun bana ait olmadığını

Onu
n O bana ait.
yüzü Bana.
nden En son "büyük haber" paylaşacağı zaman, neredeyse kalp krizi geçirecektim.
.
kriz geçirecektim.

Onun evlenme teklif ettiğine emindim.

Ama o, işinde terfi almıştı. Bu bir rahatlamaydı.

Ama o korku hala içimde.

Knox McNichols eldivenli eliyle sırtıma vuruyor. "Neşelen lanet herif. Bu gece kazandık."

Cevap olarak homurdandım.

Hokeyden daha önemli pek bir şey yok. Lilah istisna.

Soyunma odasına adımımı attığım anda, eldivenlerimi çıkarıp bankın üzerine atıyorum ve cep telefonumu alıyorum. Parmaklarım ince cihazı kavradığında nabzım hızlanıyor ve ana ekranın kilidini açıyorum.

Ondan tek bir mesaj ya da cevapsız arama bile yok. Kaşlarımı
çatarak gelen kutumu kontrol ediyorum.

Hâlâ hiçbir şey yok.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum ve bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Neredesin?

Formamı çıkarıp havluyu alıyorum ve tekrar kontrol
ediyorum. Hiçbir şey yok.

BEN

Her şey yolunda mı?

Cevap yok.

Çenemi sıkıyorum ve göğüs kafesimi saran tedirginliği bastırmak için kendimi nefes almaya zorluyorum.

BEN:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lilah. Beni ara. Beni korkutmaya başlıyorsun.

Yemin ederim, o kadını elime geçirdiğimde, kıçını şaplaklayacağım. Onu dizlerimin üzerine eğip, yuvarlak kıçını şaplakladığım görüntü beynime girince inliyorum. En son ihtiyacım olan şey, bir grup çıplak erkeğin olduğu soyunma odasında ereksiyon olmak.

Bunun sonu gelmezdi.

Jaxon Wilder yavaşça büyüyen bir sırıtışla beni izliyor.

"Lanet olsun," diyor, kabinine yaslanarak. "Bu kadar ezik olduğunu bilmiyordum."

"Kapa çeneni," diye bağırıyorum, gereğinden fazla güç kullanarak eşyalarımı dolabıma tıkıştırıyorum.

Jaxon teslim olarak ellerini kaldırır, ama sırıtışı yüzünde kalır. O, Railers'ın en yeni üyesidir ve kısa süre önce bir alt lig takımından gelmiştir. "Sakin ol dostum. Muhtemelen iş yerinde gecikti."

Belki.

Ama içgüdülerim bana bu hikayenin daha fazlası olduğunu

söylüyor. Ve içgüdülerimin tek özelliği, asla yanılmamasıdır.

Otuz dakika sonra The Rail Yard'a girdiğimizde, o kadar gerginim ki, yerinde duramıyorum. Mekan, her zamanki maç sonrası kalabalığıyla dolup taşmış, enerjiyle kaynıyor. Yanıp sönen neon tabelada mavi harflerle "Da Bar" yazıyor. İçeride, tuğla duvarlar ve loş ışık, mekana sert bir çekicilik katıyor. Bu, ne aradığını bilenlerin bulabileceği türden bir yer. Railers forması giymiş doldurulmuş bir ayı köşede nöbet tutuyor ve duvarların her santimetrekaresi hokey hatıralarıyla dolu: imzalı hokey diskleri, eski sopalar, çerçeveli formalar. Hoparlörlerden müzik çalarken, konuşmalar birbirine karışıyor.

Odaklanabildiğim tek şey, elimdeki cep telefonunun ağırlığı.

Arka tarafta her zamanki masamıza gidip koltuğa oturuyorum. Garson, masaya bir bira getiriyor ama ben ona dokunamıyorum bile, çünkü dizim masanın altında zıplıyor.

İki dakikada bir telefonumu kontrol etmekten kendimi alamıyorum.

"Hala haber yok mu?" Knox, karşımda uzanmış, kollarını koltuğun arkasına uzatmış olarak soruyor. Birkaç kız onun dikkatini çekmek için yarışıyor. Onun ilgisini çekmek umuduyla etrafında dolaşan kızlar hiç eksik olmuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Knox, ağabeyi Colby McNichols gibi, kadınların gözdesi. Yakın zamanda biriyle ciddi bir ilişkiye gireceği şüpheli. Kariyeri geçen sezon patlama yaşadı ve ona eskisinden daha fazla ilgi, sponsorluk anlaşmaları da cabası, kazandırdı. Herkesin tanıdığı bir isim olma yolunda ilerliyor.

Kafamı sallayarak, milyonuncu kez gibi gelen bir bakışla kalabalığı taradım. "Hayır."

"Eminim iyidir." Bir duraklama oldu. "Hâlâ o avukat erkek arkadaşıyla mı birlikte? Şu kendini beğenmiş olan mı?"

Çenem seğirdi.

"Evet." Ne yazık ki.

"Onunla birlikte olması her zaman mümkündür. Kız arkadaşların yaptığı normal bir şey."

Gözlerimi kısarak ona bakarım. "Evdeki maçları asla kaçırmaz."

Oliver, Knox'un yanındaki koltuğa oturur. "Bir fikrim var. Belki de onu özlemeyi bırakıp hayatına devam etmenin zamanı gelmiştir."

Harika.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Bir başka istenmeyen fikir.

Knox takım arkadaşımızı dirsekler. "Ouch. Bu biraz sert bir sevgi."

Oliver omuz silker. "Etrafına bir bak, Sanderson. Bu mekanda, sen onlara bir bakış attığında külotunu çıkaracak bir kız yok mu? Tek yapman gereken, çirkin suratındaki somurtkanlığı silip birine yeşil ışık yakmak. En son ne zaman seviştin? Birkaç hafta mı oldu?" Sessiz kalınca, kaşlarını kaldırır. "Lütfen daha uzun zaman olduğunu söyleme."

Dudaklarımı sıkıştırıp dikkatimi barın yanında şakalaşan takım arkadaşlarımıza veriyorum. "Rahatsız edecek başka kimse yok mu?" diye söyleniyorum.

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Hadi ama, Kaptan. Rahatsız etmek istediğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun."

Knox, pislik herif, o da bu trene atlayıp bana sataşmaya karar verir. "Vay canına. Bu kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim. Gergin olmana şaşmamalı."

İkisine de kendi işlerine bakmalarını söylemeden önce, Knox yanından geçen rastgele bir kadını bileğinden yakalar. "Hey, tatlım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın ona baktığında, Knox gamzeli bir gülümseme atar ve kadın neredeyse bayılmak üzeredir.

Gözlerimi devirmeden edemiyorum.

Kadınlar üzerinde yarattığı etki için bir uyarı etiketi konulmalı. Kardeşi de üniversitede aynıydı, ta ki gelecekteki Bayan McNichols onu yere serene kadar.

Knox başını benim yönüme doğru çevirir. "Şuradaki adamın kim olduğunu biliyor musun?

kim olduğunu biliyor musun?"

Kız, Knox'tan gözlerini ayırıp benimle

"Tabii. Hepinizin kim olduğunu biliyorum."

"Mükemmel," diyor Knox. "Nasıl istersin..." Ve

bu benim gitmem için bir işaret.

Soru ağzından tam çıkmadan koltuğumdan kalkarım. İhtiyacım olan son şey acıma seksidir.

Bu palyaçolar, bir kadınla yatmayalı birkaç haftadan çok daha uzun bir süre geçtiğini bilmiyorlar.

On sekiz ay kadar dene bakalım.

Elimi yüzüme götürüyorum, bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum.

"Bardan bir bira daha alacağım," diye mırıldanıyorum, bu konuşmadan uzaklaşmak istiyorum. Bu adamların hiçbiri Lilah'a olan duygularımın derinliğini anlamıyor. Sonunda kendimle barıştığımda, başka kadınlarla ilişki kurmanın pek bir anlamı kalmamıştı.

Sadece biraz stres atmak için olsa bile.

"Hadi ama Sanderson, öyle kaçma," Knox seslenir, sesinde mizah dolu bir ton vardır.

Ona orta parmağımı gösterip yoluma devam ediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

LILAH

The Rail Yard'ın ağır ahşap kapısını itip açtığımda, bira, kızarmış yiyecekler ve tatlı bir şeyin kokusu - belki mutfaktan gelen karamelize soğan kokusu - etrafımı sarıyor.

Normalde bu koku, evimdeymiş gibi hissettiren rahatlatıcı bir kokudur.

Bu gece, etrafımdaki görüntüler ve sesler neredeyse hiç algılanmıyor. Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış, zihnim Devon'a rastladığım anı tekrar tekrar oynatırken vücudum son gücünü kullanıyor. Ellerim titriyor, onları ceketimin ceplerine gömüyorum, soğuktan korunmak için değil, duygularımı kontrol altında tutmak için.

Her an çökebilirim.

İçerideki kalabalığı gözden geçiriyorum. Buranın dolu olması sürpriz değil. Maç geceleri hep böyledir. Tüm sadık taraftarlar takımla birlikte kutlama yapmak ister.

Bir an için, onun burada olmayacağı korkusuyla kalbim sıkışıyor.

olmayacağı korkusuyla

otomatik pilotta çalışıyor olsam da, Steele'i bulmam gerekiyor.

Otomatik pilotta çalışıyor olsam da, Steele'i bulmam gerekiyor.

sıkışıyor.

Dünyam parçalanırken, beni teselli edebilecek tek kişi o.

Onu bulamayabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Ya da başka biriyle meşgul olabileceği. Bu düşünce, ağır bir taş gibi karnımın dibine yerleşiyor. Boğazıma safra gelmesine yetecek kadar.

Gözüm birkaç takım arkadaşına takıldığında duraksıyorum. İlki, Railers'ın kalecisi Laiken. O daha yaşlı, muhtemelen otuz üç ya da otuz dört yaşlarında. Sert bir yakışıklılığı var ve sessizdir. Yüzündeki sakalları her zaman çekici bulmuşumdur. Kendine saklanan türden bir adamdır. Aslında burada olması sürpriz, çünkü hayatının odak noktası olan küçük bir kızı var. Bu, kalbinizi eritmezse, o zaman siz taştan yapılmışsınız demektir.

Sonra River Thompson var. Sarışın, mavi gözlü ve kaslı. Aynı üniversiteye gitmedik, ama ikiz kardeşi, Steele'in Western Üniversitesi'nden eski üniversite takım arkadaşlarından biri olan Maverick McKinnon ile evli. River, Knox McNichols ile derin bir sohbete dalmış, bir avuç kadın onların dikkatini çekmeye çalışıyor.

Bu hiç de şaşırtıcı değil.

Her ikisinin de dairelerinin kadınların uğrak yeri olduğunu tahmin edebiliyorum.

Oliver — Railers hayranları tarafından "büyük O" olarak bilinen — Van Doren ve Jaxon Wilder, başlarını birbirine eğmiş gülüyorlar. Birkaç hayranları kollarında asılı duruyor.

Tam arkanı dönüp bardan çıkmayı düşünürken, Steele'i görüyorum. Telefonuna bakarken yüzünde bir kaş çatma var. Laiken omzuna vurup benim yönümü gösteriyor. Steele başını kaldırıp bana doğru dönüyor.

Bakışlarımız kesiştiği anda, içimdeki her şey gevşiyor.

Yüzünde bir rahatlama belirir ve hemen harekete geçerek kalabalığın içinden bana doğru ilerler. Ben bir kez daha titreyerek nefes almaya çalışırken, o çoktan önümde durmaktadır.

Ona bakarken beynimdeki karmaşa eridi, kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım bastırılmış duygularla doluydu.

Steele sessizce yüzümü inceliyor. Saatlerce ağladıktan sonra ne kadar dağınık olduğumu ancak tahmin edebilirim. Omuzlarımda o kadar çok gerginlik var ki, ağırlığı üzerime baskı yapıyor. Bu yoğun baskı altında çökmemem bir mucize.

Çenesindeki kaslar seğirse de, hiçbir soru sormuyor ya da cevap almaya çalışmıyor. Bunun yerine, ellerini uzatılarak nazikçe ama kararlı bir şekilde kollarımı tutuyor. Bu, beni şu ana geri getirmek için yeterli. Sıcaklığı ceketimden geçip tenime işliyor. Hem sağlam hem de sabit, sanki beni sürüklenmekten alıkoyan bir çapa gibi.

"Lilah."

Adımın dudaklarından dökülmesi, tutunduğum son sakinlik ipliğini koparmaya yetiyor. Gözlerim yanıyor ve vücudum titriyor, yüzümü onun göğsünün sessiz gücüne bastırırken duygularım içimi parçalıyor.

O beni hemen yakalar. Bir kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çeker, diğer kolunu ise küçük bir çocukmuşum gibi başımı kucaklamak için yukarı kaydırır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çocukmuşum gibi başımı okşadı. Vücudu sıcaktı, güçlüydü ve sabitti.

Bu ana kadar onun gücüne ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Omuzlarım titrerken parmaklarım gömleğinin kumaşını sıkıca kavrar.

O, beni sıkıca tutarak bana daha fazla soru sormuyor.

Devon ve Marissa'yı yakaladığımdan beri ilk kez içimdeki fırtına diner.

Ne kadar süre birbirimizin kollarında durduğumuzu bilmiyorum.

Sonunda sesimi bulduğumda, sesim kısılmıştı. "Maçını kaçırdığım için çok üzgünüm."

"Ne oldu? Sen olmadan konsantre olamadım. Endişelendim."

İnlerim, dramımın onu etkilemiş olmasından nefret ediyorum. Hokey her zaman Steele'in bir numaralı önceliği olmuştur. En son istediğim şey, onun maçına müdahale etmektir.

Cevap vermediğimde, gözlerimi aramak için gözlerini kısarak benden biraz uzaklaşır. "Ne olduğunu bana söyleyecek misin? Yoksa senden zorla mı öğrenmem gerekecek? Çünkü ikimiz de bunu yapacağımı biliyoruz."

Dürüst olmak gerekirse, Steele'e olanları anlatmak istemiyorum. Nasıl tepki vereceğini şimdiden tahmin edebiliyorum. Devon'ı hiç sevmezdi.

Steele her zaman kibar olmuştur, ama bunca yıldan sonra, ne zaman rol yaptığını anlayacak kadar onu iyi tanıyorum. Hiç bahsetmedim ama Devon sürekli Steele ve benim çok fazla zaman geçirdiğimizden şikayet ederdi. Erkekler ve kadınlar asla sadece arkadaş olamazlar derdi. Ben her zaman buna karşı çıkardım, Steele'in benim için bir kardeşten daha fazlası olduğunu söylerdim, ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Steele'i tanıdığım onca yıl boyunca, onu bir kardeş gibi gördüğüm hiç olmadı.

Parmakları çenemin altına kayarak beni geri gerçekliğe döndürdü. "Ne olduğunu anlat."

Sesi sertleşir ve sert bir tonla doludur. Derin bariton sesi, omurgamdan aşağı bir titreme geçmesine ve sonra kalbimin ortasına yerleşmesine yeter. Hızla onu bastırırım.

Durumu hafife almak ne kadar cazip olsa da, yapacağım son şey o aldatıcı pisliği korumak olur.

"Devon'un ofisinde Marissa'yı becerirken yakaladım." Hafif bir titreme geçirdim ve ekledim, "Daha spesifik olmak gerekirse, masasının üzerinde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onunla nasıl seviştiğine hala inanamıyorum. Bu görüntü zihnime kazındı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu tekrar tekrar gözümün önüne getirmekten kendimi alamıyorum.

Yüzündeki tam bir terk edilmişlik hali.

Steele sertleşir. Elini sıkar, çenesini bir an için kilitler ve sonra burnundan keskin bir nefes verir. "Ciddi misin?"

"Ve bu en acımasız kısmı bile değil," diye fısıldıyorum, her şeyi anlatmak için çaresizce.

"Daha ne kadar kötü olabilir ki?" "O

hamile."

Gözlerinin büyümesi neredeyse komik. Her an gözleri yerinden fırlayıp yere düşecek gibi.

Beni kendine doğru çekip başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Çok üzgünüm, Lilah. Bunu hak etmedin. Hiçbirini. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, ne kadar yanlış olduklarını anlıyorum. Doğru, Devon'ı önemsiyordum, ama ilişkimizde paylaşmak istemediğim birçok çatlak vardı.

"Teşekkürler. Bunu söylemek senin için çok zor olmuştur."

Hafif bir gülümseme dudaklarını kaldırırken burnunu çeker. "İkimiz de onun senin için asla yeterince iyi olmadığını biliyoruz. Bunu sana ilk günden beri söylüyorum."

"Doğru. Ama tanıttığım her erkek için aynı şeyi söylüyorsun."

"Ve her seferinde yüzde yüz haklıydım. Hiçbiri yeterince iyi değildi." Bir duraklama oldu. "Peki, şimdi ne olacak? Yani, onun için çalışmaya devam etmeyeceksin, değil mi?"

Steele'in kavgaya hazırlandığını neredeyse görebiliyorum.

"Hayır, istifa ettim."

"Tanrıya şükür. Seni geri dönmene izin vermem mümkün değildi." "Devon'un

geri dönmememi istediğini söylemek daha doğru olur."

dönmememi istediğini söylemek daha doğru olur."

"O omurgasız orospu çocuğu," diye

homurdanır. "Aynen öyle."

"Peki, nerede kalacaksın?"

Hayır, olmaz. Benimle kalacaksın," diyor ve sözümü kesiyor. "Tartışma bitmiştir."

"Olmaz. Benimle kalacaksın," diye sözümü keser. "Tartışma bitmiştir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafamı sallayarak itiraz ediyorum, kendi başıma bir çözüm bulacağımı söylemeye hazırım. Beni kurtarmak için araya girmesine gerek yok.

"Tartışmayalım, uğurlu tılsım." Sesi kararlı ve sarsılmaz. "Bu iş çoktan kararlaştırıldı."

Bana taktığı lakap beni duygulandırdı.

Son birkaç saatin ardından tam da ihtiyacım olan şey bu.

Çenemi hafifçe kaldırarak gözlerine bakıyorum. "Sana engel olmak istemiyorum."

O burun kıvırdı. "Bana bir şans ver. Evim çok büyük. Sen de seçerken öyle demiştin. Her şeyi düzenlemek için mükemmel bir yer."

Yüzünde en ufak bir şüphe bile yok.

Midem burkulurken zorlukla yutkunuyorum. Duygularım o kadar gergin ki, artık ne yapacağımı bilemiyorum.

Ona hayır demem gerekse de, direnişim çoktan çöküyor. "Emin misin? Başka bir iş veya kalacak yer bulmam ne kadar sürer bilmiyorum."

"Baskı yok. Ne kadar sürerse sürsün." Elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine geçirir, sonra beni kendine doğru çekerek bunun bir teklif olmadığını belli eder.

Bu bir karar.

Zaten verilmiş bir karar.

Hayatta ne olursa olsun, Steele'in her zaman benim için güvenli bir liman olacağını bilmek ne kadar rahatlatıcı, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

STEELE

Yollar sokak lambalarının altında parıldıyor, daha önce yağan yağmurun izleri ile kayganlaşmış. Chicago, asla uyumayan bir şehir. Uzakta trafiğin uğultusu, geceyi delen sirenin zayıf sesi, ıslak kaldırıma titreyen yansımalar bırakan dükkan tabelalarının ışığı. Her şey etrafımda, sabit ve canlı bir şekilde atıyor.

Arabanın içinde ise sadece sessizlik var.

Bir elim direksiyonu tutarken, diğer elim uyluklarımın üzerine vuruyor. Damarlarımda dolaşan huzursuz enerji, hareketsiz oturmamı imkansız kılıyor. Lilah yolcu koltuğunda kıvrılmış, vücudu hafifçe pencereye dönük, yüzü geçen bir arabanın kırmızı arka lambasının ışığıyla aydınlatılıyor. The Rail Yard'dan ayrıldığımızdan beri pek konuşmadı.

Eminim hala olanları sindirmeye çalışıyordur. İlişkilerini ve nasıl bittiğini aşırı derecede analiz ediyordur.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Lastiklerin asfaltta kayarken çıkardığı sesin arasında, onun nefesini zar zor duyabiliyorum. "Bilmiyorum."

Bu cevap beni tatmin etmedi ve parmaklarım direksiyonu sıktı. "Olanlarla barışmak zaman alacak. Hepsi bu. Şokun geçince, iyi olacaksın."

"Haklısın." Bana bir bakış attı. "Daha önce de söyledim, ama senin evinde kalmama izin verdiğin için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. İhtiyacım olduğunda hep yanımda oldun." Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Sen iyi bir arkadaşsın."

Sözleri kalbimi bıçaklamamalıydı, ama tam da öyle oldu. Cevap olarak zorla gülümsedim. Lilah her zaman benim duygularımı fark etmemişti. Ben de onları ortaya koyup ortalığı karıştırmaya cesaret edememiştim. Onu rahatsız etmekten korkuyordum. Onu kaybetmem mümkün değildi.

Öyle bir şey olursa ne yaparım ben?

Hayatımdaki varlığı, riske atmak istemediğim tek şey.

"Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım," diyorum ve binamın altındaki özel garaja girmeden önce sinyal lambasını yakıyorum. Yer altı otoparkı loş ışıkla aydınlatılmış ve havada sokaktan gelen beton, yağ ve yağmur kokusu yoğun.

Asansörle daireme çıkan yolculuk sessizlik içinde geçiyor. Gözümün ucuyla Lilah'ın alt dudağını ısırarak bir ayağından diğerine geçip durduğunu izliyorum. Onu kollarıma alıp teselli etmek çok cazip geliyor.

Birkaç saniye sonra kapılar açılır ve iki yıl önce Chicago ile yeni bir sözleşme imzaladığımda satın aldığım geniş çatı katı dairesini ortaya çıkarır. Karşımızdaki duvar boyunca uzanan tavandan tabana pencereler, Michigan Gölü'nün kesintisiz ve ışıltılı manzarasını sergiler. Uzaklardaki su karanlık ve engin, şehir silüeti yüzeyinde yansıyor. Bu yükseklikten Chicago neredeyse huzurlu görünüyor, caddenin gürültüsü kesilmiş, yanıp sönen ışıklar gecede sadece küçük noktalar gibi.

Lilah, parmaklarını çantasının sapına sıkıca geçirerek geniş giriş holünde tereddüt ediyor. "Son şansın, Sanderson. Bundan kesinlikle emin misin?" diye soruyor. "Evelyn, işlerimi yoluna koyana kadar onunla kalmama izin verecek."

Bu asla olmayacak.

Çantasını alıp asansörün yanındaki konsolun üzerine bırakıyorum. "Seni burada istediğimi zaten söyledim."

Bir iç çekerek, bakışları odanın içinde dolaşırken kollarını ovuşturur. "Yoluna çıkmak istemediğim konusunda ciddiyim."

Gözlerimi devirip kolumu beline doladım ve onu oturma odasına doğru yönlendirdim. Kaçmaya çalışacağından neredeyse korkuyordum. Onun bilmediği şey, onu yere yatırmaktan çekinmeyeceğimdi.

Onunla temas kurar kurmaz, parmaklarımdan bir elektrik akımı geçer. Nasıl oluyor da her zaman ürettiğimiz enerjiyi hissetmiyor?

Bunun tek taraflı olması imkansız.

"Olmaz. Etrafına bak. Bolca yer var. Bu evi aldığımda bana altı kişilik bir aile için yeterince geniş olduğunu söylememiş miydin?"

Onun sözlerini ona geri söylediğimde dudakları seğirdi. "Öyle."

"Ve göl manzarasını seviyorsun," diye ekliyorum, onun onayını almak için aklıma gelen her avantajı saymaya çalışarak. "Beşinci kattaki spor salonundan bahsetmiyorum bile. Sauna eklediklerini söylemiş miydim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hmm. Kulağa hoş geliyor."

"Geçen gün kullandım. Cennet gibi. Özellikle egzersizden sonra."

"Tamam. Beni ikna ettin. Kalacağım." Parmağını bana doğrulttu. "Ama sadece sauna için."

Ve bir anda içimdeki gerginlik azalır. Ona düşünmesi için zaman vermek yerine —ya da daha kötüsü, fikrini değiştirmesi için— onu benim odamın tam karşısındaki misafir odasına yönlendiririm.

Lilah'ın benimle aynı yatakta yatmasını ister

miyim? Tabii ki isterim.

Ama bu olmayacak. Şu anda ihtiyacı

olan şey zaman.

Devon'un onun için doğru kişi olmadığını anlaması için zamana.

Belki de doğru erkeğin başından beri karşısında durduğunu fark etmek için zamana.

Misafir odasının kapısını hafifçe iterek açtım ve içeri girmesini işaret ettim. "İşte buradasın."

Bir adım içeri girer, sonra doğrudan kral boy yataklara yönelir. Parmakları yastık kılıfını okşar. "Bu çarşafları seviyorum."

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Sevmelisin. Onları sen seçtin. Bana en iyisi olduklarını söylemiştin. Milyonlarca iplik sayısı falan."

"Bin. Ve Mısır pamuğundan," diye düzeltir ve düzgünce dizilmiş ürünlerin bulunduğu sehpaya doğru döner.

Küçük bir şişeyi eline alır ve kaşlarını çatarak ona bakar. "Tuhaf. Bu benim kullandığım şampuan ve saç kremi markasıyla aynı."

Elimi çeneme götürdüm, onun fark etmesinden utanmıştım. Bir insan hayatının bazı alanlarında bu kadar dikkatsiz, diğerlerinde ise bu kadar detaycı olabilir mi?

Bu gerçekten çok garip.

"Evet, kokusunu hep sevmişimdir."

"Huh." Kapağı açıp kokladı. "Ben de. Çay ağacı ve nane kokusu insana çok rahatlatıcı geliyor."

Gözlerimi kaçırıp, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Bir ara ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Nefes vererek başını eğdi ve bana baktı, sanki şimdiye kadar benim parçalarını tam olarak çözemediği bir bulmaca olduğumu fark etmiş gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yutkunurken boğazı hareket etti. Ve bir an için aramızdaki hava gerginleşti.

İfademden çok fazla şey anlamasını istemediğim için önce ben başka yere baktım. "Sıcak bir banyoda dinlenirken kullanabilirsin. İyi fikir mi?"

Bu, onun rahatlaması için tam da ihtiyacı olan şey.

Cevap beklemeden, bitişikteki banyoya girip muslukları açarak derin küvete ılık su dolduruyorum. Kısa süre sonra, içine attığım portakal ve zencefil kokulu banyo tuzlarının kokusuyla dolu buhar havada yükselmeye başlıyor.

Onun en sevdiği şeylerden biri daha. "Steele, ben yapabilirim..."

"Zor bir gün geçirdin, şans meleğim. Bir kez olsun sana ben bakayım." Dolaptan kabarık bir havlu alıp mermer tezgahın üzerine koydum.

Lilah kapı çerçevesine yaslanarak beni sessizce izliyor. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "En sevdiğim banyo tuzları da mı? Beş yıldızlı otellerden bile iyisin. Belki de hiç taşınmam."

Bunun beni ne kadar mutlu edeceğini hiç bilmiyor.

Omuz silkiyorum. Ses tonumu hafif tutmak için çaba sarf ediyorum. "Şampuan ve saç kremi gibi, kokuları çok güzel."

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra dönen suya baktı.

Bir adım geri çekilip çenemi küvete doğru salladım. "Git güzelce yıkan. Akşam yemeğini yedin mi?"

"Hayır, maçta bir şeyler atıştırmayı planlamıştım." Kaşları çatılır ve gözlerinde hüzün belirir. "Ama stadyuma hiç gidemedim."

Sanki biri kalbimi avuçlayıp hayatımı sömürüyormuş gibi hissediyorum.

Onu bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum. Özellikle de o pislik yüzünden.

O buna değmez.

Lilah'ı aldattığı gerçeği beni çok şaşırtıyor.

Lilah Monroe ona ait olsaydı, başka bir kadına nasıl bakabilirdi ki?

Bu, onun başından beri Lilah'a layık olmadığını kanıtlıyor. Ona hiç hak ettiği gibi davranmadı. Bu kız şımartılmayı ve sevgiyi hak ediyor. Daha iyi düşünebilmeden, aramızdaki mesafeyi kapatıp ona uzanarak onu kollarıma aldım. Kollarımı ona doladığım anda, bana yaslandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çenemi onun başının üstüne dayadım. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Bir saniye tereddüt ettikten sonra kasları gevşer. "Biliyorum. Sadece..."

"Acıtıyor," diye onun yerine cümleyi tamamlıyorum.

"Evet. Gerçekten beklemiyordum. Devon'ın arkamdan iş çevirecek türde bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu sadece kendi yargılarımı sorgulamama neden oluyor, anlıyor musun?"

Bir an için onu daha da yaklaştırırım. Aslında yapmak istediğim şey, ona zarar veren o piçi bulup, hak ettiği çok daha fazlasını hak eden bir kadına verdiği acının sadece bir kısmını ona tattırmak.

Onu serbest bırakmak istediğim son şey olsa da, kollarımı indirip bir adım geri çekiliyorum. "Sen banyona gir, ben akşam yemeğini hallederim." Karnımı okşuyorum. "Açlıktan ölüyorum."

O sırıtınca üzüntüsünün bir kısmı kaybolur. "Ne var ki bunda? Sen hep açsın. Kız gibi bir vücudu nasıl koruyabildiğini hiç anlamıyorum."

Kaşlarımı kaldırıp alaycı bir şekilde soruyorum, "Demek figürümü inceliyordun, ha?"

Yüzünü çevirirken yanakları kızarır. "Saçmalama."

Sözlerim beklediğimden daha keskin çıkıyor.

Yine de, içimde bir şey sıkışsa da, her zamanki gibi gülümserim. Çünkü kendime kaç kez devam etmem gerektiğini söylesem de, onun beni sadece bir arkadaş olarak gördüğü açıktır.

Belki de ben gerçekten acı çekmeyi seviyorum. Belki de bir parçam, sevdiğim tek kadından uzaklaşmaktansa, ona yakın kalıp gizlice onu özlemeyi tercih ediyor.

Boğazımı temizledim, parçalanmış egomu toparlamam ve buradan gitmem gerekiyordu. "İstediğin kadar zaman al. Yemeye hazır olduğunda, yemek hazır olacak."

"Tekrar teşekkürler, Steele. Sen iyi bir

arkadaşsın." Ve darbeler gelmeye devam ediyor.

On yıl sonra, belki de arkadaşlık bölgesinden çıkmanın bir yolu yoktur.

Ne pişirebileceğimi bulmak için mutfağa giriyorum.

Otuz dakika sonra, Lilah yatak odasından çıkıyor ve penthouse'a girdiğinde olduğundan çok daha rahat görünüyor. Buhar cildine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve üzerinde, giyecek başka kıyafeti olmadığı için ona hazırladığım gri Western Wildcats hokey tişörtü var. Birkaç beden büyük olan tişört, bir omzundan sarkarken, yıpranmış kenarı uyluklarına değiyor.

Yıpranmış kumaşın kenarını çekiştiriyor. "Bıraktığın eşofman çok büyüktü ve sürekli düşüyordu."

Siktir git.

Ereksiyon olmak istemediğim için, mutfak tezgahına dönmeden önce zorlukla yutkunuyorum. "Sana başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır." Bir an sessizlik oluyor, sonra ekliyor, "Senin için sorun yoksa."

"Hiç sorun değil," diye mırıldandım. "Üşürsen ısıtıcıyı açabilirim."

"Ben iyiyim," dedi.

"İyi." Uzun çıplak bacaklarından gözlerimi zorla ayırıyorum. "Umarım açsındır."

Yaklaşır ve benim iki tabak yemek koyduğum mermer tezgahın önünde durur. "Mmm, Çin yemeği. En sevdiğim."

Yiyeceklerden memnun olarak başımı sallarım. "Rahatlatıcı bir yemeğe ihtiyacın olduğunu düşündüm. Kızarmış pilav, susamlı tavuk ve yumurtalı börek."

Dudaklarını sıkıştırır ve bir an için ağlayacakmış gibi görünür.

Bunun yerine, kendini toparlamak için bir dakika bekledi, sonra deri tabureye oturdu ve çubuklarını aldı.

Ben cesaretimi toplayıp ona bir fikir sunarken, aramızda rahat bir sessizlik hakim oldu. "Daha önce bahsetmiş miydim bilmiyorum, ama kişisel asistan tutmayı düşünüyorum."

Yemeğini yerken duraksar ve başını eğerek sorar. "Gerçekten mi? Sence
"

"Evet," diyorum, biramı alırken. "İkimiz de biliyoruz ki ben
Programımı düzenli tutmakla uğraşıyorum ve Rina bu konuda bana çok baskı yapıyor." Bir süre duraksayıp, sözlerimin etkisini bekledikten sonra planıma devam ettim. "Belki sen bana yardımcı olabilirsin diye düşündüm. Tabii ki geçici olarak."

Gözlerini kısarak, çubuklarını tabağına koydu. "Bunu şimdi uydurdun mu?"

Kafamı salladım. "Tabii ki hayır. Takımdaki birçok arkadaşımda var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana doğru döndüğünde, gözlerimi onun gözlerine sabitliyorum, pamuklu tişörtünün uyluklarına kadar çıkarak daha da iştah açıcı bir vücut sergilediği yere bakmıyorum.

Bu kolay değil.

Özellikle de dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını genişçe açtığım bir görüntü beynime takıldığında. O susamlı tavuğunu yiyebilir, ben de...

Siktir.

Bu düşünceyi kafamdan atıp, onun onayını almaya odaklanıyorum.

Dudakları kıvrılır. "Cidden, Steele. Beni kurtarmak için araya girmen gerekmiyor. Kendime bakabilecek kadar yetenekliyim. Ayrıca birikmiş param da var. Birkaç ay idare edebilirim."

"Hey, tamamen katılıyorum. Kendine bakabilecek kadar yeteneklisin. Sadece, sen iş ararken ben de bana yardım edecek birini arıyordum, bu ikimiz için de kazançlı bir durum olur diye düşündüm. Ayrıca, Rina ile arkadaşsın. Herkes için sorunsuz bir geçiş olur. Böyle düşündüğünde, kader gibi görünüyor, değil mi?"

"Ya da belki de beni yanında tutmak için bir bahane arıyorsun," diye mırıldanır.

Sahte bir kırgınlıkla göğsümü tutarım. "Ah. Seni yakınımda tutmak için bir bahaneye ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim, şans meleğim."

Parmakları gömleğinin kenarıyla oynuyor. "Üzgünüm, yanlış çıktı.
Öyle demek istemedim, biliyorsun."

"Biliyorum. Ayrıca, bana emir vermeyi seviyorsun. Bunun için para almaktan daha iyi ne olabilir ki?"

Gözlerini devirse de, dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirir. "Benim sürekli ayak altında dolaşmamdan bıkmayacak mısın? Birlikte çalışıp yaşayacağız. Bu felakete davetiye çıkarmak gibi."

Asıl sorun, Lilah ile 24 saat birlikte olmak, ona olan doyumsuz ihtiyacımı gidermeye yetecek mi emin olamamam.

Yine de, bu düşünceyi kendime saklamam en iyisi. Onu

korkutmaya gerek yok.

"Hayır, mümkün değil." Kaşlarını çatarak tabağına bakarken, "Peki, bu pozisyona ilgi var mı? Maaşı iyiymiş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyi olduğunu duydum ve işini iyi yaparsan, kısa sürede büyük bir zam alabilirsin. Ayrıca patron çok yufka yürekli biri. Bana sorarsan, oldukça iyi bir anlaşma gibi görünüyor."

Kafasını sallarken içinden bir iç çekiş kaçar. "Steele..." "Sakın söyleme."

Bir an sessizlik olur. "Tamam."

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve kaşlarımı kaldırırım. "Gerçekten mi?"

"Evet, yapacağım. Ama dediğin gibi, yeni bir plan bulana kadar geçici bir iş olacak."

"Tabii, tabii. Sorun değil."

Bu noktada, onun onayını almak için her şeyi söylerdim.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, vücudundaki gerginlik kaybolmuştu. Onu barda bulduğumdan beri ilk kez, Lilah bundan sonra olacaklardan korkmuyor gibi görünüyordu.

Ve lanet olsun, bu geceki ilk gerçek zaferim gibi geliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

LILAH

Hayal edilebilecek en lüks çarşaflara sarılmış, sıcaklığın içinde uyandım. Vücudum sanki benim için yapılmış gibi yatağa gömüldü. Mutlu bir saniye boyunca, dün olan her şeyi unuttum.

İhaneti.

Kalp kırıklığını.

Devon ile paylaştığım dairede değil, Steele'in misafir odasında tek başıma olduğum gerçeği.

Gözlerimi açtığım anda, her şey bir tsunami gibi geri geliyor.

Devon'un Marissa'yı masasının üzerine eğip, arkadan siktiği, kıçına tokat attığı ve saçını çektiği, bana hiç söylemediği müstehcen sözler fısıldadığı görüntü.

O adam da kimdi?

Çünkü kesinlikle tanıdığımı sandığım adam değildi.

Üstüne üstlük, Marissa Devon'un bebeğini bekliyor ve yeni hamile olan anneyi üzmemek için pozisyonumu boşaltmam istendi. Yastığı yüzüme çekip vücudumdaki tüm oksijen tükenene kadar çığlık atmak çok cazip geliyor.

Bu berbat durum nasıl benim gerçekliğim haline geldi?

Aileme artık işsiz, evsiz ve bekar olduğumu söyleme düşüncesi midemi bulandırıyor. Ben yetişkin bir kadınım. Onların ne düşündüğü önemli olmamalı.

Ama yine de önemli.

Devon ve ailesini çok seviyorlar. Bizi güçlü bir çift olarak görürlerdi, Chicago'yu ele geçireceğimize inanırlardı.

Bu, insanca mümkün olduğu kadar ertelemeye karar verdiğim bir konuşma.

Kurumsal avukat olarak başka bir iş aramayı düşünmek bile beni çok depresif yapıyor. Çok ruhsuz geliyor.

Ve evet, sıkıcı.

Hayatımda ilk kez, yolum net bir şekilde çizilmiş değil. Otomatik pilotta çalışmıyorum.

Paniklemek yerine, sadece yorgunum.

İstediğimden bile emin olmadığım bir şeyi kovalamaktan yoruldum.

Başkasının başarısını yaşıyormuşum gibi davranmaktan bıktım.

Belki de farklı bir şey istiyorum.

Ailemin veya Devon'un bana dayatmadığı bir şey. Bu ayrılık sadece ilişkimizi bitirmekle kalmadı.

İstediğimi sandığım her şeyin temelini sarsmış oldu.

Şimdi enkazın içinde durmuş, bunların herhangi birini kendim için mi inşa ettiğimi anlamaya çalışıyorum.

İnleyerek yanıma yığıldım ve yüzümü yastığa gömdüm. Burası Steele'in odası olmasa da, çarşaflar hafifçe onun kokusunu taşıyordu. Temiz ve odunsu, hafif sedir kokusu. O kadar tanıdık bir koku ki, içimde gömülü bir şeyi uyandırıyor. Kendimi durduramadan derin bir nefes aldım, parmaklarım sanki bu anı bana bağlayacakmış gibi yastığın kenarını sıkıca kavradı.

O anda, dün geceden beri hala Steele'in eski Western Wildcats tişörtünü giydiğimi fark ettim. Belki de bu yüzden onun kokusu beni sıcak bir battaniye gibi sarıyordu. Eskiden, onu yurt odasından çalıp geri vermeyi reddederdim. Onun benim şanslı tişörtüm olduğunu, rahatlamaya ihtiyacım olduğunda giydiğim bir şey olduğunu şaka yapardım.

Ama bu sefer çalmak zorunda kalmadım.

Dün gece banyodan çıktıktan sonra, tişörtü yatakta düzgünce katlanmış halde buldum.

Her nasılsa, o adam her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilir. Ben kendim farkında olmasam bile.

Bir iç çekerek kendimi kaldırdım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum, tam o sırada komodinin üzerinde duran buharlı kahve fincanını gördüm.

Hala sıcak olan, üstü kapalı bir kahvaltı tabağının hemen yanında.

Tabağın kenarına yapışmış, Steele'in dağınık el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Ye. Kendini daha iyi hissedeceksin. Bu sabah antrenmanım var, ama sonra döneceğim. Gitmeyi aklından bile geçirme. – S

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kırpıyorum, boğazım birdenbire sıkışıyor.

Devon bana yatakta kahvaltı hazırlamak ya da kahve getirmek gibi düşünceli davranışlarda bulunmazdı. Fincanı elime alıp bir yudum içiyorum, sıcaklık vücuduma yayılıyor. Lezzetli tarçın aromasının tadını çıkarırken göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Devon da kahvemi nasıl sevdiğime hiç dikkat etmezdi.

Ama Steele dikkat etti.

Yemek yerken telefonumu kaydırıyorum, şu anda hayatımın enkazı haline gelen olayları takip ediyorum. Evelyn'den yarım düzine cevapsız arama ve kızlarla grup sohbetinde bir sürü mesaj var. Dün gece bunu kendime saklamamın imkanı yoktu.

CALLIE:

Fırına gel. Kahve, pasta ve Devon'ın sonunu planlamak için güvenli bir yerimiz olacak. RINA:

Ben de katılıyorum. Yargılama yok. Sadece kafein, karbonhidrat ve kız

terapisi. SLOANE:

Ben ekstra krem şanti getireceğim. Ve muhtemelen bir beyzbol sopası. Sen söyle yeter. CALLIE:

Cidden, Lilah. Biz yanındayız. Gel bizimle takıl. Lütfen?

Yeni bir duygu dalgası içimi kaplıyor. Dünkünden farklı. Bu daha hafif. Umut dolu.

Bir cevap yazıyorum.

BEN:

Orada olacağım. Teşekkürler.

Steele'den de okunmamış bir mesaj var.

STEELE:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kahvaltını yesen iyi olur.

Kendimi tutamayıp gülerek başımı salladım. Tabii ki kontrol edecekti.

Hiçbir şeyi fark etmeyen bir adamla çıkmaktan, en sevdiğim kahvaltıyı en küçük ayrıntısına kadar bilen birinin evinde uyanmaya nasıl geldim?

Steele'in son on yıldır benim arkadaşım olması dışında, bir cevabım yok.

Dahası, bu üzerinde durmak istediğim bir konu değil. Bu kadar hassas olduğum bir zamanda değil.

Yaralıyken.

Kahvaltıdan sonra uzun bir duş alıp yeni bir tişört ve Steele'in boxer şortunu giydim.

Gündemdeki ilk işim Devon'a ulaşıp eşyalarımı nereye göndereceğini söylemek. O ve Marissa muhtemelen dün gece eşyalarımı kutulara koymuşlardır, böylece Marissa hemen taşınabilir. İşimi kendi isteğimle bırakmamış olsam da, ikisini de bir daha görmek zorunda kalmayacağım için rahatladım.

Ne giyeceğime karar vermeye çalışırken, telefonum Steele'den gelen başka bir mesajla titrer.

STEELE:

Resepsiyondaki Tommy sana bir paket getiriyor. Giriş kapısına bırakacak.

Asansörün uzak bir sesiyle kapılar tekrar kapanmadan önce başka bir ses daha duyulur. Çıplak ayakla koridordan geçip köşeyi döndüğümde, en sevdiğim mağazalardan birinden alınmış üç büyük alışveriş çantası görürüm.

Kaşlarımı çatarak çantalara bakmak için yaklaşıyorum. Çantalar kot pantolonlar, kazaklar, tişörtler, külotlar, sütyenler, çoraplar ve üç çift ayakkabı ile dolu. Etiketlere bakıyorum ve hepsinin benim bedenimde olmasına şaşırıyorum.

Nasıl bildi?

Daha da şaşırtıcı olanı, sevmediğim veya giymeyeceğim hiçbir şeyin olmaması.

Bazı kadınların Steele'i neden kapmadığını gerçekten anlamıyorum. Bu adam mükemmel bir koca adayı.

Bir saat sonra, Lakeshore Sweets'e giriyorum. Tarçın, espresso ve vanilya kokuları beni rahatlatıyor. Hala erken saatler olduğu için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fırın, düşük ve rahat bir enerjiyle doludur. Pastalar tel raflarda soğumakta, tezgahın arkasında espresso makinesinin hafif tıslaması duyulmakta ve Callie, Sloane ve Rina, ellerinde kahveleriyle köşedeki bir masada toplanmışlardır.

Üçü benim sadece arkadaşlarımdan daha fazlası. Onlar benim ailem. Duruma göre beyzbol sopalarıyla ya da şarap şişeleriyle ortaya çıkan insanlar.

Callie beni ilk gören oluyor, sıcak kahverengi gözleri endişeyle doluyor. Hiçbir şey söylemeden sandalyesinden kalkıyor ve beni neredeyse kaburgalarımı kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya alıyor.

"Ah, tatlım," diye fısıldıyor saçlarıma. "Çok üzgünüm."

İçimdeki baraj kırılmak üzereydi, ama kendimi kontrol ettim ve küçük bir gülümsemeyle geri çekildim. "Teşekkürler."

Keskin siyah bir blazer giymiş Rina, sandalyesine yaslanıp kaşlarını kaldırır. "Lastikleri kesmemiz mi gerekiyor? Çünkü keskin bir nesne getirdim ve onu kullanmaktan çekinmiyorum."

Sloane, kahve fincanını iki parmağıyla dengeleyerek uzanmış, sırıtıyor. "Ya da spor çantasına parlak bomba bırakabiliriz. Duygusal hasar ve temizlik kabusu."

Onların benim için ayırdıkları boş sandalyeye otururken, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelen ilk gerçek kahkahamı atıyorum. "Teklifleriniz için teşekkürler, ama sabotaja gerek yok."

"Şimdilik," diyor Rina, latte'sini yudumlarken karanlık bir sesle.

Callie masanın üzerinden bir tabağı itti. Üzerinde en sevdiğim şey vardı. Üzerine tam doğru miktarda şekerleme dökülmüş sıcak bademli kruvasan. "Önce ye. Sonra plan yap."

Gözlerimden aniden akan yaşları silerek gözlerimi kırpıyorum. "Sizler olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

"Bunu asla öğrenmene gerek kalmayacağına şükret," diyor Sloane, gülümser.

Ellerimi meşgul etmek için kruvasanın bir parçasını kopardım. Çünkü gerçekten açım. "Hâlâ şoktayım."

"Kimse seni bunun için suçlayamaz," diyor Callie nazikçe. "Karşılaştığın şey korkunçtu."

Pastanın zengin, tereyağlı kokusunu içime çekiyorum, içimdeki bir şeyi yatıştırmasına izin veriyorum. "Beni böyle ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Adi herif," diyor Rina mırıldanıyor kapıyı bardağı bardağınıdaha gerekenden daha sert

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet." Boş bir kahkaha attım. "En kötüsü ne biliyor musun? Meğer sadece aldatılmamışım, daha iyi seks yapma fırsatından da mahrum bırakılmışım."

Üç çift göz bana bakarken, Rina yüksek sesle, filtrelenmemiş bir kahkaha attı. "Vay canına. Bize gerçekte nasıl hissettiğini anlat."

Callie dudaklarını sıkıştırarak gülümsememeye çalışır, ama başaramaz. "Sanırım bu tür bir coşku onda görmediğin bir şeydi?"

"Hiç de bile." Kahvemi yudumladım. "Dürüst olmak gerekirse, onu öyle görmek, onu hiç tanımadığımı fark etmemi sağladı."

Sloane öne eğilir, yeşil gözleri keskin bir bakışla. "Bu senin suçun değil. Onun suçu. Bu onun yaptığı bir seçim."

Rina sert bir ifadeyle başını sallar. "Aynen öyle. Sen inanılmazsın. O bunu göremedi ise, bu onun kaybı. Sakın başka türlü düşünme."

Callie masanın üzerinden uzanıp elimi sıkar. "Ve görünüşe göre mesele sadece aldatma değildi. Her şeydi."

"Evet." Fincanımı yavaşça döndürdüm. "Sanırım kağıt üzerinde iyi görünen bir hayat yaşamaya çalışıyordum. Devon. İş. Daire. Her şey mantıklıydı. Ama bunların hiçbirinin beni gerçekten mutlu ettiğini sanmıyorum."

Sloane'ın gülümsemesi yumuşar. "Bazen, gerçekten ne istediğimizi anlamak için her şeyin parçalanması gerekir."

"Peki sen ne istiyorsun, Lilah?" Callie sessizce sorar.

Ağzımı açıp tekrar kapattım. "Bilmiyorum. *Henüz*." Ve hayatımda ilk kez, bu belirsizlik beni korkutmuyor. "Anlamaya çalışıyorum. Her seferinde bir kruvasan."

Hepsi buna gülümser. Bu büyük bir an değil. Bir geçit töreni ya da büyük bir aydınlanma değil.

Ama bu bir
başlangıç. Bir
adım ileri.

Tereddüt etmeden benim yanımda olan bu kadınlara masanın etrafında bakıyorum.

Yargılamadan.

Koşulsuz.

Sadece sevgi.

Belki de hayatımda daha çok ihtiyacım olan şey budur.

Ortaya çıkan insanlar.

Yanımda kalan
insanlar. Onlar
gibi.

Ve Steele.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzü zihnimde beliriyor. Hafifçe eğri gülümsemesi, baharat ve sedir kokusu, dokunuşundaki sessiz güç. Artık çökmekte olan bir zeminde durmadığımı hissettirmesi.

İçimde yavaşça bir sıcaklık yayılıyor, ağırlığı biraz olsun uzaklaştırıyor.

Belki henüz her şeyi çözemedim. Ama belki de buna
gerek yok.

Tek yapmam gereken bir sonraki adımı
atmak. Ve sonra bir sonrakini.

Bir kalp atışı.

Bir seçim.

Her seferinde küçük bir inanç sıçraması.

Ve şanslıysam, diğer tarafta beni bekleyen daha iyi bir şey bulacağım.

.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

STEELE

Protein içeceğimin son yudumunu alıp yüzümü buruşturuyorum. Yoğun, kireçli ve tadı yapay vanilya gibi.

"Onda ne var?" diye sorar Lilah, uykudan boğuklaşmış sesiyle.

"Orada ne var?" diye soruyor Lilah, uykudan boğuk sesiyle.

Dönüp neredeyse boşalmış şişeyi sallıyorum. "Bir bakalım... protein tozu, badem sütü, yarım muz, kreatin ve muhtemelen telaffuz edemeyeceğim başka şeyler."

O yaklaşır, tezgahtan kabı alır ve etikete bakarak kaşlarını çatar. "Bunda bir bilim laboratuvarından daha fazla kimyasal var."

Omuz silkiyorum ve çalkalayıcıyı lavaboda yıkıyorum. "İşini görüyor." "Zar zor," diye mırıldanıyor ve küveti çeviriyor. "Sen profesyonel bir
bir sporcusun. Vücuduna ne aldığın konusunda daha dikkatli olmalısın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şimdi de benim beslenme uzmanım olmayı mı teklif ediyorsun, uğurlu tılsım?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Smoothie yapmayı biliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırırım. "Smoothie yapmayı biliyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "Tariflerle oynuyordum. Antrenmandan sonra içmeyi seviyorum. Beni daha dengeli hissettiriyorlar."

Tezgaha yaslanıp, saçlarını dağınık bir topuz haline getirmesini izlerken, gözleri mutfağı tarıyor, sanki potansiyel malzemeleri katalogluyormuş gibi. Sesinde günlerdir olmayan bir hafiflik var ve ben bu hafifliğin devam etmesi için her şeyi yaparım.

"Biliyor musun," diyorum, "böyle devam edersen, antrenman sonrası içtiğim çamurlu içecekten vazgeçmeme neden olacaksın."

O sırıtıyor. "Rica ederim."

Yüksek sesle söylemiyorum, ama benim için bir şeyler hazırlaması fikrini seviyorum. Enerjisini eski sevgilisiyle ilgisi olmayan bir şeye yöneltmesini daha da çok seviyorum.

Shaker'ımı silerek temizlerken, telefonum tezgahın üzerinde titrer ve ekranında binanın resepsiyon numarası belirir.

Cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Sanderson."

"Günaydın Bay Sanderson," diyor Tommy. "Bayan Monroe için bir teslimatım var. Yukarı getirmemi ister misiniz?"

Bir dakika önce Lilah'ın kaybolduğu koridora doğru bakıyorum. "Evet, sorun yok. Teşekkürler dostum."

"Sorun değil. Beş dakikaya oradayım."

Lilah mutfağa geri dönerken telefonu kapatırım. Çıplak ayakla ve elinde küçük bir spiral defter tutmaktadır.

"Kimdi o?" diye sorar.

"Tommy. Sana bir şey getirecek." Birden durur ve

kaşlarını çatar. "Bana mı?"

Başımı sallarım. "Evet. Senin adına bir teslimat olacağını söyledi."

Gözleri bir an için şaşkınlıkla parıldadı, sonra sakinleşti. "Oh. Devon eşyalarımı göndermiş olmalı."

Ne diyeceğimi bilemeden ağzımı açtım ama bir kelime bile çıkaramadan asansörün zili çaldı. Bir saniye sonra kapılar açıldı ve Tommy, kutularla dolu bir el arabasını iterek içeri girdi.

"Günaydın," der ve kutuları içeriye taşırken kibarca başını sallar. İki adam da kendi kutularını taşıyarak onu takip eder. "Görünüşe göre burada bütün bir daire var."

Lilah kollarını göğsünde sıkıca kavuşturur, bakışları kutulara sabitlenmiştir. Adı, kalın siyah kalemle kutuların yan tarafına yazılmıştır.

"Teşekkürler, Tommy," derim, o asansöre doğru geri çekilirken çenemi hafifçe kaldırarak selam veririm.

"Bir yük daha var, sonra sizi rahat bırakacağız. Kartonları atmak için yardıma ihtiyacınız olursa haber verin."

Asansör kapıları kapanınca Lilah'a dönerim. O, bir santim bile kıpırdamamıştır.

"Neden yine aynı duyguları yaşıyorum bilmiyorum," diye fısıldadı. "Yani, biz ayrıldık. Bitti. Ama her şeyin iade gönderisi gibi kutulara konmuş halini görmek zor geliyor."

Yüzündeki ifade içimi burkuyor. Sanki teslimat, onun başarısızlığının bir kanıtıymış gibi.

"Bunlar sadece eşya," diyorum sessizce. "Hayatın değil. Sen değilsin. İhtiyacın olanları al, gerisini yedek odalardan birine koyalım,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"

Hafifçe başını sallar, ama çenesi gerilir. "Sadece çok fazla geliyor." "Hey," derim, yanına yaklaşıp yüzünü avuçlarım. Gözleri benimkilere bakar, parlak ve kararsız. "Hak etmeyen birine güvendin. Bu onun suçu, senin değil. Belki henüz bir planın yok, ama olacak. Sen her zaman ayağa kalkarsın. Ve bu arada, ben varım."

Boğazı yutkunmak için çalışır. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Evet, şans meleği. Ben yanındayım. Her zaman."

Bana doğru adım atar, kollarını belime dolayarak yüzünü bana doğru bastırır. Onu sıkıca sararım, bir elim saçlarına kayarken, diğer elim sırtında durur.

Uzun bir süre, ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz, kutular birkaç metre ötede dokunulmamış halde duruyor.

Lilah, ancak kollarımda taşıdığı yükten kurtulmuş gibi görünüyor.

Derin bir nefes alır, ardından sessiz, utangaç bir kahkaha atar. "Tamam. Kıyafetlerimi bulmam lazım." Benden ayrılır ve "dolap eşyaları" yazan kutulardan birinin yanına diz çöker. Parmaklarıyla ambalaj bandını açmaya çalışır.

Çekmeceden bir kutu kesici alıp yanına çömeliyorum. "Al," diyorum ve kutunun üstünü kesiyorum.

İçinde katlanmış kot pantolonlar, birkaç bluz ve üniversite günlerimizden kalma eski bir Wildcats kapüşonlu sweatshirt var. Onu çıkarır, gözleri büyür.

"Bunu unutmuştum," diye mırıldanır, parmakları solmuş kumaşı okşar.

Küçük bir mücevher kutusu çıkarır ve kenara koyar, sonra daha derine dalar ve donakalır.

"Aman Tanrım." "Ne oldu?"

Hafifçe yıpranmış bir fotoğraf çerçevesini çıkarır ve kalbim bir an durur.

Üniversitedeki ikinci yılımızda yurt koridorunda çekilmiş bir fotoğrafımızdır. Kolumu omzuna dolamışım ve ikimiz de gülüyoruz. Gözlerimiz kısılmış ve başlarımız geriye atılmış. Yanağında bir parça krema lekesi var ve benim kafamda, doğum günümde birinin yaptığı şakadan kalma plastik bir taç var.

Çok gençtik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu yıllardır görmemiştim," diyor, başparmağını camın üzerinde gezdirerek. "Hukuk fakültesine başladığımda bunu masamda tutardım."

"Bunca zaman sakladın mı?" diye soruyorum, kalbim göğsümün içinde takla atsa da soğukkanlı davranmaya çalışarak.

O başını salladı. "Sen hayatımda her zaman sabit bir varlık oldun. Sanırım bu fotoğraf bana bunu hatırlattı."

İçimde duygular kabarıyor.

Düşünmeden, çerçeveyi ondan alıp pencerenin yanındaki konsol masasına doğru yürüdüm ve dikkatlice masanın üzerine koydum.

Beni izlerken başını eğiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ona yeni bir yuva veriyorum," diyorum basitçe. "Orada oldukça iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Gözleri ısınırken sesi alçalıyor. "Evet, öyle."

Yanıma yaklaşır ve uzun bir süre ikimiz de fotoğrafa bakarız. Omuzu omzuma değdiğinde, yüzeyin hemen altında duyguların kıvılcımları çakarken havada bir değişiklik olur.

"Sen gerçekten hep oradaydın," diye mırıldanır. "Değil mi?" Ona

bakarım. "Her zaman."

Bana küçük bir gülümseme atıyor. Biraz hüzünlü ama eskisinden daha güçlü. Bir süre sonra kalçasını benimkine sürter.

"Hadi," diyor. "Geçmişten başka neler bulabileceğimize bakalım."

Karton ve buruşuk kağıt mendillerin dağınıklığına geri dönerken, ben de bir kahkaha atıyorum. O hala kendisinin olanları, saklamaya değer olanları ve geçmişte kalanları ayırmaya çalışıyor.

Peki ya ben?

Ben sadece onun bunu tek başına yapmaması için buradayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

LILAH

Steele ve ben kanepede birbirimize sokulmuşuz, televizyon odaya sıcak, titreyen bir ışık yayıyor. Bir şekilde bir yemek yarışmasına kapıldık, ikimiz de umursamıyormuş gibi davranırken, içten içe karşı takımları destekliyoruz.

Kolu koltuğun arkasına uzanmış, parmakları boş boş saçlarımla oynuyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca, rahat ve konforlu bir ritim yakaladık. Hayatım altüst olduğundan beri ilk kez, her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum.

Telefonum kahve masasında titremeye başlayınca bu düşüncelerden sıyrılıyorum.

Annem.

İnleyerek, yastığa geri yığıldım. "Of. Bu konuşmayı birkaç gün daha ertelemek istiyordum."

Ya da ideal olarak, hayatımın geri kalanında.

Steele ekrana, sonra bana bakar. "Cevap vermek zorunda değilsin
"

"Evet, biliyorum," diyorum, alt dudağımı ısırarak. "Ama cevap vermezsem, aramaya devam edecek. Mesaj atmaya. E-posta göndermeye. Saklandığım yeri bulursa, aşağıya gelecek."

Steele burun kıvırır. "Tommy'ye onun fotoğrafını ve bir şey yapmaya kalkışırsa onu dışarı atması için talimatları verebiliriz."

Bu zihinsel görüntü, durduramadan bir kahkaha kaçırmama neden oldu.

"İkimiz de biliyor ki, bina yönetimine resmi şikayette bulunacaktır."

Steele uzanıp elimi sıktı. Başparmağı, elimin arkasında hem sabit hem de sakinleştirici bir şekilde yavaşça daireler çizdi. "Ben buradayım, uğurlu tılsım."

Bu hareket basit olsa da, benim için her şey demek.

Bu adam her zaman benim yanımda. İşler ters gittiğinde, yanımda duran ve parçaları benimle birlikte toplayan kişi o. Kendime kaç kez onun böyle biri olduğunu söylesem de, yine de kalbim çarpıyor.

Kendimi toparladıktan sonra, kaydırarak cevap veriyorum. "Merhaba anne. Nasılsın?" "Ah, Lilah," diye iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse? Bu hafta tam bir kabus gibiydi
. Kuru temizlemeci en sevdiğim ipek bluzumu mahvetti, komşular yine inşaat yapmaya başladılar ve babanın golf vuruşları... Hiç başlama bile. Country kulübündeki profesyonelden aldığı onca derslere rağmen hala doksanı geçemiyor. Bazen hayatımızda ne yaptığımızı merak ediyorum."

Gülmemek için yanağımın içini ısırıyorum.

"Ve haftalardır senden haber almadık. Hayatta mısın, canım? Yoksa sonunda sana uyardığım Oregon'daki tarikata mı katıldın?"

Karşımda, Steele kaşlarını kaldırarak açıkça eğleniyor. Ona sert bir bakış atıp sessizce *"Kes şunu"* diyorum.

"Hayattayım," diyorum, sesimi sabit tutarak. "Sadece birkaç şeyle uğraşıyorum."

"Öyle mi? Ne tür şeyler?"

Bu, midemin düğümlenmesine yetiyor. Steele elini elime kaydırıyor ve hafifçe sıkıyor.

İşte başlıyoruz. "Devon ve
ben ayrıldık."

Bir duraklama ve ardından keskin bir nefes alma sesi duyulur. "Ne demek ayrıldınız?"

"Aynen öyle. İlişkimizi sonlandırdık."

"Lilah Jane," diye dişlerini sıkarak, hoşnutsuzluğu telefondan bile hissediliyor. "Düzelt bunu."

Ağzım açık kalır. Ne tür bir cevap beklediysem de, bu değildi.

"Anlamadım?"

"Duydun beni genç bayan. Onu ara ve özür dile. Gerekirse bolca özür dile. Ne olursa olsun, eminim çözülemeyecek bir şey değildir. Devon Peterson'ın çok saygın bir aileden geldiğini hatırlatmam mı gerekiyor?"

Onun tepkisine şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırırım. "Anne, o beni aldattı."

Kısa bir sessizlik ve ardından bir homurtu duyulur. "Erkekler hata yapar. Bu, küçük bir düşüncesizlik yüzünden tüm bir ilişkiyi çöpe atman anlamına gelmez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikkatsizlik yüzünden tüm bir ilişkiyi çöpe atman gerektiği

Steele'e bakıp başımı sallarım, ağzından çıkan sözlere inanamıyorum. Çenesi sıkı, gözleri yanıyor, sanki bir saniye sonra telefonu kapıp Caroline Monroe'ya tam olarak nereye gidebileceğini söyleyecekmiş gibi.

"Anne," diyorum dikkatlice, her kelimeyi özenle seçerek. "Başka bir kadından çocuğu olacak. Firmanın ortaklarından biri."

Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor. Kalbim hızla çarpmaya ve avuçlarım terlemeye başlayacak kadar uzun sürüyor. Steele'in eli sırtımda duruyor, sıcak ve güven verici. Bu, bana yalnız olmadığımı söylemenin yanı sıra, bandajı çekip geri kalanını da söylemem için beni cesaretlendirmenin sessiz bir yolu.

"Ve... artık orada çalışmıyorum."

Annem keskin bir nefes verir. "Aman Tanrım, kovuldun mu?"

"Ne? Hayır." Gözlerimi kırpıştırırım. "Tam olarak kovulmadım."

"Az önce artık orada çalışmadığını söyledin."

"Çünkü Devon geri dönmememin en iyisi olacağını düşündü," diyorum sertçe. "Ve dürüst olmak gerekirse? Haksız da değildi. Olanlardan sonra, orada kalmam imkansızdı."

Bir an sessizlik olur.

"Lilah, kariyerini böyle bir şey yüzünden öylece bir kenara atamazsın..." "Onu bir kenara atan kendisi," diye bağırırım, sesim boğazımda düğümlenir. duygular boğazımı sıkıştırırken sesim titrer. "Ben değil."

Yine bir sessizlik oldu, ama bu seferki farklıydı. Daha ağırdı.

Nihai.

Telefonu daha sıkı tutarak, hissetmediğim bir sakinliği zorla kendime hakim olmaya çalışıyorum. "Onu sevdiğini ve evlenmemizi umduğunu biliyorum, ama bir süredir bu ilişki doğru gelmiyordu. Ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için, zorla devam etmeye çalıştım." Gözlerimdeki acıyı bastırmak için gözlerimi sertçe kırpıyorum. "Ama sonunda, hayal kırıklığına uğrayan ben oldum. Hayatımın nasıl olması gerektiğine dair kafanda bir resim varsa, özür dilerim. Ama o resim? Onu şekillendirmek sana düşmez. O benim. Ve bir kez olsun, benim için doğru olanı yapıyorum."

Yine sessizleşir ve nazikçe sorar, "İyi misin?"

Steele'e bakıp hafifçe gülümsedim. "Evet," dedim. "Sanırım öyle."

O belirsiz bir ses çıkarır ve sonra konuşuruz diye mırıldanır. Sonra vedalaşıyoruz ve telefonu kapatıyorum. Telefonu kapatırken omuzlarım düşüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

telefonu bıraktığımda omuzlarım düşer.

Steele kolunu omuzlarıma doladı ve beni nazikçe kendine doğru çekti. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldarım. "Bu süreçte bana destek olduğun için teşekkürler."

Dudakları başımın üstüne dokunur. "Şimdiye kadar, ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olup elini tutacağımı anlamadın mı?"

Arka planda televizyonun uğultusu, zar zor algıladığım bulanık sesler ve renkler varken, ben onun yanında kalırım.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra ilk kez, söylenmesi gereken şeyi söyledim

.

Ve bu iyi geldi. Farkında olmadan çaresizce ihtiyaç duyduğum bir özgürlük hissi. Sanki sonunda kendime geri dönmenin yolunu bulmaya başlıyorum.

8

STEELE

Asansörden inip çatı katına adımımı attığım anda koku burnuma çarptı. Lezzetli ve tereyağlı bir kokuydu, buz üzerinde iki saatlik zorlu bir antrenmandan sonra midemi guruldattıracak kadar yoğun.

Ama beni asıl etkileyen şey uğultu.

Yumuşak, melodisiz ve daha da önemlisi, mutlu bir uğultu.

Alışveriş poşetini girişin yanındaki bankın üzerine bırakıp bir tazı gibi kokuyu takip ediyorum. Mutfağın köşesini döndüğüm anda donup kalıyorum.

Lilah çıplak ayakla dans ediyor ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, karnı açık bir süveter giyiyor. Saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmış, yanağında ve tezgahta un tozu var. Bir dolap kapısı açık duruyor ve spatula ocaktaki tavanın yanında duruyor.

Sanki burada bir bomba patlamış gibi. Ve

ben buna bayılıyorum.

Lilah mutlu olduğunda tam olarak böyle görünüyor.

Gerçekten mutlu.

Devon'la birlikteyken zırh gibi giydiği sessiz sakinlikten bahsetmiyorum. Bu rahat ve doğal bir hal. Mutfağımda dolaşırken buraya aitmiş gibi görünüyor.

En son yapmak istediğim şey onu rahatsız etmek.

Sadece birkaç dakika bu manzarayı içime çekmek istiyorum.

Ama sonra dönüyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Kulaklığından birini çıkarırken, şaşkınlıktan küçük bir çığlık atıyor.

"Aman Tanrım, Steele!" O gülüyor. "Beni korkuttun."

Kaşlarımı kaldırıp belindeki önlüğü işaret ediyorum. "Mutfağımı dağıttın."

Hiç pişmanlık duymadan sırıtıyor. "Mutfaklar dağınık olmalı."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Bakışları kollarıma düşer ve bir kez daha bakar. "Bekle. O ne?"

Miyavlayan minik gri kediciği kaldırıyorum. "Bu mu?" diyorum rahat bir şekilde. "Bu bir kedi yavrusu."

Lilah gözlerini kırpıştırdıktan sonra yaklaştı. "O erkek mi, kız mı?"

"Kız," derim, yavru kedinin minik sırtını nazikçe okşayarak, onu korkutmamaya dikkat ederek. "Arena çalışanlarından birinin kedisi yavruladı ve yavrulara ev arıyorlardı."

Lilah bana şaşkınlıkla bakarak gözlerini kırpıştırır. "Peki neden sende bir tane var?"

Gülümserim ve parmağımın ucuyla kedinin kulağının arkasını okşarım. "Çünkü hep bir evcil hayvan istediğini biliyorum."

Ağzını açar, sözcükler yavaşça çıkar. "Ailem... ve sonra Devon alerjisi vardı," der sessizce, sanki bir itiraf gibi.

Bir farkındalık.

"Doğru," diye mırıldandım. "Artık bir tane alabilirsin."

Gözleri minik tüylü yavruya düşer. "Ama sen kedi istiyor musun?" diye sorar, sesi yumuşak, neredeyse emin değilmiş gibi. "Ben taşındığımda ne olacak? Ya gittiğim yerde onu besleyemezsem?"

Gözlerimi ondan ayırmam. "O zaman ben bakarım. Soru sormadan. Bazen burası biraz yalnızlık çekiyor."

Yüzünde sessiz bir savaş yaşanıyor. Sevinç, şaşkınlık, minnettarlık ve daha derin bir şey. Kalp kırıklığına çok benzeyen bir şey.

Yavru kediyi kucağına alır, minik bedenini göğsüne yaslar, yanağını küçük, mırıldanan kafasına dayar.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı, sesi duygu dolu.

Yaklaşırım. "Seni mutlu edeceğini biliyordum. Tek istediğim bu."

Bana bahşettiği gülümseme tam ve geniştir. Beni parçalayıp aynı kalp atışında yeniden bir araya getiren türden bir gülümseme.

"Teşekkür ederim."

Ona çekilen parmaklarımla unla kaplı yanağına dokunuyorum. "Ne zaman istersen, şans meleğim."

Kalbim genişliyor. Üniversitede bu kızla tanıştığımdan beri, tek istediğim onu mutlu etmekti.

Akşam yemeğinden sonra, Lilah kedi yavrusuyla birlikte kanepeye yerleşir.

Mutfak temizlendikten sonra, onun yanındaki yastığa uzanır ve ikisini izleyebilmek için yan dönerim. Lilah'ın çıplak ayakları

altına kıvrılmış ve kedinin tüylerini okşuyor.

"Ona çok iyi bakıyorsun," uzun bir sessizliğin ardından diyorum.

Bana gülümseyerek bakar. "O mükemmel. Onu eve getirdiğin için tekrar teşekkürler."

"Önemli değil."

Lilah kediciklerin kulaklarının arkasını kaşıyor. "Ona ne isim koyalım?" "Ne demek istiyorsun? Neden ona 'kedicik' demeye devam edemiyoruz?"

"O, onurlu bir şeye layık," diyor Lilah, bu konuyu çok fazla düşündüğünü belli eden ciddi bir ses tonuyla. "Zarif bir şeye. Zamansız bir şeye."

Ben de çenemi ovuşturarak, onun kadar ciddiymişim gibi davranıyorum. "Mesela... Üçüncü Fluffernutter Düşesi gibi mi?"

Lilah gülmekten boğuluyor. "Aman Tanrım, kes şunu. Kesinlikle olmaz." "Zamansız demiştin."

"Eleanor gibi demek istedim. Ya da belki Margot."

"Mm m . Çok asil," diyorum. "Peki ya... Hazır mısın? Puck?"

Gözlerini kısıyor. "Onu lastik bir diskin adıyla adlandırmayı önermedin, *değil* mi?"

"Kesinlikle öyle dedim. Zekice. O minik, hızlı ve uyarı vermeden yön değiştiriyor."

"O buzda yer almamalı."

"Bunu zaman gösterecek," diyorum ve şimdi uyluklarımın üzerinde uzanmış, rölantide çalışan bir motor gibi mırıldanan yavru kediye bakıyorum.

Lilah gülümseyerek bizi izliyor. "Senden hoşlanıyor."

Onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Umarım tek sevdiği kişi sen değilsindir."

Lilah, elini kedinin sırtında hafifçe gezdirirken yutkundu. "Peki ya Waffles?" diye sordu, boğazını temizleyerek. "Çok mu saçma?"

"Kesinlikle değil," diyorum gülümseyerek. "Waffles mükemmel."

"Tamam o zaman, karar verildi." Kararlı bir şekilde başını sallar ve kedinin çenesinin altını kaşır. "Hoş geldin, Waffles."

Waffles, yeni verilen ismine tamamen katılıyormuş gibi daha yüksek sesle mırıldanır.

Lilah başını omzuma yaslar ve ben kendimi tutamayıp saçlarına bir öpücük kondururum. Bir elim nazikçe onun uyluğuna konarken, diğer elim aramızda kıvrılmış küçük tüy yumağını okşar.

Dürüstçe söyleyebilirim ki, hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

O hareket edip bacaklarını sehpaya doğru uzatarak ayaklarını esnetip iç çekince, "Ver bana. Üniversitede sana yaptığım ayak masajlarını hatırlıyor musun?" diyorum.

Tereddüt etti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," diyorum, ona bakarak. "Ben istiyorum."

Bir an geçtikten sonra bacaklarını kucağıma atıyor. Ellerim ayak bileklerini sarıyor. Cildi o kadar yumuşak ki, içimi bir heyecan kaplıyor.

Waffles yere atlayarak, mağazadan aldığım oyuncağı oynuyor.

Başparmaklarımı ayak tabanına bastırarak düzenli bir şekilde masaj yapıyorum. Onu eritmek için tam olarak nereleri ovmam gerektiğini biliyorum ve başını kanepeye yaslayarak sessiz bir ses çıkardığında, kanım kaynar ve damarlarımdan heyecan akıyor.

Zihnimin gitmemesi gereken yerlere kaymaması için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekiyor.

Ama yine de öyle oluyor.

Özellikle de hafifçe aralanmış dudaklarını ya da kirpiklerinin elmacık kemiklerine değişini gördüğümde. Sanki onu dünyaya bağlayan tek şey benimmişim gibi bana eriyor.

Eğer izin verse, aynı ifadeyi başka yollarla da yüzüne koyabileceğimi fark etmiyor mu? Dizlerimin üzerine çöküp, on yıldır hayalini kurduğum şekilde ona tapınırdım.

Harekete geçmek ne kadar cazip olsa da, bunu yapmam mümkün değil.

Şimdi değil.

O hala kırık bir kalbi iyileştirmeye çalışırken olmaz.

Ama bu, baldırına doğru ilerlememi engellemiyor. Yavaş ve metodik bir şekilde ilerliyorum. Bu anı sonsuza kadar uzatmak istiyorum, böylece ona dokunmayı bırakmak zorunda kalmayacağım. Omuzları yastıklara daha da gömülüyor ve gerginliği sönmüş bir balon gibi ondan akıp gidiyor.

"Gerçekten sihirli ellerin var," diye mırıldanıyor. Sesi sanki uyuşturulmuş gibi çıkıyor.

Midem kasılırken parmaklarım sıkılaşıyor.

Bu kadın bana ne yaptığının farkında değil.

Kesinlikle hiçbir fikri yok.

Tam dizinin içini okşarken, Waffles kendini kanepeye fırlatır ve minik vücudu Lilah'ın karnına iner.

Lilah kahkahaya boğulur, bir eli doğrudan kediciğe uzanır. "Senin için kişisel alan diye bir şey yok, değil mi Waffles?"

Gülümserim, kesintiye minnettar ve aynı zamanda kedicik beni engellediği için biraz da kızgınım.

"Sadece uslu durduğumdan emin olmak istiyor," diye mırıldanırım.

Lilah'ın gülümsemesi biraz sönüyor. "Sen hep nazik ve tatlıydın."

Ellerimi kendime saklamanın ne kadar zor olduğunu bilseydi, böyle bir şey söylemezdi.

Boğazımı temizlerim ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce ayağını kucağımdan nazikçe indiririm.

"Biliyor musun? Sandığımdan daha yorgunum," derim zoraki bir esnemeyle ayağa kalkarak. "Duş alıp yatacağım."

Lilah başını eğdi, kaşları arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Oh. Yaklaşan programını gözden geçireceğimizi sanıyordum."

Kahve masasındaki tablete doğru başımı sallarım. "Bakmak istersen hepsi orada. Yarın inceleyebiliriz."

O başka bir şey söylemeden, kıçım yanıyormuş gibi koridordan hızla geçip giderim.

Banyoya girer girmez ellerimi mermer tezgahın üzerine koydum. Onu okşamak, çıkardığı o küçük sesleri duymak, dokunuşlarımla gevşediğini hissetmek, benim için çok fazlaydı.

Yansımama bakıyorum ve yüksek sesle söylememe gerek kalmadan gerçeği biliyorum.

Bu kadınla ilgili olarak başım büyük belada.

9

LILAH

Tamam, belki Steele programını yönetmek için yardıma ihtiyacı olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Kesin olan bir şey var, programı tam bir felaket.

Kanepede bacak bacak üstüne atmış, dizime tabletimi dayamış, bitmek bilmeyen taahhütlerin anlamını anlamaya çalışıyorum. Halkla ilişkiler etkinlikleri, sponsor yükümlülükleri ve medya görünümleri var. Antrenmanlar, maçlar ve hayır işleri de cabası.

Bu adam hiç dinlenmiyor mu?

Küçük bir miyavlama havayı deliyor, ardından sert ahşap zeminde nazikçe patilerle koşuşturma sesi geliyor. Waffles yanımdaki kanepeye atlıyor, kuyruğunu sallıyor ve tabletin üzerine atlıyor. Buraya geleli sadece birkaç saat oldu ama şimdiden kendini evindeymiş gibi hissediyor.

"Waffles." Diye iç geçirip onu nazikçe dürttüm. "Seni seviyorum. Ne yazık ki, tüylü popon dokunmatik ekrana uygun değil."

O, tamamen etkilenmemiş bir şekilde, mırıldanarak kendini daha rahat bir şekilde yerleştirir. Tableti karnının altından çıkarır ve programa tekrar bakarım.

Bir dakika...

"Fotoğraf çekimi mi?" Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Steele'in yarın sabah fotoğraf çekimi mi var?"

Bunu nasıl konuşmadık?

Yatmadan önce duş almak için yaklaşık on beş dakika önce ortadan kayboldu.

Bu takvime bakılırsa, neden bu kadar erken yatmak istediğini anlayabiliyorum.

Yastığa yaslanıp bir saniye tavana bakarak, tüm bunları ne zamandır tek başına hallettiğini merak ediyorum. Yanımda, Waffles esniyor ve minicik bir ses çıkararak esniyor, sonra tekrar küçük bir tüy yumağına dönüşüyor.

"Baban dikkatli olmazsa kendini yıpratacak," diye mırıldanıyorum. "İyi ki şimdi biz varız, değil mi?"

Bana tamamen katılıyormuş gibi gözlerini kırpıştırır.

"Tamam, sen burada kal ve kaleyi savun. Hemen dönerim."

O itiraz etmediğinde, bunu planımı uygulamaya koymak için bir işaret olarak alıyorum.

Kanepede uzanmış Waffles'a son bir kez bakarak, yatak odalarının bulunduğu koridora doğru ilerledim. Çıplak ayaklarım ahşap zeminde sessizce yürüyordu.

Steele'in yatak odasının kapısının aralık olduğunu görürüm ve parmak eklemlerimle kapıyı tıklarım.

"Steele? Hala uyanık mısın? Yarınki programla ilgili birkaç sorum var."

Bir saniye bekledim, sonra iki saniye.

Birkaç saniye boyunca, geri dönüp oturma odasına gitmeyi düşünürüm. Ama onun programı hakkında cevaplara ihtiyacım olduğu için, dikkatlice kapıyı açıp içeriye bakarım. Oda karanlıktır, tek ışık banyodan gelir ve kapıdan buhar yükselir.

Ona doğru birkaç adım attığımda, yerde bir yığın atılmış giysi görüyorum. Akşam yemeğinde giydiği aynı kapüşonlu sweatshirt ve eşofman altı. Bir çift gri boxer da var tabii.

Oh.

Oh.

Küçük kirli çamaşır yığını, geri dönüp buradan defolup gitmem için bir işarettir.

Fotoğraf çekimini sabah konuşamayacağımızdan değil.

Su, fayanslara damlayan birkaç damladan ibaret kalana kadar kesiliyor.

Steele görünür hale gelirken aceleyle geri çekiliyorum. O alanı dolduran manzara, ciğerlerimi tıkayan havaya neden oluyor.

Adam sırılsıklam. Ve

çıplak.

Çok çıplak.

İlk fark ettiğim şey, üzerinde bir gram yağ bile olmadığı. Her yeri yontulmuş bir güç ve tonlanmış kaslarla dolu. Her santimi mermer bir heykel gibi şekillendirilmiş. Islak saçları alnına yapışmış, suyu göğüs kaslarından ve belirgin karın kaslarından aşağı akıyor.

On yıldır arkadaşız ve Steele'i gölde veya havuzda yüzlerce kez gömleksiz gördüm.

Ama onu hiç *böyle* görmemiştim.

Açgözlü bakışlarım geniş omuzlarında kayıyor. O, acele etmeden kendini kurularken, sinirli kasları geriliyor ve esniyor. Hareketine büyülenmiş bir şekilde, dikkatim onun beline kayıyor, o da bana arkasını rahatça görebilmem için dönüyor.

Artık kesinleşti. Steele mükemmel bir erkek örneği.

Geri çekilmek yerine, bakışlarım daha da aşağıya

kayıyor.

Çünkü onun kıçına nasıl bakmam? O kadar

mükemmel ki.

Bir titreme beni sarar ve o kadar yoğun bakarım ki, arkasının her bir detayı hayatımın geri kalanında hafızama kazınmayacak gibi değil.

O kadar kaslı ki.

Ona uzanıp ellerimle okşamak için içimdeki dürtü çok güçlü.

Bu kadar güçlü bir tahrik hissetmemiştim...

Belki de hiç.

Uyluklarım bilinçsizce kasılır ve külotumun ıslandığını fark ederim.

Yapmam gereken son şey burada durup ona hayran hayran bakmak

.

Muhtemelen bir düzine sözsüz arkadaşlık kuralını çiğniyorum.

Saçını kuruturken pazıları şişiyor ve kasılıyor,

önünü görebileceğim kadar dönüyor. Kendime bakmamam gerektiğini söylüyorum ama bakışlarım, koyu renk saçların arasında gizlenmiş kalın penisine odaklanıyor. Sertleşmemiş olabilir ama yine de inanılmaz derecede büyük.

Asılmış.

Aman Tanrım, bunu gerçekten düşündüm mü?

Beynim o anda arıza yapmaya karar verdi.

Belki de kendime sessizce bunu yapmam gerektiğini haykırsam da gözlerimi ondan ayıramadığım içindir. Ya da belki de olduğum yere çakılıp kalmış, onu görmeye açmışım gibi onu içime çekiyordum.

Tam o anda Steele aynada benim bakışlarımla karşılaşıyor ve midem düğümleniyor. Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Yüzündeki ifade değişiyor ve şaşkınlık yerini daha karanlık bir duyguya bırakıyor.

Daha aç.

Yüzüm o kadar kızardı ki, sanki yanıyormuş gibi hissettim.

Bir adım geriye sendeleyerek beynimi harekete geçirmek için çaba sarf ediyorum. "Oh. Uh. Ben..."

Steele hızlı bir hareketle havluyu beline bağladı. "Bir şey mi istiyordun, Lilah?"

Burada durup ona bakmamın olağan dışı bir şey değilmiş gibi nasıl bu kadar rahat konuşabildiğini anlamıyorum. Ama yine de gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla yanan bakışlarını fark ediyorum.

Ağzım açılır ve kapanır, sanki son nefesini veren bir balık gibiyim.

"Ben... şey... programın," diye sonunda patladım, tableti sanki bizi ayıran bu utanç verici anı kurtaracakmış gibi sallayarak. "Ne olmuş ona?" Bana doğru adım attı, rahat ve bilinçli adımlarla mesafeyi kapatıyor.

Beynim kısa devre yapıyor. Tamamen boşalıyor.

Ve Steele'in duştan çıkmış, hala nemli, taze sabun ve ten kokusu, benim içeri girdiğim gerçeğinden hiç rahatsız olmaması da durumu daha da zorlaştırıyor.

Geri çekilmem lazım.

Hemen.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum. "Ben, şey... sorularımı e-postayla gönderirim."

Bunun üzerine, dönüp onun spor çantasına takılıp neredeyse düşüyordum, sonra kapıya doğru koştum.

"Lilah," diye sesleniyor arkamdan.

Arkamı dönmeden telaşla elimi sallıyorum. "Merak etme! Yarın konuşabiliriz!"

Waffles'ı kucağıma alıp odama koşarak gitmeden önce zar zor oturma odasına ulaşıyorum. Odaya vardığımda, kediciği yatağıma bırakıyorum.

Bu karışıklıktan pek memnun görünmüyor.

Ama tüm vücudum aşırı ısınmışken buna odaklanmak zor. Sadece ateşlenmiyorum. İçimden dışıma doğru yanıyorum. Tanrım, o da neydi?

Neden bana öyle baktı?

Ama *ben* de *ona* neden öyle baktım ki?

İnleyerek, şimdi duş almam gerektiğini fark ettim. Tercihen soğuk bir duş.

10

STEELE

Yüzüncü kez gibi hissettiren bir dönüş yapıyorum, dijital saatin ışığı komodinden bana alaycı bir şekilde bakıyor. Saat geç oldu, uykuya dalmış olmam gerekirdi. Antrenman çok zorluydu. Bunun yerine, vücudum işbirliği yapmayı reddediyor ve zihnim kapanmıyor.

Tek düşünebildiğim, Lilah'ın koridorun sonunda uyuduğu.

Duşumdan sonra beni görmesinin tepkisi kafamda durmadan dönüp duruyor. Yavaş ve uzun süreli bakışları, daha çok fiziksel bir okşama gibiydi ve beni boğazlamış gibi hissettirdi.

Onun bana bakışını hep böyle hayal etmiştim. Sanki ben

sadece Steele, en iyi arkadaşı değilmişim gibi.

Ve şimdi o benim evimde, benim çatımın altında, ama onu en çok istediğim yer yatağım.

Sadece bir gecelik değil.

Ve kesinlikle dikkatimi dağıtması

için değil. Onun burada kalmasını

istiyorum.

Bu farkındalık beni sarsar ve otururum, uzak duvara bakarak, kalbim bu yükün altında çarpar.

Benim için her zaman o oldu.

Her zaman.

Öyleyse neden cesaretimi toplayıp bu konuda bir şeyler yapmadım?

Yıllardır bu konuyu dolambaçlı bir şekilde ele alıyoruz, birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz, yaklaşıyoruz ama asla çarpışmıyoruz.

Belki de zamanı gelmiştir.

Belki de güvenli oynamayı bırakıp sonunda ona hislerimi söylemeliyim.

Artık kendimi tutmak ya da doğru anı beklemek yok.

Kararımı verdim, yorganı üzerinden attım, yüzümü ovuşturduktan sonra odamdan çıktım.

Kapısı aralık.

Tam kapıyı çalmak üzereyken, zar zor duyulabilir bir ses dikkatimi çekiyor. İlk başta anlam veremiyorum, ama sonra ses tekrar duyuluyor ve tüm vücudum donuyor.

Az önce o...

Kalbim göğsümde çarparken, tüm kaslarım gerildi. Olamaz.

Hayal görmüş olmalıyım.

Beynim bana oyun oynuyor. Artık

kesinleşti, aklımı kaçırıyorum.

Ama sonra tekrar ediyor ve nabzım hızla yükseliyor. Sıcaklık, erimiş ve ham bir şekilde vücudumu kaplıyor, karanlık, sahiplenici bir dalga beni ele geçiriyor.

Kahretsin.

O, benim düşündüğüm şeyi mi yapıyor?

Kafamda bir savaş çıkması için bu kadarı yeterli.

Birazcık ahlakım olsaydı, arkanı dönüp yatağıma geri girer ve Lilah'ın kapısının arkasında neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranırdım.

Bunun yerine, haklı olup olmadığımı görmek için kapıyı biraz aralıyorum.

Oda gölgelerle kaplı. Dolunayın gümüş rengi ışığı panjurların arasından sızarak, onun görüntüsünün beynime kazınması için yeterli miktarda aydınlatıyor.

Çarşaflar bacaklarına dolanmış, bir eli yastığı sıkıca tutarken, diğer eli külotunun kumaşının altında kayboluyor.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissederek

midem burkulur. O muhteşemdir.

Ve yaptığı şeye o kadar dalmış ki, artık yalnız olmadığını fark etmiyor.

Onun oluşturduğu görüntüden gözlerimi ayıramıyorum.

Elimi kapı çerçevesine dayayıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bilmek istediğim şey, onun kimi düşündüğü.

Devon olmasa iyi olur.

Yoksa benim radarımda bile olmayan başka bir pislik mi? Bu olasılık

karşısında elim yumruk oluyor.

Ama sonra dudaklarından fısıldayarak benim adımı duyuyorum. Bu ses, kırılgan irademi yerle bir eden bir yıkım topu gibi ve dünya dönmeyi bırakırken ben hareketsiz kalıyorum.

Her keskin nefes alışı, her küçük hareketi, her iç çekişi benim için.

Bu bilgiyle içimdeki her şey paramparça oluyor.

Gitmeliyim.

Bu son derece özel anı izlemeyi kesinlikle bırakmalıyım. Ama

bırakmıyorum.

Yapamıyorum.

Burada duruyorum, beni ayakta tutan tek şey sanki kapı çerçevesiymiş gibi ona tutunuyorum ve onun parçalara ayrışını izliyorum. Dudakları boğuk bir çığlık atarken vücudu titriyor.

Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıp o yatağa sürünerek onu kollarıma almak ve sonunda ikimizin de istediği şeyi yapmak için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor.

Bunun yerine, kendimi geri çekmeye zorluyorum ve odasından uzaklaşıyorum.

Nabzım hızla atarken elimi yüzümden aşağı doğru geçiriyorum. Her kasım gergin. Kalbim hızla atıyor ve kanım kulaklarımda uğulduyor.

Tanrım, onu o kadar çok *istiyorum* ki.

Ama bu sadece istemekten daha

fazlası.

Şehvetten daha

fazlası.

Bu aşk.

Kemiklerine yerleşen ve asla bırakmayan türden bir aşk.

Çoğu erkek bu gerçeği fark edince paniğe kapılır.

Ne kadar ileri gittiklerini. Ama

ben?

Ben yıllardır biliyorum.

Lilah Monroe'ya, üniversite defterine eğilip, kaşlarını çatarak, profesör hakkında bir şeyler mırıldandığından beri aşığım.

Sanırım o zamandan beri ona aitim.

Peki şimdi?

Artık bunun geri dönüşü olmadığını anlıyorum. Geri sarma

yok.

Hislerimin her şeyden daha az olduğunu iddia edemem. Lilah'a sahip

olamıyorsam, başkası istemiyorum.

Yatağa giriyorum, çarşaflar tenime serin geliyor ama rahat hissetmiyorum. O olmadan olmaz. İnlemelerle fısıldanan adım, hâlâ ateşli bir dua gibi kafamda yankılanırken olmaz.

Tavana bakıyorum, vücudum arzu, umut ve biraz da korkuyla gergin.

Çünkü o her zaman benim oldu.

Sadece bunu kanıtlamam gerekiyor.
Ve onun da aynı şeyi hissettiğini ummak.

11

LILAH

Biri bana neden bunu kabul ettiğimi söylemeli.

Ah, doğru ya.

Çünkü Steele istedi ve ben ona hayır demeyi hiç beceremedim. Özellikle de o her zaman benim yanımda olduğu için. Dağları yerinden oynatmasını istesem, hiç tereddüt etmeden yapardı.

Hiç soru sormadan.

Bu yüzden, şık ve lüks bir fotoğraf stüdyosunda kenarda durmuş, onun tüm odadaki insanları büyülemesini izliyorum. Karizması doğal. Profesyonel sporcular veya ünlüler gibi açıp kapayabileceği bir şey değil.

Stüdyo ışıkları, keskin çenesi, haksız derecede mükemmel elmacık kemikleri ve muhtemelen binlerce forma satmış olan gümüş grisi gözleri gibi yüzünün her bir keskin ve belirgin özelliğini vurguluyor.

Ve takım elbisesinden bahsetmeye bile gerek yok.

Kömür grisi, mükemmel dikilmiş, geniş omuzları ve buz üzerinde saf yıkım için yaratılmış vücudu saran bir takım elbise.

Pahalı görünüyor. Güçlü.

Dokunulmaz.

Tam da paralarının karşılığını veren biri gibi görünüyor. Güç, statü ve taklit edilemeyecek türden bir çekicilik.

Bu da yetmezmiş gibi, saçları da tam doğru miktarda dağınık. Kadınların gözlerini kırpmadan külotlarını düşürmelerine neden olan, "uyandım ve saçımı elime geçirdim" türünden hesaplanmış bir mükemmellik.

Bu saçma

Adil olmayan bir durum.

Muhtemelen ona biraz fazla bakıyorum.

Onun yanına muhteşem bir esmer giriyor ve midem düğümleniyor.

İşte başlıyoruz.

Krista, ya da Kayla, ya da her ne kadar mükemmel bir K ile başlayan adı varsa, koluna asılmış, eli onun pazısına çok rahat bir şekilde dayanmış. Başını geriye eğip, onun söylediği bir şeye gülüyor, mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor.

Steele sırıttığında, içimde bir şey alevleniyor. Kollarımı kavuşturup, ağırlığımı topuklarımın üzerine veriyorum. Kendime umursamadığımı söylüyorum. Steele istediği kişiyle flört etmekte özgür. Onları birkaç dakika izledikten sonra, kendime yalan söylediğim anlaşılıyor, çünkü ne kadar uzun bakarsam, kollarım o kadar sıkılaşıyor.

Bu kadının bu kadar profesyonelce davranmaması utanç verici.

Lüks bir saat markasının sponsorluk çekimini yapmaları gerekiyor, ama o orada sanki ona tırmanacakmış gibi davranıyor.

Parmakları onun ipek kravatını okşuyor. Bu hareket hem şakacı hem de müstehcen.

Steele uzaklaşmayınca çenem sıkışıyor.

Yavaşça yayılan bir sıcaklık derimin altında yayılıp karnımın derinliklerinde düğümlenince neredeyse şok oldum. Bu yabancı ve keskin bir his, midemi bulandırıyor.

Neden bu kadar kızgınım?

Hayır, kızgın değilim. Kızgın olmam için hiçbir neden yok. Sadece sinirliyim.

Hepsi bu.

Kim sinirlenmez ki?

O, hayranlık duyan bir grup gibi davranıyor. Bu iş meselesi.

Bir markalaşma meselesi.

Railers meselesi.

Ama...

Kimse umursamıyor gibi görünüyor.

Kendimi zorlayarak başka yere bakıyorum ve telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Bu çok saçma.

Saçmalıyorum.

Gerçekten sakinleşmem lazım.

O anda onun bakışlarının ağırlığını hissediyorum. Kafamı kaldırıp Steele'in beni izlediğini görüyorum. Sırıtışı yok olmuş, yerine başka bir şey gelmiş.

okunaksız. Keskin gri bakışları yüzümün üzerinde dolaştıktan sonra hafifçe daraldı.

Sanki kafamdan geçenleri tam olarak biliyormuş gibi. Ya da bir şekilde hissedebiliyormuş gibi.

Umarım yüzümdeki kıskançlığı görememiştir.

Bir nabız bir bir dalgalı dalgalar bir ben içimde sessiz duygularımı sessizce kabul ederek.

Bakışlarımı indirip dikkatimi tekrar cep telefonuma veriyorum. Sorun yok.

Ben iyiyim. Her şey *yolunda*.

"Hey, Cam, Lilah'la birkaç fotoğraf çekilsek sorun olur mu?" diye sorar Steele. sorar

. Başımı o kadar hızlı kaldırırım ki, neredeyse boynum incinecekti.

Ne?

Ben

mi?

Olmaz.

Kafamı sallıyorum, gözlerimi kocaman açarak Steele'e bakıyorum.

Dudaklarının köşeleri, o yıkıcı derecede kendini beğenmiş sırıtışa dönüşüyor.

Bu,

"Hadi ama Lilah. Eğlenceli olacak. Ve onlara daha fazla fotoğraf seçeneği sunacak." "Ama..."

"Ama..." Yutkunuyorum, bakışlarımı ondan ayırıp Cam ve asistanlarına bakıyorum. "Böyle bir şey için giyinik değilim. Makyaj bile yapmadım."

"Gerek yok," diyor Steele kararlı bir şekilde.

Cam'in asistanlarından biri başını eğip beni değerlendirir. Onun acımasız incelemesi altında kendimi tutamayıp kıpırdanırım. "Sen doğal bir güzelsin. Biraz ruj, birkaç vuruş maskara ve kamera karşısına çıkmaya hazır olursun."

"Gördün mü?" Steele, karar verilmiş gibi gülümser.

"Rafta birkaç elbise var," diye ekler Cam. "Molly, onu arkaya götür ve ona uyan bir şey bul."

"Hayır, gerçekten istemiyorum..."

Cümlemi tamamlayacak vaktim olmadan, daha küçük bir odaya sürüklenip aynanın önündeki sandalyeye itiliyorum. Israrcı asistan rafta duran kıyafetleri karıştırırken, diğer ikisi endişe verici bir hızla saçımı ve yüzümü düzenlemeye başlıyor.

Daha çok Indy yarışında bir pit stop gibi hissediyorum.

On dakikadan az bir süre sonra, iki kız da gururla gülümseyerek geri çekiliyor. Yansımama bakıyorum, kendimi zar zor tanıyorum. "Oh. Vay canına."

Saçlarım omuzlarıma dökülen gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş. Cildim kusursuz görünüyor ve dudaklarım, gözlerimi daha büyük gösteren, çekici bir kırmızı renge boyanmış.

Molly, floresan ışıkların altında parıldayan gümüş rengi bir kumaş parçası uzatıyor. "Hadi bunu giyelim."

İtiraz etmeden önce, üçü bir araya gelip düğmeli bluzumu ve eteğimi çıkarıp elbisenin fermuarını arkamdan çekiyorlar.

Aynaya döndüğümde, yavaşça nefes veriyorum ve ancak o zaman ne kadar gergin olduğumu fark ediyorum.

Elbise kesinlikle muhteşem. Şık ve zarif, uyluklarımdan yukarıya kadar uzanan yüksek bir yırtmaç var. Sadece pahalı görünmekle kalmıyor, pahalı hissettiriyor da.

"Patronun seni görünce çıldıracak." Gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Ne?"

"Steele Sanderson," diyor içlerinden biri, bilmiş bir gülümsemeyle.

"O benim patronum değil," diyorum mırıldanarak. "Daha çok bir arkadaş."

Molly sırıtarak elimi tutar ve beni stüdyoya geri götürür. "Göreceğiz bakalım."

Güneş ışığıyla dolu geniş alana adımımı attığım anda her şey değişir. Steele, Cam ile hokey sezonu hakkında konuşmaktadır. Gözleri bana takılır takılmaz konuşmayı keser.

Ve hareket etmeyi. Ve nefes almayı.

Bakışları, sanki her santimini ezberliyormuş gibi, telaşsız bir şekilde üzerimde dolaşır ve ardından uzun, alçak bir ıslık çalar.

"Vay canına, şans meleği," diye mırıldanır. "Milyon dolarlık görünüyorsun. Belki de saati takması gereken sensin." Midem serbest düşüşte olsa da gülüyorum.

"Aslında," Cam, beni değerlendiren bir bakışla incelerken, "bu fena bir fikir değil. Sanırım şirket daha küçük bir versiyonunu gönderdi."

Bir asistan ortaya çıkar ve zarif bir saati bileğime takar. Ağırlığı oldukça hissedilir. Steele, toka yerine otururken izler ve çenesi hafifçe seğirir.

Cam kamerasını kaldırır. "Tamam, Lilah, Steele'in önüne geçmeni istiyorum. Yakın, ama henüz dokunmadan. Bu tamamen baştan çıkarma ile ilgili."

Derin bir nefes alıp talimatı yerine getiriyorum ve tereddütle yerine geçiyorum. Steele arkamda duruyor, analiz etmek istemediğim bir sıcaklık ve yoğunluk yayıyor.

Onun varlığı her yerde, beni çevrelerken bunu nasıl yapabilirim?

Özellikle de bakışlarının sıcaklığını ensemde hissedebiliyorken.

"Güzel," diyor Cam. "Steele, ellerini hafifçe onun kollarına koy, sanki onu kendine çekmek üzereymişsin gibi."

Steele'in büyük elleri çıplak tenimde yukarı doğru kayarken, parmak uçları fısıltı gibi üzerimde dolaşırken karnım kasılır. Titrememi bastırmaya çalışsam da, nafile. Bana nasıl etki ettiğini fark etmemesi imkansız.

"Mükemmel," diye mırıldanır Cam. "Lilah, çeneni hafifçe yukarı kaldır."

Emrine uyarım, ama bu hareket profilimi doğrudan Steele'in görüş alanına getirir ve yüzünde bir şey parlar.

Yoksa bu benim hayal gücüm mü?

"Şimdi," Cam talimat verir, "Steele, onu kendine yaklaştırmanı istiyorum. Sanki kulağına bir şey fısıldayacakmışsın gibi."

Steele'in elleri belime kayar ve tüm vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplar. Eğilir, dudakları kulak kepçemi okşar.

Ve sonra, neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle, "Beni öldüreceksin, şans meleğim," diye fısıldar.

Yarım saniye gözlerimi kapatıp sertçe yutkunuyorum.

Ne oluyor böyle?

Kamera flaşları patlar.

"Harika," diyor Cam. "Şimdi, ona dönmeni istiyorum, Lilah.
Ve Steele, bu sefer onu sana aitmiş gibi tutmanı istiyorum." İçimdeki her şey
altüst oldu.

Dönüyorum ve ellerim Steele'in göğsüne dokunduğu anda, o da belimi sıkıca kavrıyor. Hem kararlı hem de sahiplenici bir hareket. Yukarı baktığımda içim bir şeyler titriyor, ama o zaten beni izliyor.

Zırh gibi giydiği alaycı sırıtışı yok artık. Yüzünde yaramazlığın izi yok, herkesin tanıdığını sandığı çekici playboyun izi yok.

Geriye kalan şey
ham. Odaklanmış.

Aç.

Sadece o bakış bile dizlerimin titremesine neden oluyor.

Vücudundan yayılan ısı benimkine sızıyor, elbisenin ince kumaşı onu engelleyemiyor. Elleri sabit, ama yüzeyin altında bir güç kaynıyor, sanki kendini zor tutuyormuş gibi.

Avuçlarımın altında hareket ediyor, her hareketi kesin ve kasıtlı. Ama kalbi benimki gibi hızla atıyor.

Bir şey söylemeliyim.

Hareket etmeliyim.

Göz kırpmalıyım.

Ama aramızda her zaman var olan görünmez elektriksel çekim beni olduğum yerde dondu.

Diğer her şey kayboluyor.

Işıklar.

Stüdyo.

Gürültü.

Hatta insanlar bile.

Sadece ben ve o varız.

Ve aramızdaki bu şey, adını koyamıyorum ama en iyi şekilde tehlikeli hissettiriyor.

"Vay canına," Cam lensin arkasından bir yerlerden mırıldanıyor. "Bu mükemmel."

Bir flaş daha patlar, ama ben kıpırdamam.

Hareket etmem.

Steele'e çok kapılmış durumdayım.

Başparmağının belimin kıvrımları boyunca kaymasıyla.

Dikkatinin ağzıma kaymasıyla.

Fotoğrafçı sonunda kamerasını indirene ve an sona erene kadar donmuş halde kalırım.

"Tamam," diyor. "Çekim bitti." Ama Steele geri

çekilmiyor.

Ben de öyle.

Parmakları bana doğru esniyor. Sadece bir kez. Sanki bırakmak istemiyormuş gibi, hafifçe sıkıyor. Sonunda beni serbest bıraktığında, sanki bir ip kesilmiş gibi hissediyorum ve keskin bir nefes alıyorum.

Kaslarım gevşer ve ani temas kaybından dolayı neredeyse tökezlerim.

Kendimi zorlayarak bir adım geri çekildim.

Sonra bir adım daha.

Aramıza mesafe koymam gerekiyor ve umarım bu, onun farkında olmadan içimde uyandırdığı kaosu yatıştırmaya yardımcı olur.

"Giyinmeliyim," diye
mırıldanıyorum. Cevabını
beklemiyorum.

Ona bir kez daha bakarsam, düşüncesizce bir şey yapabilirim. Asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey.

Bunun yerine, arkanı dönüp soyunma odasına doğru yöneliyorum, arkamdan gelen bakışlarının ağırlığını hissetmiyormuş gibi davranarak. Topuklarım yere hızlı ve düzensiz bir şekilde vuruyor, sanki kalp atışlarımın hızını ya da dokunduğu yerlerdeki cildimin karıncalanmasını engelleyebilecekmişim gibi.

Soyunma odasının içinde kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum.

Bu da neydi böyle?

Steele Sanderson'ı on yıldır tanıyorum. O benim sabitim, her zaman güvendiğim tek kişi.

Bana hiç böyle hissettirmemişti. Şimdiye kadar.

Dudaklarımı sıkıştırıp gözlerimi kapatıyorum ve dengemi yeniden kazanmaya çalışıyorum. Ama nafile.

Çünkü içten içe, zaten biliyorum. Bu sadece
bir anlık bir şey değil.

Bu bir değişim.

Zaten alev almış bir kıvılcım.

Bunun ne anlama geldiğine hazır olduğumu
sanmıyorum. Ama hazır olsam da olmasam da...

Hissediyorum.

12

STEELE

Ağır çatı kapısı arkamızda gürültüyle kapanır ve ses, biz otopark katına inerken merdiven boşluğunda yankılanır. Fotoğraf stüdyosu, çıplak tuğlaları, yüksek tavanları ve her şeyi zahmetsizce havalı gösteren yeterli miktarda ışık alan büyük pencereleriyle yenilenmiş endüstriyel binalardan birinde yer almaktadır.

Ama bunların hiçbiri Lilah'ın o gümüş elbiseyle görünüşüyle kıyaslanamaz. Onu kamera için kendime doğru çektiğimde mavi gözlerinin benimkilere kilitlendiği anı düşünmeden edemiyorum.

Birkaç saniye için, o bana aitti. O bunun farkında olmasa bile.

"Orada çok iyiydin," diyorum, ona bakarak. "Belki de bu çekimlere daha sık gelmelisin. Yan iş olarak modellik yapabilirsin."

Kuru bir kahkaha attıktan sonra başını salladı. "Olmaz. Bir kez yeter de artar bile, çok teşekkürler."

Sırıttım. "Gerçekten mi? Hoşuna gitmedi mi? Birazcık bile mi?" Tereddüt etti, soruyu düşündü.

Tahminimce, bana inandırmak istediği kadar nefret etmemişti. Çekimlerin sonunda rahatlamış halinden ve vücudunun benimkine yaslanmasından bunu anlayabiliyordum. Bana baktığında gözlerinin yumuşamasından bahsetmiyorum bile.

Bunu itiraf etmek yerine omuz silkiyor. "Yani... o kadar da kötü değildi."

Onun soğukkanlı davranmaya çalışmasını izleyerek gülümsüyorum. Bu, onun parmaklarının, sanki çekimi hatırlar gibi, saatin bileğine sarıldığı çıplak teninde dolaştığını fark etmemi engellemiyor.

Belki Lilah, ilişkimizin değiştiğini kabul etmeye hazır değildir, ama sorun değil. On uzun yıl boyunca sabırlı olmaya zorladım kendimi. Ona biraz daha zaman vermek beni öldürmez.

Umarım.

Öğleden sonra esen serin ve ferah bir rüzgârla otoparka vardığımızda, düşünmeden elimi onun eline kaydırıp parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Bir iki saniye boyunca kaskatı kesildi, sonra gevşedi ve ona sarılmama izin verdi

.

Bu konuda hiçbir şey söylemiyorum.

Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi yapıyorum. Sanki

yıllardır yaptığım bir şeymiş gibi.

Elini elime koyduğunda narin ama aynı zamanda güçlüdür.

Arabaların arasından geçerken elini çekmiyor. İstemememe rağmen, yolcu kapısını açmak için elini bırakıyorum ve onun araca binmesini izliyorum. Dikkatli hareket ediyor, eteği uyluklarına kadar yükselirken onu düzeltiyor ve bu hareket midemi sıkıştırıyor.

Gerçekten salya akıtmaya başlamadan önce kapıyı kapatıyorum.

İçeri girince motoru çalıştırıyorum. Garajdan çıkıp sokağa girdiğimde, düşük bir gürültü aramızdaki sessizliği dolduruyor.

Lilah pencereden dışarı bakarken parmakları uyluklarını okşuyor.

"Kıskanacak bir şey yoktu," diyorum rahat bir şekilde.

Başını bana doğru çevirir, kaşlarını çatarak. "Ne?"

Gözlerimi yoldan ayırmam. "Duydun beni."

Keskin bir kahkaha atar. "Orada kıskandığımı mı düşünüyorsun?" "Evet."

"Neyi?" diye alaycı bir şekilde sorar, açıkça bunu görmezden gelmeye çalışıyor. "Sana yapışan o mankeni mi?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Nefes vererek başını sallar. Kollarını göğsünde kavuşturmasını gözden kaçırmam.

Tamamen

savunmacı bir tavır.

Yakalandım.

Kıskançtı.

Ve ben buna bayılıyorum.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldanır, ama sözlerinde gerçek bir sertlik yoktur.

"Belki," diyorum, bir sonraki virajı gereğinden biraz daha hızlı alırken, daha önce aldığım adrenalin damarlarımdan akıyor. "Ama yanılmıyorum."

O, pencereden dışarı bakarak homurdanmasına rağmen, gülümsemesini saklamaya çalışır gibi dudaklarının köşesinin seğirdiğini fark ettim.

"Bu gece büyük maç var," diyorum, konuyu değiştirerek gerginliği bozuyorum.

"Dallas'a karşı mı?"

"Evet." Ona bir bakış attım. "Geçen sefer seni

özledim." "Biliyorum. Bunun için üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Kalabalığın içinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim. "Sen benim şans tılsımısın."

Cevap vermek yerine, sanki daha önce fark etmediği bir şeyi görmüş gibi bana bakar.

Sonunda konuşmaya başladığında, sesi çok sessizdir. "Başka hiçbir yerde olmak istemem."

İçimdeki gerginlik tamamen farklı bir nedenden dolayı artarken, bir kez başımı salladım.

Garaja girip motoru durdurduktan sonra, ikimiz de hareket etmeden bir saniye oturduk.

O çok yakın.

Ama yine de yeterince yakın değil.

Bunu burada bırakmak istesem de, bir yanım konsolun üzerinden eğilip ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımak istiyor.

Ama yapmıyorum.

Çünkü bir sonraki hamle ona ait.

13

LILAH

Kingston Landry Arena'nın içindeki enerji elektrik gibi. Sadece biletleri tükenen bir hokey maçında hissedilebilecek, kemiklere işleyen, kalp atışlarını hızlandıran bir enerji. Mavi Railers formaları tribünlerde dalgalanıyor ve kalabalık, buzun ortasına puck atıldığında coşkuyla bağırıyor.

Bu binaya yüzlerce kez geldim, ama bu gece açıklayamadığım bir şekilde heyecan verici. Belki de Steele'i yeni bir gözle izlediğim içindir. Ya da belki de arabada bana baktığı şekli düşünmeden edemediğim içindir.

Sanki ben sadece onun en iyi arkadaşı değilmişim gibi. Sanki ben daha fazlasıyım gibi.

Giydiğim büyük beden Sanderson forması kolları düzeltiyorum. Bu öğleden sonra kanepenin arkasına katlanmış olarak bıraktığı, üzerinde şöyle bir not yazan forma:

Bu gece beni giy. Tartışmaya gerek yok.

Adam otoriter. Düşünceli.

Ve görmezden gelinmesi zor.

Rina yanımdaki koltuğundan eğilerek, bir kadeh şarap tutuyor ve benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sırıtıyor.

"Eeeee," diyor, kelimeyi uzatarak. "Cam bu sabah çektiği birkaç deneme fotoğrafını gönderdi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "Şimdiden mi? Çok hızlı oldu."

O da başını sallayarak ağzına bir parça patlamış mısır atar. "Çok heyecanlıydı. Işığın mükemmel olduğunu ve Steele ile aranızdaki kimyanın olağanüstü olduğunu söyledi."

Yanaklarım kızardı. "Sadece onun talimatlarını uyguluyorduk."

"Uh-huh." Rina düşünceli bir şekilde çiğniyor, gözleri benim rahat tavrımın ötesini görebiliyormuş gibi bana sabitlenmiş. "Eh, 'sadece talimatları takip etmek' çok sayıda lüks saat satmak anlamına geliyor."

Cevap veremeden, şık deri koltuklardan birinde karşımızda oturan Evelyn, şarap kadehinin kenarına dudaklarını kıvırarak söze karıştı.

"Fotoğrafları gördüm," diye ekliyor, "ve gerçekten muhteşemlerdi."

Yüzüm daha da kızarır ve buza odaklanıyormuş gibi yaparım. "Fotoğrafların mankeninkinden daha iyi olduğunu sanmıyorum."

Rina burun kıvırır. "Lütfen. Onlar çok daha iyiydi. İkiniz çok seksi görünüyordunuz. Kül eden türden bir seksilik." Doğru kelimeyi bulmak için elini havada sallıyor. "Yanıcı," diyor gülümseyerek. "Daha önce de ateşli olanlar gördüm, ama sen ve Steele'in arasında olan şey tüm vücudu ısıtan bir şeydi."

Dudaklarımı sıkıştırıp, bu sözlerin beni nasıl etkilediğini ona belli etmemeye çalışıyorum.

"Eh, bu iyi," diyorum hafifçe. "En azından müşteri mutlu olacak."

"Mm-hmm," Rina eğlenerek düşük bir ses çıkarır ve sanki bir sır paylaşıyormuş gibi eğilir. "Oh, müşteri çok heyecanlı."

Süitin kapısı açıldığında rahatladım, ta ki kim olduğunu görene kadar. Hugh Landry, burası ona aitmiş gibi içeri girdi.

Teknik olarak, öyle de.

Giydiği takım elbise kusursuzdur ve gümüş rengi saçları düzgünce geriye taranmıştır.

"İyi akşamlar, bayanlar," diye yavaşça konuşur ve başını sallayarak selam verdikten sonra dikkatini Evelyn'e verir.

"Her zamanki gibi çok güzelsin," diyor.

"Teşekkürler," Evelyn soğukkanlılıkla cevap verir, koltuğundan kalkma zahmetine girmez.

Sadece şarap kadehini kaldırıp kasıtlı bir şekilde kadeh kaldırır ve bir yudum alır.

Aralarındaki hava gergin ve elektrikli hale gelir.

Hugh hiç tereddüt etmez.

"Size katılabilir miyim?" diye sorar, bakışları neredeyse samimi denecek kadar Evelyn'in üzerinde dolaşır.

Evelyn, Rina ve bana bir bakış atarak keskin bir gülümsemeyle cevap verir. "Şu anda oldukça özel bazı konuları tartışıyorduk," der hafif bir sesle, ama reddi açıkça bellidir. "Belki başka bir zaman."

Yanımda, Rina eğilip, bardağının kenarından fısıldayarak, "Beş dolara bahse girerim, o şarabı onun yüzüne atacak," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ya öyle olacak ya da burada öpüşecekler. İhtimal eşit." Hugh bizi duyarsa da duymamış gibi yapıyor.

Bunun yerine, buzu işaret ediyor. "Steele bu gece harika bir maç çıkarıyor."

"Tabii ki öyle," diyor Evelyn, hiç duraksamadan. "Ne için oynadığını çok iyi biliyor."

Hugh'un yüzünde bir şey parladı. Bu

eğlence değildi.

Öfke de değil.

Daha ağır bir şey.

Kırılgan ve ham bir şey, aralarındaki havayı bir gök gürültüsü gibi parçalıyor.

Parmaklarıyla manşetlerini düzeltir. "O zaman işine dönmene izin vereyim," der, sesi kesik kesik. "Yarın sabah toplantıda görüşürüz."

"Maalesef," diye mırıldanır Evelyn, bardağına.

Kısa bir an için, Hugh'un gözlerinde neredeyse keder gibi görünen bir şey parlar. Ama sonra o gider, kapı arkasında bir şekilde yankılanan sessiz bir tıklama ile kapanır.

Bir an için ağır bir sessizlik hakim olur, sonra Rina alçak bir ıslık çalar. "Tamam," der, bardağını masaya bırakarak. "Başka kimse, az önce dünyanın en soğuk ön sevişmesini izlediğimizi düşünmüyor mu?"

Evelyn, sinirli bir şekilde homurdanmasına rağmen yanakları kızarır. "Saçmalama."

"Saçma mı?" Rina sırıttı. "Belki. Ama yanlış mı? Hiç de bile."

Gülümsememi şarap kadehimin arkasına saklayarak buza doğru bakarım.

Steele, tahtaların kenarında bir mücadeleye girmiş durumda. Vücudu başka bir oyuncuyla sert bir şekilde çarpışıyor, ama patenlerinin üzerinde kalıyor, darbeyi göğüsleyerek puck'ı oyunda tutuyor.

"Bu adam kesinlikle sahada dikkate alınması gereken bir güç," diyor Rina diyor

.

Ve öyle.

Bu gece, daha daha keskin. Daha sert. Daha hızlı daha hızlı kayıyor, daha sert daha sert,

her santimetresini kişisel bir meseleymiş gibi kontrol etmek. Buzdaki her vardiya, sadece bir oyundan daha fazlasını ifade ediyor gibi.

O her zaman iyiydi. Hatta
harikaydı.
Ama bu gece?
Bu gece, o daha fazlası.
Sanki kişisel bir görevdeymiş gibi.
Her gol attığında, bakışları bizim locamıza doğru kayıyor ve beni gördüğünde, sanki yıldırım çarpmış gibi hissediyorum.
Doğrudan.
Yakıcı.
Ve görmezden gelinmesi imkansız.
Oda rahat ve sıcak olmasına rağmen, omurgamdan bir ürperti geçiyor. Kol dayanağını sıkıca kavrayarak, kalbimin çarpıntısına karşı kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.
Steele seyirciler için oynamıyor gibi geliyor. Hatta
takım için bile.
Benim için oynuyor.
Evelyn yanımda fısıldıyor: "O çocuk bu gece gerçekten çok formda. Sanki içine bir şey girmiş gibi." Başını hafifçe eğip bana yan gözle bakıyor. "Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"
Boğazım kurur. Zorlukla yutarım ve başımı sallarım, hareketim küçük ve çaresizdir.
Rina sırıtışını saklamaya çalışmıyor. Kaşlarını kaldırarak bana dönüyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Oh, sanırım çok iyi bir fikrim var."
Cevap veremediğimde, üçümüz de sessizliğe büründük, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık, maç ise aşağıda devam ediyordu. Dikkatimi tekrar buza vermeye çalışsam da, Steele'in bakışlarının ağırlığını ve uzun süre kalışını hissedebiliyordum.
Ağır. Sarsılmaz.
Ve içimden bir ses, bu anın, aramızdaki bu değişimin sadece bir başlangıç olduğunu söylüyor.

14

STEELE

Buzun üzerine kayıyorum ve omuzlarımı silkiyorum, etrafımdaki arena gürültüsüyle içimde yayılan tedirginliği atmaya çalışıyorum. Işıklar yanıp sönüyor, müzik çalıyor ve taraftarlar ayakta.

Ama bunların hiçbiri içime
işliyor. Gerçekten değil.

Gözlerim kalabalığı taradığında, onu buluyorum. Sahibinin locasında, Rina'nın yanında oturuyor, elinde bir içki var ve ona aldığım yeni formayı giyiyor. Onu benim adım ve numaramla sarılmış görmek, içimde derinlerdeki ilkel bir şeyi serbest bırakıyor.

Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şey. Tek
düşünebildiğim, bu kadının benim olduğu.

Lilah henüz bilmiyor olabilir, ama o bana ait. Her zaman bana
aitti.

River yanıma kayarak gelir ve benim baktığım yere bakar.

"Görünüşe göre kadın bu sefer başardı," diye sırıtarak mırıldanır. "Umarım bu, kafanın oyunda olacağı anlamına gelir."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, sopamı daha sıkı tutuyorum.

O sadece sırıtıyor. "Kabul et, o kadına aşıksın." İnkar etmenin
bir anlamı yok.

Bunun yerine, o enerjiyi alıp oyuna aktarıyorum.

Her vardiya, her pas, her vuruşta kariyerimin en iyi dönemini yaşıyorum.

Puck'a her dokunduğumda, kalabalık coşuyor. Her gol bir mesaj, sessiz bir yemin gibi geliyor.

O burada.

İzliyor.

Ve eğer henüz benim olduğunu bilmiyorsa, bunu en kısa zamanda anlamasını sağlayacağım.

Farkına varmadan, üçüncü periyoda girmişiz ve maç berabere. Seyircilerin enerjisiyle arenadaki atmosfer çok yoğun. Patenlerimi buza saplayıp kaleye doğru koşuyorum, puck'ı takip ediyor, oyun gelişmeden önce okuyabiliyorum. Defans oyuncusunun bana doğru geldiğini çok geç fark ediyorum.

Kemiklerimi kıran bir çarpışma göğüs kafesime çarptı ve bir sonraki hatırladığım şey, havada uçtuğumdu.

Çarpışmadan önce dünya başımı döndürüyor.

Kaskım tahtaya çarptı ve keskin bir acı kafatasımı sardı. Etrafımda gürültü patladı. Bağırışlar, hakemin düdüğünün tiz sesi ve buzda kayan patenlerin sürtünme sesi vardı. Yine de her şey uzak ve boğuk geliyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak, kulaklarımda çınlayan sesler arasında görüşümü bulanıklaştıran yıldızları silmeye çalışıyorum. Kingston Landry Arena'nın tavanı üzerimde beliriyor, parlak ışıklar kenarlarında bulanıklaşıyor.

Kalkıp kendime gelmeliyim.

Bunun yerine, başımı çevirip Lilah'ın oturduğu yere odaklanıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Ama her şey bulanık.

Ona endişelenmemesini, benim iyi olduğumu söylemek istiyorum. Bir saniye içinde kalkacağım.

O anda dünya kardı ve ışıklar söndü.

15

LILAH

Steele'in acımasız darbeyi atlatmasını bekliyorum, ama o hareketsiz kalıyor.

Midem düğümleniyor, tişörtümün kenarını sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Buz üzerinde, sağlık görevlileri ona doğru koşarken, kalabalık heyecanlı bağırışlardan tedirginlik dolu fısıltılara geçer.

Ayağa kalktığımda, Evelyn'in eli koluma konuyor, sabit ama kararlı. "Hayatım, bekle..."

"Yapamam," diye fısıldıyorum. "Ona ulaşmam

gerek." "Lilah, sadece..."

Gerisini dinlemek için beklemiyorum. Zaten harekete geçmişim, süitten çıkıp koridora koşuyorum, kalbim arkamdaki kalabalığın uğultusu kadar yüksek sesle çarpıyor. Merdivenlere doğru koşuyorum, bacaklarım vücudumu saran adrenalin dalgasına zar zor ayak uyduruyor.

Ana kata vardığımda, her yer güvenlik görevlileriyle doludur. Kontrolü sağlamak için bağırışlar ve yönlendirmeler vardır. İlerlerim ve kalabalığın arasından geçmeye çalışırım. Birkaç güvenlik görevlisi beni tanır ve geçmeme izin verecek kadar yol açar. Koridorda adımlarımın yankısı beni takip eder. Nabzım hızla atarken duvarlar daralıyor gibi hissederim.

Sadece onun iyi olmasını istiyorum.

Lütfen.

İyi

olsun.

İyi olsun.

Ellerim titremeyi kesmiyor ve geçen her saniye bir öncekinden daha ağır geliyor.

Sonunda muayene odasının kapısını açtığımda, beni durduran bir endişe dalgası kaplıyor. Steele muayene masasında uzanmış, şakağına bir buz torbası bastırılmış durumda. Forması ve koruyucuları çıkarılmış, göğsü çıplak ve çok hareketsiz kalmış.

Onu yaralı ve savunmasız görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Kapının sesiyle başını çeviriyor ve korkutucu bir saniye boyunca hiçbir şey söylemiyor. Sadece bulanık, odaklanmamış gözlerle bana bakıyor.

Bir şekilde sırıtmayı başarır. Eğri ve yorgun bir sırıtış ama kesinlikle Steele'e ait.

"Hey, uğurlu tılsım," diyor boğuk bir sesle. "Seni korkutmak istemedim."

Derin bir nefes alıp yanına koşuyorum. "Ama korkuttun."

"Sakin ol," diye mırıldanır, buz torbasını yerleştirirken hafifçe yüzünü buruşturur. "Sadece hafif bir sarsıntı."

Gözlerimi deviririm, ama çok titriyorum, ikna edici olamıyorum. "*Hafif* beyin sarsıntısı diye bir şey yoktur. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Cevap vermediğinde, ona daha da yaklaşırım. Parmaklarım onun nemli saçlarını bulur ve daha fazla hasar var mı diye arar gibi nazikçe saçlarını tararım.

O hiç irkilmiyor.

Hatta, dokunuşuma doğru eğildi.

Doktor muayenesine devam ederken, her zamanki talimatları sıralamaya başlar. Ekranlara bakmak yok, alkol yok, yorucu aktiviteler yok ve bol bol dinlenmek. Steele dikkatle dinliyormuş gibi başını sallar, ama ben gerçeği biliyorum. Gözlerinden, şimdiden pes ettiğini görebiliyorum.

Bu da benim sinirlerimi daha da gerginleştiriyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kalbim hala panik modunda olmasına rağmen kendimi sakin göstermeye çalışıyorum. "Seni eve götürüyorum."

Onun karşı çıkmasını ya da o inatçı sırıtışlarından birini yapıp iyi olduğunu söylemesini bekliyorum.

Bunun yerine, kabul ettiğini başını sallayarak gösterir ve masadan kalkmasına yardım etmeme izin verir. Antrenörlerden biri soyunma odasından kişisel eşyalarını alır ve ona kapüşonlu sweatshirt ve eşofman giymesine yardım eder. İşleri bittiğinde, kolumu beline dolayarak onu dengelerim. Kapıya doğru yürürken bana yaslanır ve sonra binadan çıkıp otoparka gideriz.

Lamborghini'sinin direksiyonuna geçmek için hareket ettiğinde, gülerek elimi uzattım. "Kesinlikle olmaz. Doktorun ne dediğini duydun."

Alnı kırışır. "Sürüş hakkında bir şey söylemedi."

"Bana bir rahat ver. Beyin sarsıntın var, Steele. Üç saniyede sıfırdan altmışa çıkan bir arabanın direksiyonuna geçemezsin. Senin değerli bebeğin gayet iyi olacak. Söz veriyorum."

"Lamborghini için endişelenmiyorum," diye mırıldanır. "Ve bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Bir saniye ona bakarım.

"Biliyorum," derim, şimdi daha

nazik bir sesle.

Sessizce iç çekerek yolcu tarafına doğru yürüdü ve koltuğa kaydı, geriye yaslanıp gözlerini kapatırken yüzünü buruşturdu.

Ona bir bakış attım, karnımın derinliklerinde bir endişe hissettim. "İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim, Lilah," diyor, gözleri hala kapalı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Emrin başım üstüne," diye mırıldanıyorum, sürücü koltuğuna oturup kontağı çeviriyorum.

"Keşke öyle olsaydı."

Midem bir anda sıkışır.

Cevap

veremiyorum.

Cevap verememem.

Çekim sırasında vücudunun benimkine değdiği anı zihnimde canlanırken cevap verememem.

Yolculuk sessiz geçiyor, ama benim içine dalabileceğim türden bir sessizlik değil. Kırmızı ışıklarda ona endişeli bakışlar atmaya devam ediyorum, başını koltuğa yaslayışını, şakaklarında belirmeye başlayan morlukların altında solgunlaşan yüz hatlarını izliyorum.

Yeraltı garajına girdiğimde, arabadan neredeyse atlıyorum. Ön tarafa dolanıp kapısını açıyorum ve tek kelime etmeden kolumu uzatıyorum. Karşı koymuyor, ama yürürken bana yaslanmak onu rahatsız ediyor.

Dengesi bozuk ve hareketleri yavaş. Bunu saklamaya çalışıyor, ama asansöre doğru attığımız her adımda bana daha fazla ağırlık verdiğini hissedebiliyorum.

Doktorun güven verici sözleri aklımda yankılanıyor olsa da, hala gerginim.

O darbe çok şiddetliydi.

Penthouse'una vardığımızda, onu nazikçe koridordan yatak odasına doğru yönlendiriyorum. Waffles, minik bir koruma gibi arkamızdan geliyor, bir kez miyavladıktan sonra yatağa atlayıp ayak ucuna yerleşiyor, büyük yeşil gözleri Steele'e kilitlenmiş, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi.

Onu yatağın kenarına yatırıp komodinden bir şişe su alıyorum ve banyoda bulduğum ağrı kesicilerin yanına koyuyorum.

"Dinlenmelisin," dedim, elimi hafifçe koluna dokundurarak.

O öne eğilir ve ellerini uyluklarına dayar. "Önce duş almak istiyorum. Kendimi iğrenç hissediyorum."

Arenadan çıkmak için o kadar acele ediyorduk ki, ona fırsat kalmadı. "Tamam, sana yardım edeceğim."

Kaşlarını çattı. "Ben iyiyim. Yardıma ihtiyacım yok."

"Beyin sarsıntın var, Steele. Koordinasyonun şu anda berbat durumda. Kayıp yere düştüğünde senin kocaman kıçını yerden kaldırmak istemem."

Kaşlarını çattı ve sonra dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Hadi ama koca adam. Güven bana, daha önce görmediğim bir şey yok."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, duştan çıplak bir şekilde çıktığı anın canlı görüntüsü beynimde parlar. Yüzümü buruşturur ve bu anıyı kafamdan uzaklaştırırım.

O cevap vermez, sadece kolumu beline dolamama ve onu banyoya doğru yönlendirmeme izin verir. Lüks mermer odaya adımımızı attığımız anda, dengesi bozulur ve kapı çerçevesine tutunur.

"Gördün mü?" diye homurdandım. "İşte bu yüzden benim yardımıma ihtiyacın var."

Kaşlarını kaldırır. "Gerçekten düşmemi engelleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Yanımdaki kaslı duvar gibi adama bakıp burun kıvırırım. "İmkanı yok. Senin altında bir böcek gibi ezilip giderim."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bu, olmasını istediğim en son şey."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, tişörtünün kenarını tutup başının üzerinden çıkarır ve yere atar. Donakalırım, bakışlarım kaburgalarında açan morluklara ve göğsünün belirgin hatlarına takılır.

Başka bir şey düşünemeden, eşofman altı fayansların üzerine düşer.

Sonra da boxer şortu.

"Steele!" Boğazım düğümlenir, havlu askısına doğru dönerim. "Bana biraz uyarıda bulunabilirdin!"

O hiç etkilenmemiş gibi gülüyor. "Ne? Daha önce görmediğin bir şeyim yok sanıyordum," diye alay ediyor. "Düşündüm de, sen zaten her şeyi görmüşsün."

Boğazımda boğuk bir ses yükselirken, bakışlarım önümdeki fırçalanmış nikel havlu askısına sabitlenmiş durumda. Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum,

.

Duvardaki musluktan akan su, duşun önündeki havlu askısına çarparak ıslak bir vızıltı çıkarır.

Kendimi sakinleştirip duygularımı yatıştırmaya çalışıyorum.

Gözümün ucuyla, cam tamamen buğulanmadan önce onun yansımasını görüyorum.

Geniş omuzlar.

İnce bel.

Güneşin öptüğü cildinin altında dalgalanan kaslar.

Ve kesinlikle bakmayacağım bir yere kaybolan o lanet V kesim.

Gözlerini kaldır, Monroe.

Steele kesinlikle muhteşem. Adam sanki taştan oyulmuş gibi, ama şu anda, bir elini fayanslara dayarken, vücudu dengesiz, savunmasız görünüyor.

İnsan gibi.

Hâlâ sinir bozucu derecede seksi, ama dokunulmaz değil.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Tamam, belki de düşündüğümden biraz daha fazla yardıma ihtiyacım var."

Titrek bir nefes verip cam bölmeye doğru bakıyorum. Başı eğik, diğer eli de dengeyi sağlamak için duvara dayanmış ve bacakları titriyor.

"Seni sevdiğim için şanslısın," diye mırıldanıyorum, beynim ağzımın peşinden yetişemeden ona yaklaşıyorum.

Dudakları tembel bir gülümsemeye kıvrılır. Bu gülümseme, ligde küçük bir histeriye neden olduğu bilinen gülümsemedir. "Evet, şanslıyım."

Kalbim bir an durdu, sonra tekrar ritmine geri döndü.

İşimi kolaylaştırmıyor.

Yavaşça yaklaşıyorum, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Buhar etrafımda yükselirken, fayanslar ayaklarımın altında serin.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, sesi sıcak sudan ve bu anın yüzeyinin altında kaynayan her neyse ondan dolayı boğuktur.

"Sana yardım ediyorum."

Bakışları vücudumun aşağısına kayıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Giysilerin üstünde mi?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Şey... evet?"

Başını eğiyor. "Sırılsıklam olacaksın. En azından tişörtünü ve kot pantolonunu çıkar."

Büyük beden gömleğime ve nemden dolayı bacaklarıma yapışmış kot pantolonuma bakı y o r u m .

Yani, haklı.

Ama iç çamaşırlarıma kadar soyunmak

mı? Steele'in önünde?

Bu tehlikeli geliyor.

Ama yine de, mayo giymekten farkı var mı? Yine de...

Nedense, daha fazlası gibi geliyor.

O tekrar hareket edene kadar yarım saniye tereddüt ettim, dengesiz bir şekilde fayansları daha sıkı tutuyordu.

Karar vermem için tek gereken bu, kalın jarseyi başımdan geçirip mermer zemine düşmesine izin veriyorum. Sonra kot pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum ve kotu kalçalarımdan aşağıya, ayak bileklerime kadar indiriyorum.

Kot pantolonu kenara itip dikleşiyorum.

Odanın havası şimdi daha sıcak geliyor.

Daha yoğun.

Giydim dantel sütyen ve ona uyan külotun acı verici bir şekilde farkına varınca tüylerim diken diken oluyor.

Yukarı baktığımda, Steele'in gözleri üzerimde, her hareketimi takip ediyor. Bakışlarında alaycı bir şey yok. Kendini beğenmiş ya da kibirli de değil.

Aksine, saygı dolu.

Sadece bu bakış bile omurgamdan bir titreme geçmesine neden oluyor. Cam kapıya doğru ilerlerken nabzım hızlanıyor.

Çenemi kaldırarak, bunun tamamen normal bir durummuş gibi davranıyorum. Sanki en iyi arkadaşımla, ki o da beyin sarsıntısı geçirmiş ve çıplak, yarı giyinik halde duşa girmek hiç de önemli bir şey değilmiş gibi.

Sıcaklık beni sarıyor, fiziksel bir dokunuş gibi uzuvlarımı okşuyor. Bunun bir kısmı buhardan kaynaklanıyor, ama çoğu Steele'in bana bakışından geliyor.

Burun delikleri genişler ve adem elması sert bir yutkunma ile sallanır. Bu,

nabzımın hızla atmaya başlaması için yeterli.

Durumu fazla düşünmek istemediğimden, şampuan şişesini alıp avucuma bolca sıkarım ve ona yaklaşırım. Boyu

, parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirirken parmak uçlarımda yükselmeye zorlar. Tırnaklarım nazikçe kafa derisini okşadığı anda, o nefes verir. Bu, karnımda yankılanan düşük, gırtlaktan gelen bir sestir.

Kafasını öne eğerek bana daha iyi erişim sağlar, ben de kalın saçlarına şampuanı dikkatlice yediririm.

Dokunuşum hafif ama kararlı.

"Canını acıtıyorsam söyle," diye fısıldıyorum, elimizdeki işe odaklanmaya çalışarak.

"Acıtmıyorsun," diye mırıldanır. "Hoşuma gidiyor."

Aramızdaki gerilim yoğun, neredeyse dokunulabilir, sanki buhar ve arzu birbirine karışmış gibi.

Steele, hiç uyarıda bulunmadan öne eğilir ve başını omzuma yaslayana kadar indirir. Tüm ağırlığı üzerime çöktüğünde, geniş göğsü benimkine değdiğinde, cildi sudan kaygan ve yanacak kadar sıcak olduğunda, vücudum bir an için hareketsiz kalır.

Ve aniden, onu kucaklıyorum.

Bu his çok güçlü. Nefesinin sıcaklığı köprücük kemiğimi okşuyor ve ben onun kafa derisini okşarken kaslarında hafif bir titreme var.

Her bir parçam ya geri çekilmemi ya da onu daha yakın çekmemi haykırıyor. Ama hareket edemiyorum.

Daha da ötesi, hareket etmek istemiyorum.

Sütyenimin ve külotumun kumaşı bana yapışmış, neredeyse şeffaf hale gelmiş. Teknik olarak çıplak değilim, ama çıplak da olabilirdim. Steele'in elleri dikkatlice yanlarında duruyor.

Ta ki öyle kalmayana kadar.

Parmakları kalçamda titriyor. Neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif, ama ben bunu yakıcı, söylenmemiş bir söz gibi hissediyorum.

Bu sefer daha derin bir nefes alıyor, sesi onun içinden geçip bana kadar ulaşıyor. Parmaklarım saçlarında biraz duraksıyor, sonra devam ediyor, çünkü durursam sonra ne olacağını bilmiyorum.

"Lilah," diye mırıldanıyor.

İçimde heyecan alevlenirken, zorlukla yutkunuyorum.

Steele'in başı hala omzuma yaslanmış durumda. Uzaklaşmak istememle, burada kalıp ona dokunmaya devam etmek için duyduğum korkutucu, ezici arzu arasında sıkışıp kalıyorum.

Onun sert vücudunun ağırlığını benim vücudumda hissetmeye devam etmek.

Aptalca bir şey yapmadan önce bir adım geri çekilip aramıza biraz mesafe koymalıyım.

Hareket ettiğimde, kolları belimi daha sıkı sarar. "Kal." Bu

bir emir değil.

Daha çok bir rica.

Reddedemeyeceğim bir istek.

Parmaklarım saçlarını okşamaya devam ediyor, şampuanı durularken kafa derisini masaj yapıyorum. Burnu boğazımı okşarken derin bir inilti geliyor.

Yutkunuyorum, ellerimin sabit kalmasını istiyorum.

Steele altın rengi bir ten ve sert kaslara sahip, bana yaslanarak destek alsa bile her santimi güçlü. Duştan çıkan buhar bize yapışıyor, her şeyi kayganlaştırıyor. Omuzları, göğüs kasları ve keskin hatlı karın kasları. Ellerim titriyor ama ona dokunmaktan vazgeçemiyor.

Parmaklarımın altında ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmemek imkansız.

Ne kadar sağlam.

"Sabun," diye mırıldanıyor.

Anlamasını bir saniye sürüyor. Beynim beş saniye gecikmeli çalışıyor ve içimdeki her şey koordinasyonsuz hissediyor. Sanki nasıl uyanacağımı bilmediğim bir rüyaya girmişim gibi.

Doğru... Sabun.

Şişeyi bulmak için el yordamıyla aradım, avucuma bolca sıvı sabun sıkıp dikkatlice ellerimi ona bastırdım. Omuzlarından başladım, sonra kollarına indim, ilerledikçe köpük oluşturdum. Dokunuşum ilk başta tereddütlüydü, ama çabucak telaşsız bir keşfe dönüştü.

Kasları ellerimin altında geriliyor.

Sabunu göğsüne sürüyorum, parmaklarım her bir kasın kıvrımları boyunca ve karın kaslarının çıkıntıları boyunca kayıyor. Vücudu, ezberlemeyi hiç planlamadığım bir harita gibi, ama şimdi, denesem bile unutabileceğimi sanmıyorum.

Bundan zevk almamalıyım. Ama

Tanrım... nasıl almayayım ki?

Bu adam muhteşem.

Sadece görünüşü nedeniyle değil, çünkü bu Steele. Her zaman

yanımda olan kişi.

Ve şimdi çıplak bir şekilde önümde duruyor, kasları gergin, soğukkanlılığı kayboluyor, ben ona dokunurken. Ellerim aşağıya doğru kayarken kalbim hızla atıyor,

ve kesinlikle düşünmememem gereken kısmına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Parmak uçlarım o çizginin kenarına değdiği anda, gerçeklik bana çarptı.

Sanki elektrikli bir kabloya dokunmuşum gibi ellerimi geri çekiyorum, kaygan fayanslarda bir adım tökezleyip kendimi tutuyorum.

Steele'in gözleri açılır, göz bebekleri büyür, çenesi sıkılır, sanki kendini zorlukla kontrol ediyormuş gibi.

Kalbim deli gibi atıyor. Geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmadan buradan çıkmam gerekiyor.

Boğazımı temizlerim, omuzlarım duş kapısının soğuk camına değene kadar geri çekilirim. Bu temas beni şaşırtır. İçimde biriken sıcaklığa kıyasla çok soğuktur.

"Bitirmeliyiz," diyorum. "Dinlenmen lazım."

Bir saniye boyunca cevap vermez. Sanki kafamdan geçen düşünceleri okumaya çalışır gibi bana bakar.

Sonra bakışları bir anlığına aşağıya düşer ve her şeyi gördüğünü anlarım. Islak sütyenimin vücuduma yapıştığını. Islak dantelin altındaki kalçalarımın kıvrımlarını. Kendimi zar zor tuttuğumu.

Yavaşça nefes verir, burun delikleri genişler, sanki aramızdaki ateşi söndürmeye çalışır gibi. "Evet. Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Hafifçe dönüp bana yer açsa da, vücudunun ısısını hâlâ hissedebiliyorum.

Onu hala hissedebiliyorum.

Beklemek yerine, duştan çıkıp raftan en yakın havluyu alıp kendime sıkıca sarıyorum.

Boşluğa ihtiyacım

var.

Serin havaya.

Şu anda hissettiğim şey, Steele hakkında hissetmem gereken şey değil.

Havluyu daha sıkı sarıyorum, sanki içimdeki kaosu benden koruyabilecekmiş gibi. Başka bir havlu alırken ellerim titriyor.

Bir saniye sonra Steele buharın içinden çıkar, mükemmel şekillendirilmiş vücudunun her yerinden su damlar. Saçları ıslak ve dağınıktır, cildi sıcaktan kızarmıştır. Gözlerimi yukarı doğru çeviririm, ama o zaten beni izlemektedir.

Gri gözleri benimkilere kilitlenmiş, yoğun ve okunaksız. Gözlerinde, aramızda statik elektrik gibi çınlayan karanlık bir şey var.

Hava ağırlaşırken ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Neredeyse boğucu.

"Arkanı dön," diye fısıldarım, sesimi sabit tutmaya çalışır ama başaramam.

Gözleri parıldadıktan sonra itaat etti ve sırtı bana dönük olacak şekilde döndü. Bakışları kaybolduğu anda kendimi toparlamaya çalıştım.

Bir saniye.

İki.

Toparla kendini, Lilah.

Yaklaşıyorum ve havluyu omuzlarına bastırıyorum.

Dokunuşumla kasları seğiriyor.

Dikkatli hareketlerle, cildine yapışan suyu silerim. Steele'in her şeyi sert ve belirgindir. Parmak uçlarımın altındaki teninde kendimi kaybetmem uzun sürmez. Beni saran endişe yavaş yavaş azalır ve aramızda yaşanan an dışında her şeyi unuturum.

Steele, havlu cildinin üzerinde kayarken hareketsiz kalıyor. Bir omuz kemiğinden diğerine geçerken, şişkin pazı kasları ve kaslı ön kollarından kayarak geniş sırtına doğru ilerlerken aramızda sessizlik hakim. Her bir kas ve şekillendirilmiş çizgi, onun sarsılmaz disiplinini kanıtlıyor. Steele kadar vücuduna özen gösteren başka birini tanımıyorum.

İçimde bir ihtiyaç alevleniyor. Farkında olmamak elde değil, düzenli, güçlü bir ritim.

Onu sayısız kez gömleksiz gördüm, ama bu seferki farklı. Sanki ona ilk kez dokunuyormuşum gibi.

Hayır, sadece dokunmak değil. Onu gerçekten *hissetmek*.

Elim, geniş sırtını havluyla silerek aşağı doğru kayarken titriyor. Bakışlarım, omurgasından aşağı kayan bir su damlasına takılıyor. Öne eğilip onu yalamak için duyduğum cazibeye rağmen, kendimi kontrol altında tutmaya zorluyorum. Steele, sanki zihnimden geçen her ateşli dürtüyü hissedebiliyormuş gibi, dokunuşumun altında kıpırdanıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum.

Bu Steele.

Benim Steele'im.

Yine de vücudum umursamıyor gibi.

İhmal edilmesi imkansız, düşük ve sabit bir ritimle içimde bir ihtiyaç dalgalanıyor. Karnımda kıvrılıyor, odaklanmamı zorlaştıran bir farkındalık zonkluyor.

Steele tekrar kıpırdanıyor, sanki o da hissediyormuş gibi, vücudunda bir gerginlik dalgası yayılıyor.

Tek kelime etmiyor.

Havluyu her geçişimde, yavaşça aşağı doğru ilerliyorum. Çok geçmeden beline, tehlikeli bir şekilde kıçına yaklaşmış oluyorum. Aramızda havlu olmadan onun sıkı kıvrımlarını okşamak nasıl bir his olurdu, hayal bile edemiyorum.

Omurganın dibinde duraksarım, devam etmeli miyim emin olamam. Bilinçli bir karar veremeden, havlu aşağı kayar ve gergin kasların yuvarlak sertliğini silmeye başlarım. Su damlası kalmayıncaya kadar havluyu yavaşça ileri geri kaydırırım. İçimde bir sıcaklık hissederim ve içimi kaplayan arzuyu bastırmak için bacaklarımı sıkmak zorunda kalırım.

Yapmamam gerekse de, kendimi yere indirip havluyu uyluklarının üzerinde gezdiriyorum. Sezon boyunca haftada altı gün buz üzerinde oldukları için kalın ve güçlüler. Gri banyo paspası üzerinde sağlam bir şekilde duran baldırlarını ve ayaklarını siliyorum. Ön tarafına geçme düşüncesi karnımı heyecanla titretir.

Saçmalıyorsun Lilah. Bu Steele.

O yaralı ve senin yardımına ihtiyacı var.

En son istediğim şey, onun eğilip başının dönmesi ve düşmesidir.

Bu düşünceyi aklımda tutarak ayağa kalkıyorum ve onun göğsüne dönene kadar etrafında dolaşıyorum. Nefesim sığ ve düzensizleşiyor, içimde kopan fırtınayı ele veriyor.

Gözlerine bakmayı reddediyor olsam da, her hareketimi takip eden ateşli bakışlarının farkındayım. Ellerim titriyor, havluyu onun mükemmel kaslı göğsüne geniş hareketlerle sürüyorum, parmaklarımın ucundaki güç beni büyülemiş durumda. Havluyu düşürmem yeter, onu tenimde hissedebileceğim.

Taze, temiz sabun kokusu ona yapışmış, beni baş döndürücü bir sisle çevreliyor ve arkadaşlığımızın yüzeyinin altında uykuda olduğunu bilmediğim bir özlemi ateşliyor. Kendimi ona doğru sallanırken buluyorum, sonra geri çekilip kendimi kontrolü yeniden ele almaya zorluyorum.

"İyi misin?" Elleri yanlarında kasılır ve sıkılaşır, sanki bana uzanıp beni tutmak istermiş gibi.

Gözlerine bakamadan, gözlerimi göğüs kaslarına odakladım. "Evet, neredeyse bitti."

Bir dalga sıcaklık üzerime çöküyor, kumaşı bir meme ucuna, sonra diğerine kaydırıyorum, ikisi de sertleşene kadar. Hassas uçları son bir kez okşadığımda, o düşük bir tıslama çıkarıyor.

Bu ses, içimde başka bir arzunun patlamasına neden oldu.

Havluyu göğüs kafesine doğru kaydırdım, kaslı karın kaslarının derin oluklarını izledim. Her bir çıkıntı keskin bir şekilde belirgindi, vücudu disiplin ve kararlılıkla şekillendirilmişti. Havlu aşağı doğru kaydı ve V çizgisinin keskin kesimine ulaştığımda bir saniye tereddüt ettim - bu çizgi, kasıklarındaki kaba, koyu renkli kıllara doğru dümdüz iniyordu.

Gözlerim aşağıya doğru kayarken, karnımda bir heyecan dalgası başlar ve daha derin, daha tehlikeli bir şeye dönüşür. Kalın ve şişmiş, uyarılması göz ardı edilemez. Sıcaklık içimi kaplar, uyluklarım birbirine bastırıldığında karnımın alt kısmında erimiş bir ağrı hissederim.

Parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyor, ama kalan azıcık irademle kendimi tutarak birkaç hızlı okşama ile yetiniyorum. Steele, kalçaları ileri doğru sıçrayarak yanıt verirken, düşük ve boğuk bir inilti çıkarıyor. Hareket ham ve içgüdüsel. Bu, içimi kaplayan acıyı daha da şiddetlendiriyor. Daha aşağıya kayıyorum, kendimi odaklanmaya zorluyorum, ellerimin hala titremediğini varsayıyorum ve havluyu onun baldırlarına getiriyorum.

Onun önüne oturduğum anda, bir şok gibi vurur bana. Bu
pozisyon, gözlerimi onun penisine getirir.
Kalın, parlak penisi yüzümden sadece birkaç santim uzakta sallanırken
dudaklarım aralanır.

.

Bir arzu dalgası üzerime çöküyor. Hem şiddetli hem de tüketen bir arzu.
Onu tatmak istiyorum. Dilimde onun ağırlığını hissetmek istiyorum. Kokusu kadar temiz ve taze bir tadı var mı? Bu soru yıldırım gibi vurur ve kalır, vücudumun her hücresinde bir ihtiyaç uyandırır.

Titrek bir nefes alıp başımı geriye eğiyorum, onun bakışlarını aramaya direnemiyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, cildimde karıncalanma hissi yayılıyor.

Arzu, sıcak ve aç bir şekilde ifadesinde parlar, sonra bir çığ gibi üzerime çöküyor. Hiçbir erkek bana Steele'in şu anda baktığı gibi bakmamıştı. Sanki ben onun istediği her şeyim.

Büyük bir el, içimdeki derin bir şeyi ortaya çıkaran bir şefkatle yanağımı okşuyor. Başparmağı, aralık dudaklarımın üzerinde hafifçe geziniyor

ve beni alt üst eden şey bu küçük, şefkatli dokunuş. Yine inliyor ve bu ses beni okşayan bir titreşim gibi sarsıyor.

Gözlerimiz birbirine kilitli kalırken, dünyanın geri kalanı kaybolur. "Lilah..."

Şok dalgaları içimi sararken gözlerimi kırpıştırırım. *Gerçekten onun önünde çömelmiş miyim?* "S-sanırım kurudun," diye kekelerim.

Nereye bakacağımı, ne yapacağımı bilemeden ayağa kalkarken eli düşer.

"Bana havluyu verir misin?"

"Oh. Tabii ki." Ona uzattım.

Elimden alır ve beline sarar.

"Bana bak, Lilah," diye mırıldanır, sözleri sert ve gergin çıkar.

Kaçmak çok cazip geliyor. Bunun yerine, bakışlarımı ona çeviriyorum.

Hareketsiz durduk, havlular nemli tenimize yapışmış, gerginlik fırtına öncesi hava gibi yoğun ve elektrikliydi.

İlk hamleyi kim yapacak bilmiyorum.

Belki ikimiz de yaparız.

Belki de ikimiz de hareket etmiyoruz.

Ama birdenbire, alnı alnıma değiyor, nefesi aralık dudaklarımın üzerinde esiyor.

"Steele," diye fısıldıyorum, adını zar zor söyleyebiliyorum. Parmakları belimi buluyor ve etrafını kavrıyor.

Keskin bir nefesle geri çekiliyor. Çenesi gergin ve ifadesi okunaksız, raftan başka bir havlu alıp saçlarını kuruluyor. "Bana bir boxer getirir misin, sonra da yatağa yatmama yardım eder misin?"

Parmaklarım titrerken başımı salladım ve kapıya doğru döndüm, sonunda kafamı boşaltabileceğim yatak odasının güvenliğine kaçtım.

Ona duyduğum özlem korkutucu. Hiç bu kadar güçlü bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Kesinlikle Devon için hiç hissetmedim.

Ya da daha önce çıktığım diğer erkek arkadaşlarım için.

Şifonyerin çekmecesini açıp parmaklarımın ilk dokunduğu boxer şortu alıyorum. Banyoya geri döndüğümde, Steele mermer tezgaha yaslanmış, göz kapakları yarı kapalı, sanki her an yüzüstü düşecekmiş gibi hafifçe sallanıyor.

İç çamaşırını almak için elini uzattığında, elini nazikçe kenara çekiyorum.

"Bana bırak," diye mırıldandım. "Daha hızlı olur, sonra yatabilirsin. Bayılmak üzere gibisin."

Yorgun bir gülümseme dudaklarına yayılır. "Komik, çünkü ben de aynen öyle hissediyorum. Sanki bir kamyon çarpmış gibi."

"Neredeyse öyle oldu," diyorum, onun önünde çömelerek. "Ve o kamyonun adı Henrik Sundström'dü."

"Bir dahaki sefere Dallas'ta oynadığımızda bu iyiliğin karşılığını ödememi hatırlat."

İkinci kez önünde diz çöküyorum, sonra boxerını giymesine yardım ediyorum. Bir bacağını, sonra diğerini kaldırıyor, ara sıra keskin nefes alıp verişleri dışında sessiz. Kumaşı dikkatlice bacaklarına, kaslı uyluklarına doğru çekiyorum, kalçalarına oturana kadar. Ben işimi bitirirken, o belindeki havluyu sıkıca tutuyor.

Sonra ayağa kalkıp kolumu onun omzuna doladım. "Hadi, koca adam. Seni yatağına götürelim."

Hırıltıyla, onu diğer odaya götürürken bana yaslanır. Adımları ağır ve halsizdir, ama bana karşı koymaz. Yorganı çekip onu çarşafların arasına kaydırmaya yardım ederim, sonra battaniyeyi üzerine örterim.

Waffles yatağa atlar ve onun yanına yerleşir.

Parmaklarımı nemli saçlarında nazikçe gezdiriyorum. "İyi olduğuna sevindim," diye fısıldıyorum. "Beni çok korkuttun."

Gözleri benimkilere kilitli kalır. "Üzgünüm, Lilah. Bu, yapmak isteyeceğim en son şeydi."

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Sevgi dolu dokunuşum uzun sürer, sonunda çekilmeden önce. Parmakları benimkileri bulur, sıkıca kavrar, geri çekilmemi imkansız hale getirir.

"Kal," diye
mırıldanıyor. Donup
kalıyorum.

İsteği sessiz ve yorgunlukla doludur.

Kararsız kaldım. Şu anki halimle kalmak tehlikeli geliyor. "Lütfen?" diye ekledi.

Ve bir anda, gitmek bir seçenek gibi gelmez.

"Pijamaya ihtiyacım var," derim, çoktan kaybettiğim kavgadan
dolayı güçsüz bir şekilde. "Sadece bornozumu al."

Bir an durakladıktan sonra başımı sallayıp uzaklaşıyorum. Banyoda havluyu bırakıp ıslak iç çamaşırımı ve sütyenimi çıkarıyorum ve kapının arkasına asılı olan büyük boy

kareli bornozu alıyorum. Bornoz onun kokuyor. Temiz sabun, nane şampuanı ve inkar edilemez bir şekilde Steele'e ait bir koku. Bornozu üzerime sarıp belimdeki kemeri sıkıyorum.

Yatak odasına döndüğümde, odayı aydınlatan tek ışık koridordan geliyor. Işığı kapatıyorum, yanına yatakta sürünüyorum ve yastığa yaslanıyorum.

Steele bana doğru kayarak aramızda sadece birkaç santim kalır. Yanımdaki ağırlığı göğsümün derinliklerinde bir şeyleri yatıştırır.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye fısıldar karanlıkta.

Kalbim bir an durur. "Steele..."

"Her zaman sevdim."

İçimdeki tüm duvarlar yıkılırken titriyorum. Ona bunun beyin sarsıntısından kaynaklandığını ve sabahleyin bunu hatırlamayacağını söylemek istiyorum.

Ama söylemiyorum.

Çünkü onun ciddi olduğunu

biliyorum. "Ben de seni

seviyorum," diye fısıldıyorum.

Sessiz, memnun bir iç çekişi duyulur ve birkaç saniye içinde uykuya dalar.

Karanlıkta yatıp onu izlerim, sonra elimi uzatıp alnındaki dağınık bukleyi düzeltirim.

Bu adama duyduğum kadar kimseyi sevmedim. Ve bir

daha da sevmeyeceğimi düşünüyorum.

16

STEELE

Yavaşça uyanıyorum, sanki sisin içinde yüzüyormuşum gibi uykudan çıkıyorum. Başım hala ağrıyor, ama artık hafif bir ağrı. Daha çok zonklama değil, sürekli bir sızlama gibi.

Katlanılabilir.

Ama bir şeyler ters gibi.

Yanlış değil, sadece farklı.

Bana sıcak ve narin bir şey baskı yapıyor.

Bal ve vanilya kokusu beni sarıyor. Hem rahatlatıcı hem de tanıdık bir koku.

Gözlerimi açmadan önce bile nabzım hızlanıyor. Vücudum biliyor. Belki beynim henüz tam olarak kavrayamadı, ama diğer her şey kavradı.

Sonunda sabahın erken saatlerinde gözlerimi açtığımda, gördüğüm manzara beni hareketsizliğe sürükledi.

Lilah bana yaslanmış, bacakları benimkilerle dolanmış, yanağı sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi kalbimin üzerinde dinleniyor. Giydiği bornozun bağı gece boyunca gevşemiş ve ekose kumaş kaymış, neredeyse vücudunun kıvrımlarına yapışıyor.

Her yerde pürüzsüz, kremsi bir cilt var.

Çıplak uyluğu üzerime uzanmış, açık kumaşın altında belinin kıvrımı ve örtünün kenarından dışarı çıkan kalçasının yumuşak kıvrımı ortaya çıkmış.

Tanrım.

Vücudumdaki her kas kaskatı kesilirken ve beynim ne olup bittiğini anlamaya çalışırken kıpırdamıyorum.

Çünkü bu bir rüya değil, hatta onun taşındığı geceden beri kendimi işkence ettiğim yarı uyanık fantezilerden biri de değil.

Bu gerçek.

Lilah Monroe yatağımda, bana sarılmış, nefesleri köprücük kemiğime doğru düzenli bir şekilde yayılıyor. Dudakları hafifçe aralık ve yüzü

huzurlu bir şekilde uyuyor.

Tek düşünebildiğim, birbirimize ne kadar yakın olduğumuz ve bunun ne kadar doğru hissettirdiği. O hiç çaba sarf etmeden beni nasıl bu kadar etkilediği.

Hareket ediyor ve dudakları kalbimin hemen üstündeki cildime değiyor.

Siktir.

Zaten kırılgan olan kontrolüm tamamen parçalanıyor.

Sanki bu beni bir şekilde gerçeğe bağlayacak ve gerekli kısıtlamayı sağlayacakmış gibi çarşafları sıkıca tutuyorum.

Çünkü ona dokunmamın imkânı yok.

Tek istediğim ona dokunmak olsa da.

Kirpikleri titriyor ve bir saniye boyunca kıpırdamıyor. Nerede olduğunu farkında değil gibi görünüyor. Sadece bana daha da yaklaşıyor ve beni kelimelerle ifade edemeyeceğim şekilde etkileyen memnun bir iç çekişle rahatlıyor.

Böyle kalıyoruz, sessizlik içinde, bir anlığına, kirpikleri tekrar kapanırken ve vücutlarımız birbirine dolanmış halde.

Gözleri ikinci kez açıldığında donar. Nerede olduğunu ve kime sarıldığını fark edince vücudu benimkine karşı sertleşir. Bakışları benimkilere kayar ve bir an için gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Aman Tanrım," diye boğuk bir sesle söyler ve o kadar hızlı bir şekilde doğrulur ki, neredeyse yataktan düşecektir. Çarşafları yakalar ve onları köprücük kemiğine kadar çeker, sanki o bornozun saklaması gereken her şeyi görmemişim gibi.

Bir dirseğimi dayayarak onu izlerken, dudaklarımın kenarından sırıtışımı engelleyemem. "Günaydın, şans meleğim."

Yanakları koyu ve muhteşem bir kırmızıya boyanırken, battaniyeyi daha sıkı tutuyor. "Steele, biz... şey... biz yapmadık..."

Sözünü yarıda keser, ağzının beynine uyması için açıkça çaba sarf eder.

Onun telaşlı hali ne kadar sevimli olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamamam çok mu kötü?

"Hayır," diyorum, tembel bir gülümsemeyle kelimeyi uzatarak. "Ama yapsaydık?

Güven bana. Hatırlardın. Hiçbir karışıklık olmazdı."

Ağzını açıp kapattı. Yanaklarını kızartan kızarıklık, boynuna doğru yayıldı ve utançla inleyerek battaniyeyi başına çekti.

Kıkırdayarak güldüm, ama alaycı tavrımın altında kalbim deli gibi atıyordu. Çünkü onunla yatakta uyanmak ve çarşaflara dolanmış olmak,

istediğim her şeydi.

Ve dün gece söylediğim her kelimenin arkasındayım. Onu seviyorum.

Lilah, hızlı bir kaçış şansı olup olmadığını açıkça değerlendirerek battaniyenin altından dışarıya bakıyor. Bir süre sonra, küçük, garip bir öksürük çıkararak oturur, hala çarşafları son savunma hattıymış gibi sıkıca tutar.

"Muhtemelen kahvaltı hazırlamalıyım," diye mırıldanır, bakışları benden başka her yere kayar.

Kararını verdikten sonra, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkar ve bornozunu düzeltip kemerini yeniden bağlar. Sonra harekete geçer ve koridora doğru yönelir.

Kapıya ulaştığı anda, "Lilah," diyorum. Durup duraksıyor ama dönmüyor.

"Kaçmana gerek yok," diyorum sessizce. "Benden kaçmana gerek yok."

Omurgası hafifçe gerildi ve sonunda omzunun üzerinden baktığında, gözlerinde belirsizlik parladı. "Kaçmıyorum."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sesim yumuşar. "Evet, kaçıyorsun."

"Kahvaltı hazırlıyorum," der ve köşeyi dönerek kaybolur.

Her içgüdüm onu takip etmem için bana haykırsa da, kıpırdamıyorum.

Onu kovalamak istesem de, Lilah'ın şu anda ihtiyacı olan şey baskı değil.

Ona alan tanımak gerekiyor.

Düşünmek için zamana.

Ne istediğini anlamak için zamana. Ve umarım bunu yaptığında...

İstediği şeyin ben olduğumu fark eder.

17

LILAH

Mutfak tezgahına tutunuyorum, kalbim Steele ile sarılmış olarak uyandığımdan beri hızla çarpmaya devam ederken, bu beni şimdiki ana geri getirecektir umuduyla. Onun vücut ısısının bana nasıl nüfuz ettiğini unutmam mümkün değil. Ya da beni bir battaniye gibi saran, beni rahatça saran, düşük tiz sesini.

Her şeyden öte, Steele bana her zaman güven hissettirmiştir.

Ama şu anda durum öyle değil.

Arkadaşlıktan başka bir şey, yüzeyin altında gelişiyor. Daha büyük bir şey.

Hazır olduğumdan emin olmadığım bir şey.

Çünkü bir kez o çizgiyi aştığımızda, geri dönüş yoktur.

Ne yazık ki, vücudum beynimin çığlıklarını hiç umursamıyor.

Yüzüm kızarmış ve huzursuzum. Cildim çok gergin ve hassas, sanki kendimi zar zor tutabiliyormuşum gibi. Uyluklarım sıkı sıkıya kapanmış, sanki bu, karnımın derinliklerinde kıvrılan sıcağı uzaklaştırmaya yetecekmiş gibi.

En çok ihtiyacım olan şey dikkatimi başka yere yönlendirmek.

Kahvaltı.

Doğru.

Kahvaltı hazırlamam lazım. Sadece buna odaklanabilirsem, Steele ile yüzleşmem gereken zamana kadar belki tekrar normal hissedebilirim.

Buzdolabını açıp yumurtaları çıkarıyorum, titremeyen ellerimle tezgahın üzerine koyuyorum. Derin bir nefes alıp veriyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bahsettiğimiz kişi Steele.

Erkek arkadaşımın başka bir kadınla seviştiğini gördüğüm günden beri parçalanmakta olan hayatımın tek sabiti.

Onun *Steele* olarak kalmasına ihtiyacım var.

Karmaşık

olmayan.

Sağlam.

Kararlı.

"İyi misin, uğurlu tılsım?"

Arkamdan gelen sesi her şeyi yeniden altüst ediyor. Sesi alçak ve kısık. Hâlâ uykudan ağır olsa da, endişeyle dolu.

Ve bir anda, soğukkanlılığım bozuldu. Yarım saniye gözlerimi kapattım, sonra kendimi zorlayarak arkamı döndüm.

Bu büyük bir hata.

Çok büyük.

Kapı eşiğinde, çıplak göğsünü kollarını kavuşturmuş, uyku nedeniyle hala kızarmış bir şekilde duruyor. Eşofman altı kalçalarına bolca oturmuş, koyu renk saçları da parmaklarımı daldırmak isteyeceğim kadar dağınık.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Öyle düşünme.

Beynim kısa devre yaparken ağzım kuruyor.

Haksızlık olacak kadar yakışıklı görünüyor.

Daha da kötüsü mü?

Şimdi anlıyorum.

Keskin çene hattı.

Vücudunun oyulmuş hatları.

Sanki beni açmak istediği bir şeyimmiş gibi bakışları beni takip ediyor. Steele ne zaman *böyle* bir adam oldu?

Mutfağa girerken gözleri benimkileri arıyor. "Yatağından sanki kıçın yanıyormuş gibi koştun. İyi olduğundan emin misin?"

Ona bakmaya devam edemeyerek, ocağa doğru döndüm. Mutfağa giren 1,90 metrelik sorundan başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmam gerekiyordu. Kişisel alanımı ihlal etmiyordu bile ama dengem bozulmuştu.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum ve tavanın kenarına biraz fazla agresif bir şekilde yumurta kırıyorum.

Yumurta her yere sıçradı.

Titrek ellerimle spatulayı alıp, dün gece ona duş almasına yardım ettiğimi ya da onu kuruladığımı düşünmemeye çalışıyorum. Ya da o gülünç derecede şekilli vücudunun her santimetresinden suyun akışını, sanki hayatımda gördüğüm en büyüleyici şey gibi izlediğimi.

Dürüst olmak gerekirse, belki de öyleydi.

Tanrım, yardıma ihtiyacım var.

Profesyonel yardım.

Mutfakta bir sinek kuşu gibi dolaşıyorum, ihtiyacım olmayan şeyleri alıp, aklımda bile olmayan çekmeceleri açıyorum. Telaşlı ve koordinasyonsuzum ve en kötüsü, o tek kelime bile etmiyor.

Sadece izliyor.

Sakin ve

hareketsiz.

Sanki benim neden dağıldığımı biliyormuş ve sabırla beklemeyi göze almış gibi.

O her zaman istikrarlı ve sadık olmuştur. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi.

Şu anda en çok ihtiyacım olan şey, onun bu şekilde kalması. Özellikle de çevremdeki her şey çöktüğü bir zamanda.

İşim.

Yaşam koşullarım.

Tüm geleceğim belirsizliklerle dolu. Ve ailem hiçbir

zaman destekleyici bir yapıya sahip olmadı. Ama Steele?

O her zaman benim dayanağım olmuştur. Eğer gemiyi sallayıp daha fazlasına kalkışırsak ne olacağından korkuyorum. Özellikle de işe yaramazsa.

Onu da kaybeder miyim?

Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Elini elime dokundurduğunda, düşüncelerimin karmaşasından sıyrıldım.

"Yardım edeyim," diyor, sanki bizi paramparça edebilecek bir şeyin eşiğinde durmuyoruzmuş gibi, alçak ve sakin bir sesle. "O yumurtaları mahvedeceksin."

"Hayır, katletmeyeceğim," yalan söylüyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Lilah. O yumurta zaten iki kez öldü."

Her şeye rağmen, içimden bir kahkaha kaçıyor. Yarısı utanç, yarısı rahatlama. Kenara çekilip ona hareket alanı bırakıyorum. Bir çatal kapıyor ve giysilerinin eksikliğinden hiç etkilenmeden, tecrübeli bir rahatlıkla kalan yumurtaları çırpmaya başlıyor.

Bakmamaya çalışıyorum, ama başarısız oluyorum.

Bana sırtını döndüğünde, birkaç saniye boyunca açgözlü bir şekilde gözlerimi ondan ayırmıyorum. Omuzlarının genişliği ve hareket ederken

hareket ederken ön kollarının hafifçe gerilmesinden etkileniyorum. Ve ensesindeki saçlarının hafifçe kıvrılmasından bahsetmeye bile gerek yok.

Bunlar daha önce hiç fark etmediğim şeyler.

Ya da belki fark ettim ama kendime bunları görmeme izin vermedim.

"Hokey dışında başka yeteneklerin olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakarken, dudaklarında tembel, bilmiş bir gülümseme belirir. "Kendini kandırma, şans meleği. Bir sürü gizli yeteneğim var. Ve bunları göstermekten de çok mutlu olurum. Tek yapman gereken söylemek."

Gözlerim büyüdü, ensemden bir sıcaklık yayıldı ve artık omletten bahsetmediğimizi hissettim.

"Sana inanıyorum," diyorum, umarım bu sözüm şakacı bir şekilde algılanır ve kendimi zor tutuyormuşum gibi görünmez.

Bu konuşma her türlü tehlikeli geliyor. Yine de, içimdeki pervasız, meraklı bir kısmı bunu daha da ileri götürmek istiyor.

Ama yapmıyorum.

Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki yapmam.

Çünkü aramızdaki hava, ikimizin de söylemediği şeylerle dolu olsa da, o çizgiyi aşarsak bunun ne anlama gelebileceğinden hala korkuyorum.

Bunun yerine, tavadaki yumurtaları işaret ederek konuyu değiştiriyorum. "Onlara dikkat etsen iyi olur, yoksa yanarlar."

"Bunu istemeyiz," diyor ve dikkatini tekrar yumurtalara veriyor.

Birbirimizin etrafında dolaşıyoruz, rahat ve evcil bir ritim yakalıyoruz.

Böyle hissetmemeliyim.

Evimdeymiş gibi.

Tek düşünebildiğim, bunun Devon'la yaşadıklarımdan ne kadar farklı olduğu. Devon, ben yemek pişirirken hiç yanımda durmadı, yumurtalarımı nasıl sevdiğimi sormadı, beni gülümsetmek için dalga geçmedi.

Steele ise sanki beni tamamen görüyor gibi.

Saklamaya özen gösterdiğim kısımları bile.

Aramızdaki gerginlik hala var, kıvrımlı ve nabız gibi atıyor, ama artık daha yumuşak. Sanki orman yangını gibi hızlı yayılan bir şeyden, daha yavaş yanan bir şeye dönüşmüş gibi.

Yumurtaları tavaya döküyor ve karıştırmaya başlıyor. Tabakları alıyorum, ona bakmamak ya da henüz açıklamaya hazır olmadığım şeyleri itiraf etmemek için kendimi başka işlerle oyalamaya çalışıyorum.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum bir süre sonra. Omuzu omzuma değiyor. "Her zaman."

Bu tek kelime içime işliyor. Hala istikrarın neye benzediğini anlamaya çalışan içimdeki bir parçada yankılanıyor.

Çünkü Steele, burada mutfakta durmuş, sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi kahvaltı hazırlarken, kalıcı bir şeye tehlikeli derecede yakın hissediyorum.

O anda, ona nasıl olduğunu hiç sormadığımı fark ettim.

Aman Tanrım.

Dün gece aldığı darbeyi nasıl unutabilirim?

Beni o kadar şaşırtıyor ki, düzgün düşünemiyorum. Ve bu bana daha önce hiç olmamıştı.

Yüzüne bakıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an duruyor. "Hafif bir baş ağrım ve biraz ağrım var. Biraz zaman geçince geçer."

"İyi. Sevindim." Bir an durup, "Beni gerçekten korkuttun" diyorum.

"Kusura bakma."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sanırım bu mesleğin getirdiği bir risk." O sırıtıyor.

Yumurtalar piştikten sonra, sessiz bir samimiyetle birbirimizin etrafında dolaşarak tabakları istifliyor ve kahveyi yeniden dolduruyoruz. Onun yatağında, neredeyse çıplak bir şekilde, vücutlarımız çarşaflara dolanmış halde uyandığımı unutmak neredeyse kolay. Ya da ilişkimizin değişmesinden ne kadar korktuğumu.

Ama sonra bana bir fincan uzattığında parmaklarımız birbirine değiyor. Her şeyin bir anda aklıma gelmesi için bu yeterli. Steele'in bana bakışının farklı olduğunu fark etmemek imkansız. Sanki karşısındaki arkadaşından daha fazlasını görüyor gibi.

Kahveden bir yudum alıyorum, yeniden dağılmakta olduğumu gizlemeye çalışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Cevap bundan daha karmaşık olsa da başımı sallıyorum. "Evet. Sadece yorgunum."

Gözleri gereğinden fazla bir süre üzerimde kalıyor. "Gerçekten mi? Ben yıllardır en iyi uykumu uyudum."

Gerçek şu ki, ben de öyle.

Steele'in güçlü vücuduna sıkışmışken nasıl uyuyamayayım ki?

Ama bunu itiraf etmem mümkün değil.

Cevap vermek yerine, yanındaki tabureye oturup tabağımdaki yumurtaları karıştırıyorum. Aramızdaki sessizlik, garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde uzayıp gidiyor, ta ki telefonu tezgâhta titreyene kadar.

Telefonu eline alır, ekrana bakarken kaşlarını çatıyor. "Koç arıyor. Bu sabah arenaya uğrayıp takım doktoruna görünmemi istiyor."

Kafamı kaldırıp endişeyle ona bakıyorum. "Seni götüreyim mi?"

Gözleri benimkilere kayar ve bir süre öyle kalır, sonra gülümser. "Yok. Burada kal.

Ben bir araba bulurum."

Sözleri basit. Kolay. Ama bunları söylerken sanki sadece kendini düşünmüyor gibi. Beni de düşünüyor. Sanki benim sessizliğe onun arkadaşlığa ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacım olabileceğini anlıyor gibi.

Bir yanım onunla gidip iyi olduğundan emin olmak istiyor. Artık tamamen platonik olmayan bir şekilde ona yakın olmak istiyor.

Ama diğer bir kısmım, aramızdaki her şeyin değişmesinden dolayı hala sarsılmış olan kısmım, her şey kontrolden çıkmadan önce neler olup bittiğini anlamak için biraz mesafeye ihtiyacım olabileceğini biliyor.

"Tamam."

Kahvaltıdan birkaç lokma daha aldıktan sonra ayağa kalkar ve tabağını lavaboya götürür. "Duş alıp çıkacağım."

Ben başımı sallarım. "İyi fikir."

Mutfağın eşiğinde durur ve ağzının köşelerinde bir gülümseme belirir. "Tabii yine yardım etmek istemezsen?"

Bu, anılarımın üzerime çökmesi için yeterli. Avuçlarımın altında kaygan cildinin verdiği his, dokunduğumda kaslarının gerilmesi, etrafımızı saran yoğun buhar ve ona dokunduğum anda içimde yerleşen sessizlik.

Sıcaklık içimi kaplar, beni dibe çekmek üzere. "Lilah?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Hayır. Bence bunu kendi başına halledebilirsin."

O sırıtıyor. "Muhtemelen. Ama seninle birlikte çok daha eğlenceli olurdu."

Boğazımı temizledim, aklımdaki görüntülerle birlikte. "Ben duş alıp giyineceğim. Döndüğünde görüşürüz."

"Sen bilirsin." Kıkırdayarak, sanki az önce içimi ateşe vermemiş gibi mutfaktan çıkıp gider.

Koridorda yürürken her hareketinde kaslarının nasıl hareket ettiğini ve gerildiğini izlemekten kendimi alamıyorum.

Evet... kafamı tekrar toparlamak için ihtiyacım olan şey biraz mesafe.

18

STEELE

Doktor yarın hafif antrenmanlara başlamama izin verdi, ama önce gözlerime son bir kez daha el feneri tuttu. Hâlâ biraz sersemim, ama kafamdaki zonklama dün geceki gibi şiddetli değil artık.

Muayene odasından çıktıktan sonra, omuzlarımı gererek kaslarımda hala sıkı bir şekilde dolanmış olan gerginliği gidermeye çalışıyorum. Havada yer cilası ve taze ter kokusu var. Garip, çarpık bir şekilde rahatlatıcı.

Sanki evim gibi.

"Hey," tanıdık bir ses sesleniyor.

Başımı kaldırıp baktığımda, River'ı koridorda yürürken görüyorum. Üzerinde Railers tişörtü ve file şortu var, kolunun altında da bir su şişesi tutuyor. Saçları biraz nemli, sanki egzersiz yapmış gibi.

"Dün geceki çarpışmadan sonra nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim," diyorum, çarpık bir gülümsemeyle. "Doktor, yarın ağırdan alırsam tekrar kayabileceğimi söyledi."

Beni baştan aşağı süzer. "Gerçekten dinleyecek misin?"

"Kesinlikle hayır."

River burun kıvırır. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Aynı adımlarla soyunma odasına doğru ilerlerken, sohbetimiz rahat ve hafif. River, takımda her zaman iyi anlaştığım birkaç kişiden biri. Dramatik davranışları yok, zekası keskin ve son zamanlarda önemli şeylere daha fazla odaklanıyor. Birkaç sezon öncesine göre şimdi çok daha konsantre. Eskiden daha çok bir jokerdi.

Bunu görmek güzel.

Koridorun yarısına geldiğimizde biri "Hey, Thompson!" diye seslendi.

İkimiz de omuzlarımızdan geriye baktık ve Zane Holloway'in koşarak bize yetişmeye çalıştığını gördük, her şeyi tasarımcı marka giysiler içinde, havalı havalı. Büyük boy Versace

güneş gözlüğü kafasının üstünde duruyor ve Gucci spor çantası omzunda sallanarak görünümünü tamamlıyor.

"Tanrım," diye mırıldanır River. "Bu adam daha da gösterişli olabilir mi?"

"Sanmıyorum."

Zane yetişir ve River'ın sırtına elini vurur. "Sana ulaşmaya çalışıyordum. Ne oluyor? Artık aramalarımı mı görmezden geliyorsun?"

River omuz silker. "Üzgünüm, spor yapıyordum. Sen de bir ara denemelisin."

Zane gülümser. "Lütfen. Gigi çekimlerin ortasındayken kim bunun için zaman bulabilir ki? Yeni sezonda her yerde olacağım. Ajansıyla bir spin-off hakkında konuşuyor. Tamamen bizim etrafımızda şekillenen bir dizi. Bunun ne kadar harika olacağını biliyor musun?"

River, beni bu konuşmadan kurtarmam için yalvarır gibi bir bakış atar.

"Her şeyi çözmüş gibisin," der düz bir sesle.

"Tabii ki, her şeyi planladım." Zane başının yan tarafına dokunur. "Üç adım önde olmak lazım, bebeğim."

Sonunda çenesini kaldırarak beni fark eder. "Selam, Kaptan. Daha iyi misin? Seni sedyeyle taşımak zorunda kaldıklarına inanamadım. Çok zordu dostum. Biraz utanç vericiydi."

Parmak eklemlerim titriyor olsa da ses tonumu nötr tutuyorum. "İyiyim, sorduğun için teşekkürler."

Zane dikkatini tekrar River'a çevirdi. "Hâlâ ayak sürüyor musun, yoksa gelecek hafta sonu nihayet bizimle çıkacak mısın? Gigi'nin bir arkadaşı var. Model, yirmi iki yaşında, İngilizceyi zar zor konuşuyor. Konuşmaya gerek yok, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diyor River gözünü kırpmadan.

"Dostum, ne zaman bu kadar sıkıcı oldun? Eskiden eğlenceli bir adamdın."

"Bilmiyorum," der River kuru bir şekilde. "Belki de doğru şeylere önem vermeye başladığımda."

Zane kahkaha atar. "Ben doğru şeylere odaklanıyorum. Para, şöhret ve on üzerinden on puanlık kızlarla yatmak. Söylesene, bundan daha önemli ne olabilir ki?"

River'ın çenesi gerilir. "Son zamanlarda Callie'yi kontrol ettin mi? Ya da Nora'yı gördün mü?"

Zane, hava durumu sorulmuş gibi eliyle onu uzaklaştırır. "Callie iyi. Sağlam. Dürüst olmak gerekirse, birini hamile bırakmak zorunda kalsaydım, doğru kızı seçerdim.

kızı seçtim. O bununla başa çıkabilir. En son ihtiyacı olan şey benim etrafında dolanmam." Sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Sanki babalık ona başından *gelen* bir şey, sorumluluk alması gereken bir şey değilmiş gibi. "Ve Perşembe günü o hayır işinde çalışacak," diye ekliyor ciddi bir yüzle. "O zaman ona bakacağım. Gigi ile yüz yüze tanışabilir."

River'ın çenesi seğirir. "Evet, Callie buna bayılacak, eminim."

Zane ya alaycı tavrını anlamadı ya da umursamadı. "Muhtemelen. Belki Gigi ona bir imza falan verir."

Bakışlarım River'a kayar. Tüm duruşu değişmiştir. Omuzları çökmüş, kolları kavuşturulmuş ve gerginliği ağır dalgalar halinde yayılmaktadır.

"Sen tam bir pisliksin," diyor River, sesi sakin ama keskin.

Zane sanki bu bir iltifattır gibi sırıtıyor. "Hadi ama dostum. Bu kadar ciddi olma."

Telefonu titrediğinde, ekrana bakıp sırıtarak cevap veriyor. "Selam bebeğim. Evet, yoldayım. Çekimlere başladılar mı? Harika."

Telefonu kapatıp arka cebine koyduktan sonra, sanki hala kardeşlermiş gibi River'ın omzuna bir şaplak attı. "Görüşürüz ezikler."

Çocuğunun annesini az önce aşağılamamış ve hiç tereddüt etmeden yayın süresiyle övünmemiş gibi uzaklaşmasını izliyoruz.

River'ın çenesi yine sıkılır. "O her zaman bu kadar pislik miydi?" "Evet,"

derim nefes verirken. "Ama eskiden bu kadar belirgin değildi."

River bir an için hiçbir şey söylemez. Zane'in kaybolduğu koridora bakarak, onun peşinden gidip içinde tuttuğu her şeyi dökme isteğiyle mücadele ediyormuş gibi durur.

"Callie'ye davranışından gerçekten nefret ediyorum," diye

mırıldanır. Başımı sallarım. "Biliyorum. O daha iyisini hak

ediyor."

Cevap vermiyor, ama zaten cevap vermesi de gerekmiyor.

Düşünceleri ve duyguları yüzünde açıkça okunuyor. Bunları eyleme

dökmesi sadece an meselesi.

19

LILAH

Mutfak tezgahının önünde duruyorum, etrafım açık kavanozlar, sebze artıkları ve üzerinde çalıştığım smoothie kombinasyonlarının yarısı yazılmış listesiyle çevrili. Blender, yeni bir karışımı hazırlarken çalışıyor. Bu karışımda mango, ıspanak, protein tozu, badem ezmesi ve bir tutam tarçın var.

Bunu bardağa döktüğüm anda, adaya doğru kaydırarak Steele'e uzatıyorum. "Tamam, tatma zamanı."

Tereddüt etmeden bardağı alır ve uzun bir yudum alır, sonra yarısı boşalmış bardağa bakar. "Aslında çok güzel. İçinde ne var?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Söylersem seni öldürmek zorunda kalırım. Çok gizli bir tarif."

Gülümser, ama başka bir şey söyleyemeden telefonu tezgahın üzerinde titrer. Ekrana bakar ve rahat bir şekilde "Sanderson" diye cevap verir.

Bir duraklama olur. "Evet. Getir."

Görüşmeyi bitirirken bakışları hala üzerimdeydi.

"O neydi öyle?" diye soruyorum, ellerimi bir bulaşık havlusuyla silerek. Bana attığı sırıtış sırlarla dolu. "Göreceksin."

Ona daha fazla soru soramadan, asansör koridorda çınlar. Bir saniye sonra, kapılar açılır ve tekrar kapanır.

Steele başını giriş kapısına doğru eğiyor. "Gidip bir bakmalısın."

Soğuk bir korku omurgamdan aşağıya doğru akıyor. En son Steele'in kapısına benim adıma bir şey geldiğinde, bir yığın karton kutu vardı. Tüm hayatım toplanmış ve onun ayaklarının dibine atılmıştı.

Bir an tereddüt ettim, sonra nefes verip ön girişe doğru yürüdüm, tedbir olarak ellerimi bir kez daha sildim. Steele arkamdan geliyordu, varlığını hissedebileceğim kadar yakındı ama kişisel alanıma girmeyecek kadar sessizdi.

Duşta vücudunun hissini ya da yatakta yanımda uyurkenki görüntüsünü unutmaya çalışsam da, gerçek şu ki, bunlar her zaman orada, yüzeyin altında kaynıyor. Onu o şekilde gördüğüm için, artık görmezden gelemem. Bunu bastırıp unutmanın bir yolu yok.

Asansörün hemen dışında siyah bir alışveriş çantası duruyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Bana bir açıklama yapmak yerine, başını salladı. "Hadi, aç şunu."

Merakla elimi uzatıp bir kutu çıkarıyorum. Kapağı kaldırır kaldırmaz nefesim kesiliyor.

İçinde fotoğraf çekimi için giydiğim gümüş rengi elbise var. Her kıvrımı saran ve beni seksi bir tanrıça gibi hissettiren elbise.

"Cam, onu saklayabileceğini söyledi. Bu akşamki hayır yemeğinde giymek istersin diye düşündüm."

Altında daha küçük bir kutu var. Ayakkabılar. Yumuşak bir ışıltıya sahip, narin, bantlı gümüş topuklu ayakkabılar.

Ona göz kırparak başımı salladım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Devon kesinlikle böyle bir şey yapmazdı.

Bu düşünce davetsizce aklıma giriyor ve bir kez kök saldığında, sarsılmaz hale geliyor.

Eski sevgilim böyle şeyler hiç düşünmezdi. Beni özel hissettirmeye çalışmazdı. Hediyelerle şımartılmayı beklediğimden değil, ama Steele'in beni bu kadar düşündüğünü ve bunu planladığını bilmek, içime derin bir şekilde yerleşiyor.

"Uğurlu tılsım mı? İyi misin?" Steele sessizce sorar.

Tekrar gözlerimi kırpıyorum ve gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırdığını fark ediyorum.

"Ben..." Sesim çatlar ve gülmeye çalışırım, gözyaşları düşmeden önce silmeye çalışırım. "Önemli değil. İyiyim. Sadece... teşekkür ederim. Çok beğendim."

Yaklaşırken kaşlarını çatıyor. "Hey," diyor ve yanağımı avuçluyor. Başparmağıyla gözümün altını nazikçe silerek nemi siliyor. "Konuş benimle. Ne oldu?"

"Bir şey yok," diye fısıldarım, ama bu tam olarak doğru değildir.

Bana bu kadar sessiz ve odaklanmış bir şekilde bakması, sanki birkaç saniye sonra kendimi kaybedecekmişim gibi hissettiriyor.

"Sadece beklemiyordum," diyorum sonunda. "Kimse beni bu şekilde düşünmemişti."

"Ben düşünüyorum," diyor basitçe. "Her zaman."

Sesi yumuşaktı, ama sözleri gök gürültüsü gibi düştü.

Kıpırdayamıy
orum.
Konuşamıyoru
m.

Elimde elbiseyle öylece duruyorum ve onun bakışları benimkilere saplanıyor.

Tanrı yardımcım olsun, hangisi beni daha çok korkutuyor bilmiyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissetmek mi...

Ya da bunun bitmesini istemediğimi.

20

STEELE

Manşet düğmelerimi düzeltirken, ahşap zemine çarpan topukların keskin sesi dikkatimi çekti. Dönüp, her zamanki gibi hazırlanması çok uzun sürdüğü için ona esprili bir yorum yapmaya hazırlanırken, onu ilk kez gördüm.

O anda içimdeki her şey sessizliğe büründü.

Lilah, öğleden sonra teslim edilen gümüş rengi elbisesiyle kapının önünde duruyor. Elbise, sanki onun için yapılmış gibi her kıvrımını sarar. Önü derin dekolteli, parmaklarımın dokunma isteğiyle titremesine neden olacak kadar dekolte.

Saçları yukarı toplanmış, yüzünü çerçevelemek için birkaç tutam saç bırakılmış ve makyajı ince ama kusursuz, dudakları soluk pembeye boyanmış.

Bu kadın gerçekten çok çekici.

İçimde bir şey sıkışıyor ve konuşmamı zorlaştırıyor. "Tanrım, şans meleği."

Başını eğerek dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Hatırladığın kadar güzel görünüyor mu?"

Beynim yetişemeden ayaklarım harekete geçti. Aramızdaki mesafeyi kapattığımda, elim onun belinin alt kısmını buldu.

"Daha da iyi."

Hareketsiz kalır, bakışları dudaklarıma düşer.

Ona eğilip öpmek çok cazip geliyor. Ama ona ne istediğini anlaması için zaman tanımaya çalışıyorum.

Aramızdaki mesafeyi, dudaklarım kulak kepçesine değecek kadar kapatıyorum. "Sen gördüğüm en güzel kadın olmalısın." Sesim alçalıyor, daha sertleşiyor. "Bu gece kolumda olmandan gurur duyuyorum."

Onun vücudunu saran titremeyi hissedebilecek kadar yakınında duruyorum. "Teşekkür ederim," diyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Bir süre durakladıktan sonra ekliyor: "Elbise için tekrar teşekkürler. Göndermenize gerek yoktu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Fotoğraf çekiminde onu giydiğini gördükten sonra mı? Tabii ki gönderecektim. O elbise senin için yapıldı."

"Teşekkür ederim."

Sesi sakin olsa da, parmakları çantasını sıkıca kavrar. İyi.

Onun da benim kadar etkilenmesini istiyorum.

Onunla ilgili olarak her zaman böyle davrandım.

Kapının yanındaki askıdan ceketimi alıp, özel asansöre doğru yürürken elimi beline koyuyorum. Attığımız her adımda, elbisesinin yırtmaçları, uyluklarını görebileceğim kadar açılıyor.

Asansör kapıları açılır ve o önce içeri girer, ben de onu takip ederek yer altı garajının düğmesine basarım. Kapılar kapanır kapanmaz, küçük alan aramızdaki gerginliği daha da artırır. Parfümünün kokusu burnuma çarpar. Narenciye kokusu ve hafif bir vanilya kokusu. Yemin ederim ki bu koku hafızama kazınmış.

Bana bakmıyor, ama vücudu, çıplak omuzu koluma değecek kadar eğik. Temas hafif, neredeyse yok denecek kadar, ama içimde bir şeyleri kısa devre yaptırıyor.

Onu kollarıma alıp yıllardır hayal ettiğim gibi öpmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

Ama yapmıyorum.

Çünkü o hazır değil.

Ve ona dokunduğum anda, geri dönüşü olmayacak. "Steele?"

"Evet?" diyorum, nabzım hızlansa da ses tonumu sabit tutmaya çalışarak.

Sonunda bana bakıyor ve gözlerindeki şefkat beni hazırlıksız yakalıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Her şey için. Sadece elbise için değil, benimle kalmama izin verdiğin ve bana iş verdiğin için. İhtiyacım olduğunda hep yanımdasın."

Düşünmeden ona uzanır, kolumu beline dolayarak onu nazikçe yanıma çeker ve başının üstüne bir öpücük kondururum.

"Her zaman yanında olacağım, Lilah. Her zaman."

Bir saniyeliğine bana yaslanır ve bu, kararlılığımı bir anda sarsar.

Asansörün zili çalar ve kapılar sessiz bir vızıltıyla açılır, bizi yeraltı otoparkının serin, yankılı alanına çıkarır.

Lamborghini'nin anahtarlığını tıklatıyorum ve farlar yanıp sönüyor. Yan yana yürüyoruz, adımlarımız betonda yankılanıyor. Arabaya vardığımızda, yolcu kapısını açıyorum.

"Şövalyelik mi?" diye alay eder, koltuğa kayar, yumuşak deri koltuğa yerleşirken elbisesi uyluklarından yukarı kayar.

Gözlerimi onunkilere dikip eğildim. "Haklısın. Şans meleğim için sadece en iyisi yeter."

Gözlerini devirse de, kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürürken gülümsemesi yüzünde kalır. Oturduğum anda, parfümünün kokusu yine beni sarar.

Motor çalışır ve garajdan çıkıp, yanımızda parıldayan silüetle Lake Shore Drive'a gireriz. Göl, şehrin ışıklarını kırık, parıldayan şeritler halinde yansıtır.

Radyo arka planda uğuldayarak ortamı dolduruyor.

"Bir saatten fazla kalmamız gerekmez," diyorum, elim onun uyluğuna yakın vites kolunun üzerinde.

Bana bir bakış attı. "Eminim seninle tanışmak isteyen birçok kişi olacaktır."

"Belki. Ama bu, konuşmak istediğim tek kişinin sen olduğu gerçeğini değiştirmez

konuşmak istediğim tek kişi olduğun gerçeğini değiştirmez

Başını yastığa yaslayarak dudaklarını kıvırdı. "Rina

bunu olmasına izin vermeyecek."

"Muhtemelen haklısın." Ona bir bakış attım. "Sanırım bu gece ondan uzak durmamız gerekecek."

Kameralar, muhabirler ve şehrin en etkili isimlerinin yarısının bulunduğu bir hayır etkinliğine varmamıza beş dakikadan az kaldı. Şu anda tek istediğim, bu arabada Lilah'la daha fazla zaman geçirmek ve dünyanın geri kalanının var olmadığını varsaymak. O kadar güzel ki, onu sadece kendime saklamak istiyorum.

Binanın ön girişine varır varmaz, bir vale koşarak kapımı açarken, bir diğeri Lilah'ı arabadan indirmeye yardım ediyor. Kırmızı halıya adımımızı attığımız anda, kameralar havai fişek gibi patlıyor.

Muhabirler adımı haykırıyor, sorular soruyor, dikkatimi kendilerine çekmeye çalışıyor, ama ben basını umursamıyorum. Dikkatim tamamen Lilah'a odaklanmış durumda. Parmaklarının kolumu sıkıca kavraması ve kalabalık ileri doğru akarken bana yakın durması.

Erkek arkadaşları arasında kaldığı zamanlarda benimle birkaç etkinliğe katılmış olsa da, bu tür çılgın ilgiye alışık değil.

Eğilip dudaklarımla kulağına dokunuyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor, ama vücudundaki gerginliği, kolumu biraz fazla sıkı tutuşundan hissediyorum. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum ve ona yalnız olmadığını hissettiriyorum. Elim belinden sırtına kayıyor ve onu bana daha da yaklaştırıyorum.

Kameralar bunu yutar, muhabirler bize birlikte olup olmadığımızı sorar.

Onlara birlikte olduğumuzu söylemek çok cazip geliyor, ama ağzımı kapalı tutuyorum. En son istediğim şey Lilah'ı korkutup kaçırmak.

Bırakın konuşsunlar ve spekülasyon yapsınlar.

Umurumda değil.

Tam bitirmek üzereyken, Zane ve reality şov yıldızı kız arkadaşı şık siyah bir limuzinle gelirler. Basın onlara doğru koşar, ikisinin de adını haykırır, cevaplamaları imkansız olan çok fazla soru sorar.

Zane, kürk manto ve büyük, ışıltılı güneş gözlükleriyle havalı bir şekilde içeri girer. Kalın altın zincirler, kamera flaşlarının patlaması altında boynunda parıldıyor. Yanında, kız arkadaşı hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şeffaf bir elbise giyiyor.

Eğer amaçları kendilerini göstermeye çalışmaksa, başarmışlar. Kafamı sallayarak Lilah'ı binanın içine yönlendiriyorum.

Mekan, kristal avizeler ve titreyen mum ışıklarıyla doluydu, arka planda bir canlı müzik grubu yavaş ve yumuşak bir şeyler çalıyordu.

Odayı taradım ve en uzak köşede Oliver ile konuşan Rina'yı gördüm. Gerçi, daha çok ona azarlıyor gibi görünüyordu. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Takım arkadaşımın tek varlık nedeninin PR müdürümüzü delirtmek olduğuna eminim. Oliver'ın, Rina'nın istediğini yaparsa hayatının çok daha kolay olacağını şimdiye kadar anlamış olması gerekirdi.

"Bu gece Rina için endişelenmemize gerek yok galiba." Onların durduğu yeri işaret ettim. "Görünüşe göre zaten eli kolu dolu."

"Aslında, onu boğazlayacak gibi görünüyor."

"Ne var ki bunda?"

Lilah'ın mavi gözleri bana odaklanırken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Etrafta dolaşman gerekirse sorun değil. Burada birçok önemli kişi var."

"Yok."

Belki.

Tamam, peki. Hugh'a merhaba demeli ve birkaç önemli sponsora tanışmalıyım. Aksi takdirde, sabah Rina'nın azarını işiteceğim.

Ve bu hiç de eğlenceli bir deneyim

değildir. Daha önce yaşadım.

Yaptım.

Lilah'a benimle gelmesini önermek üzereyim ki, dans pistini görüyorum ve aklıma başka bir fikir geliyor.

Eğilip kulağına alçak sesle fısıldıyorum. "Gel benimle dans et."

Şaşkınlıkla geri çekiliyor. "Pardon, ne zamandan beri böyle davranıyorsun?"

"Koluma güzel bir kadın takıldığından beri." Onu müzik ve dans için ayrılmış alana doğru yönlendiriyorum bile.

Lilah'ın eli, onu dans pistinin kenarına doğru yönlendirirken benim elime mükemmel bir şekilde uyuyor. Düşük frekanslı müzik, ortam aydınlatması ve başımızın üzerindeki kristal avizelerin sıcak ışığıyla yumuşatılmış olarak balo salonunda yankılanıyor. Kahkahalar ve sohbetler bizi çevreliyor.

Bir yer açtığımda, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyana kadar onu kollarıma çekiyorum. Bir elim belini bulurken, diğer elim parmaklarının arasından geçiyor.

Yanağını göğsüme dayadığında, hafif bir nefes verir.

Gümüş rengi elbisesi her kıvrımına yapışıyor, her sallanışında kumaş takım elbiseme hafifçe değiyor. Ama beni etkileyen sadece bana yapışık olması değil. Başını geriye eğip, odadaki tek kişi benmişim gibi gözlerini benimkilere dikmesi. Sanki hayatında önemli olan tek kişi benmişim gibi.

Hareketlerim yumuşak ve rahattır. Dans etmeyi sevmeyebilirim, ama annem lise yıllarında dans etmeyi öğrenmemi sağlamıştı.

Takım arkadaşlarım bunu öğrendiklerinde bana çok laf ettiklerini sanmayın.

Bu gece onu kollarımda tutarken farklı bir şey hissediyorum.

Sanki ilk kez, o gerçekten benim olabilirmiş gibi.

Tüm sabır, tüm o yıllar süren bekleyiş, sonunda buraya geldi.

Ona.

Her zaman olmasını umduğum yere.

Başparmağım kalçasını okşarken onu daha sıkı sarıyorum.

"Daha önce çok yakışıklı olduğunu söylemiş miydim?" diye mırıldanıyor, yarı gülümsemeyle.

"İkimiz de smokinleri sevmediğimi biliyoruz," diyorum ve onu biraz daha kendime çekiyorum. "Ama senin için? O elbiseyle? Kesinlikle değer."

Gülüyor. Sesi narin ve emin değil, ama bakışlarım dudaklarına düştüğünde sesi kesiliyor ve bir an için her şey yok oluyor. İfadesi değişirken hava yoğunlaşıyor. Yüzünde bir anlık bir şey parlıyor.

Sanki o da sonunda aramızdaki çekimi hissetmeye başlamış gibi.

Her kalp atışında bizi birbirimize yaklaştıran çekim gücü.

Eğilirken elim belinin alt kısmını sıkıca kavrar. Bu, onun tereddüt etmesi, dudaklarının açılması ve...

"Steele."

Rina'nın sesi soğuk bir hava dalgası gibi ortamı keserken gözlerimi kırpıyorum. Dönüp baktığımda, elinde tabletiyle odanın kenarında duruyor ve yüzünde özür diler bir ifade var.

"Hugh seni arıyor." Kırmızı dudakları, benimle Lilah arasında bakışlarını gezdirirken kıvrılıyor. "Tanışmanı istediği birkaç bağışçı var."

Elim Lilah'ın belinde sabit kalır, vücudum ona doğru eğilir. "Şu anda olmak zorunda mı?"

Rina eğlenerek kaşlarını kaldırır. "Evelyn'den büyük harflerle yazılmış sert bir mesaj almak istemiyorsan... evet. Şimdi."

Lilah'a baktığımda, sanki gözlerime bakmaya cesaret edemiyormuş gibi, bakışları göğsüme sabitlenmiş. Sonunda gözlerime baktığında, gülümsemesi temkinli.

"Ben bir içki alacağım," diye mırıldanıyor. "Sen de önemli kişileri etkile."

Bu rahat tavır beni kandırmaz. Gözlerinde, henüz yüksek sesle sormaya hazır olmadığı sorular yazıyor.

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım uygun olandan bir saniye daha uzun süre kalıyor. "İşimi bitirir bitirmez seni bulurum."

Kafasını sallar, gözleri başka yere kayar. "Tamam."

Onu bir saniye bile olsa bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Ben başka bir şey söyleyemeden, Rina kolunu Lilah'ın koluna takar ve onu uzaklaştırır. "Hadi. Bana birkaç cevap borçlusun."

Lilah inler. "Rina."

Kalabalığın içinde kaybolurken, Lilah omzunun üzerinden bana kararsız bir bakış attı, sanki o da bu değişimi hissediyor ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Ama sorun değil. Çünkü

ben eminim.

Ve onun bundan asla şüphe duymamasını sağlayacağım.

21

LILAH

Rina kolunu koluma takıp beni büfeye doğru yönlendirdiği anda, sorguya çekileceğimi anlıyorum.

"Tamam, anlat," diye fısıldadı. "Seninle Steele arasında bir şey oldu mu?"

Kalbim tuhaf bir şekilde titrerken, gülmekten boğuluyorum ve bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalışıyorum.

"Tabii ki hayır," derim, elimi hafifçe sallayarak. "Aramızda öyle bir şey yok."

Ancak, bu sözler benim kulağıma bile biraz boş geliyor.

Çünkü son zamanlarda, her şey ayaklarımın altında kayıyor gibi hissediyorum. Bana bakışları.

Ve benim de ona bakarken yakalandığım anlar.

Ya da ona yakın olmak artık eskisi gibi güvenli gelmiyor. Bunun yerine, elektrikli hissettiriyor.

Tehlikeli.

Rina kaşlarını kaldırdı, açıkça tek kelimesine bile inanmıyordu.

Bana daha fazla baskı yapamadan, Callie'nin ziyafet masalarından birine taze tatlı tabakları koyduğunu fark ederiz. Kıskandığım bir zarafetle tepsileri yeniden düzenlerken, omzundan kayan gevşek bir örgüyle saçlarını geriye çekmiştir.

"Hey, kızım!" Rina cıvıldayarak beni de yanında sürükler.

Callie başını kaldırır ve bizi görünce yüzü aydınlanır. "Selam! İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz!"

Yayılan tatlıları görmek için eğiliyoruz. Mini cheesecake'ler, çikolatalı tartlar ve mükemmel şekilde süslenmiş narin şekerli kurabiyeler var.

"Her şey *harika* görünüyor," diyorum, içtenlikle. Rina başını sallar. "Cidden. Harika olmuş."

Callie gülümser, ama saçını kulağının arkasına atarken ve omuzlarını hafifçe silkerken yüzünde bir anlık gerginlik belirir. "Dürüst olmak gerekirse,

bu işi neredeyse kabul etmeyecektim," diye itiraf ediyor. "Zane'in de olacağı bir etkinlikte çalışmak konusunda emin değildim. Ama para çok iyiydi, reddedemezdim, ve şu anda her zamankinden daha çok ihtiyacım var."

"Bunu yaptığına sevindim," diyor Rina. "İnsanların senin yaptığın tatlıları tatmaları için harika bir fırsat. Kim bilir, bu seni nereye götürür?"

"Seninle gurur duyuyorum," diye ekliyorum. "Onun yanında olmak kolay değil, biliyorum ve..." Konuştuğumuz kişi bize doğru yürürken sözümü kesiyorum. "Geliyor."

"Selam Callie," diyor Zane yaklaşırken, kolunu neredeyse hiç giysi giymemiş minyon sarışın bir kadının omzuna atıyor. Şeffaf kumaştan açıkça görünen meme uçlarına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Mükemmel makyajı, tasarımcı ayakkabıları ve alıştırılmış ilgisizliği ile dikkat çekiyor.

"Merhaba bayanlar." Sanki cömertçe selamladığı hayranlarıymışız gibi bize başını salladı.

Biz de sert bir şekilde merhaba deriz, ikimiz de soğukluğumuzu gizlemeye çalışmıyoruz.

Zane ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Muhtemelen ikisi de.
O her zaman kendini düşünmüştür.

Yanındaki sarışına dönerek, "Bu Callie, çocuğumun annesi," diyor.

Callie'nin gözleri büyüdü, vücudu bir anlığına kaskatı kesildi, sonra nazik ve mesafeli bir gülümseme takındı.

Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl yapıyor bilmiyorum.

Sarışın, Callie'yi baştan aşağı süzer, bu tür bir bakış beni çok sinirlendirir.

"Ben Gigi. Tanıştığımıza çok sevindim," der, sanki Callie'yi zihninden silmiş gibi sahte bir gülümsemeyle.

Zane gülerek, sanki ona bir kemik atıyormuş gibi ekler: "Callie, arenanın köşesinde küçük bir fırın işletiyor."

"Bu çok sevimli." Gigi masaya bakar. "Denemek isterdim, ama rafine şeker ve glüten yemiyorum."

Callie'nin kaşları çatılır. "Oh."

Gigi telefonunu çıkarır ve Zane ile selfie çekmeye başlar. Sanki bir hayır galasına katılmak yerine kendi kişisel fotoğraf çekiminde başrol oynuyormuş gibi, yapmacık gülümsemeler ve seksi pozlar verir.

Zane Callie'ye döner ve telefonunu ona uzatır. "Hey, bizim bir fotoğrafımızı çabucak çekebilir misin?"

Callie tereddüt eder, sonra zoraki bir gülümsemeyle telefonu ondan alır. Zane Gigi'yi kendine doğru çeker ve ona o kadar abartılı bir öpücük kondurur ki, neredeyse utanç verici olur.

"İğrenç," diye mırıldanır Rina yanımda, tiksinti ile yüzünü buruşturarak.

Callie, açıkça utanmış bir şekilde dudağını ısırır, ama yine de fotoğrafları çekip telefonu geri verir.

Zane ona teşekkür etme zahmetine girmez.

"Hadi, bebeğim," diyor Gigi'ye, kolunu beline dolayarak. "Hadi sosyalleşelim."

Ve böylece, pahalı kolonya ve parfüm kokusunu arkalarında bırakarak kalabalığın içinde kaybolurlar.

Callie bir saniye orada durur, yüzünde tuhaf bir ifadeyle onların arkasından bakar.

"Onun neyini sevdiğimi gerçekten bilmiyorum," der, sesi inanmaz bir tondadır.

Rina kolunu Callie'nin omuzlarına doladı. "Kızım, bana kalırsa, büyük bir felaketten kurtuldun."

Ben de başımı sallayarak ona küçük, destekleyici bir gülümseme atarım. "Cidden. O, seninle ya da Nora ile aynı posta kodunda olmayı hak etmiyor."

Callie titrek bir kahkaha atar, omuzları biraz gevşer.

Tepsiyi düzeltmek için masaya dönerken, odanın diğer ucundan onu izleyen birini fark ettim.

River.

Kalabalığın kenarında duruyor, yüzünde somurtkan bir ifadeyle Callie'yi takip ediyor ve bakışları kalbimin çarpmasına neden olacak kadar yoğun.

Rina'ya hafifçe dirsek atıp onun yönünü işaret ettim.

O da benim bakışımı takip eder ve sırıtarak, "*Bu* ilginç bir gelişme olurdu," diye mırıldanır.

Ve nedense, bu beni her şeyden daha çok gülümsetir.

22

STEELE

Penthouse'un kapısından içeri girdiğimiz anda, Waffles bize doğru koşarak gelir, minik patileri parke zeminde kayar. Lilah gülerek topuklu ayakkabılarını çıkarır ve onu selamlamak için çömelir. Gümüş rengi elbisesinin eteği etrafında dalgalanır ve bir an için ben sadece durup onu izlerim.

Bütün gece ona bakmaktan kendimi alamadım.

Onu çıplak ayakla, gülümseyerek, ona getirdiğim minik tüylü topu kollarının arasına almış halde görmek, neredeyse nefesimi kesiyor.

Nazik bir ifadeyle bana bakar. "Onun için tekrar teşekkür ederim," der, Waffles'ı daha sıkı sarar ve kedinin başına bir öpücük kondurur.

Duygularımın kabarmaya karşı mücadele ediyorum. "Yüzünde o ifadeyi görmek için her şeyi yaparım." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Lilah, Waffles'ı kollarında tutarak ayağa kalkar ve aramızdaki mesafeyi kapatır. Bakışları gözlerimden ağzıma kayarken, etrafımızdaki hava yoğunlaşır ve ağırlaşır, her yönden üzerimize baskı yapar. Birkaç saniye boyunca, beni öpecekmiş gibi gelir bana.

Kalbim durdu. Hayatımda hiç bu kadar çok bir şey istediğimi sanmıyorum.

.

Son anda, eğilip dudaklarını yanağıma bastırır. Masum bir harekettir.

Harika.

Ve benim tamamen mahvolmam.

Onu kendime çekip

ve yıllardır can attığım şekilde onu öpmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Waffles miyavlıyor ve an bir anda yok oluyor. Lilah, kucağında hala yavru kediyi tutarken hafifçe gülümsüyor.

Bu gecenin bitmesine hiç hazır değilim. "Bir kadeh

şarap ister misin?"

Gülümser. "Tabii."

Ceketimi çıkarıp kravatımı gevşetiyorum, sonra mutfağa doğru ilerlerken gömleğimin üst düğmelerini açıyorum. Aramızda sessizlik uzarken, onun dikkati hala üzerimde. Ona bir kadeh şarap doldurup kendime de bir burbon alıyorum, sonra oturma odasına geri dönüyorum. Onu kanepenin köşesinde, Waffles'ı yanına sıkıştırmış halde buluyorum.

Yanına oturup şarabını ona uzattım.

"Bu gece iyi vakit geçirdin mi?" diye soruyorum, içkimin bir yudumunu alırken.

O da başını sallar, ağzında küçük bir gülümseme belirir. "Evet, güzeldi." Sonra gözlerini devirir ve yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Ama Zane tam bir pislik. Yeni kız arkadaşını getirip Callie'ye öyle tanıtmasına inanamıyorum."

"Zane, onu hiç hak etmeyen bir pislik," diye homurdanırım.

Lilah başını eğdi, yüzünde minnettar bir ifade belirdi. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Neden söylemeyeyim ki? Gerçek bu."

Omuz silker, parmaklarını kadehin sapında gezdirir. "Bilmiyorum. O senin takım arkadaşın. Erkekler arası kurallar, herhalde?"

Onu sert bir bakışla süzüyorum, bu bakışım altında o tedirgin bir şekilde kıpırdanmaya başlıyor. "Hadi ama Lilah," diyorum. "Beni daha iyi tanıyorsun."

"Haklısın, öyle. Sen öyle davranmazsın."

Şarabından bir yudum aldıktan sonra ayağa kalktı ve odanın diğer ucundaki tavandan tabana pencerelere doğru yürüdü.

Onu izlerken içimde bir şeyler değişir.

"Bu manzara şehirdeki en güzel manzaralardan biri olmalı," der, parıldayan silüeti seyrederek. "Bundan asla bıkmıyorum."

Onun cazibesine karşı koyamayıp, kadehimi bırakıp odayı geçerek arkasına geçtim. Parfümünün kokusu havada dans ederken, vücudunun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındım.

"Yanılıyorsun," diye fısıldarım. "Bu manzara, o elbiseyle orada duran senin yanında hiçbir şey."

"Teşekkür ederim. Bana karşı her zaman çok iyisin."

Gözlerinde uzak bir bakış belirirken, aramızda rahat bir sessizlik hakim oldu.

Kısa bir süre sonra yüzünde bir kaş çatma belirir. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Zaman kazanmaya çalışır gibi şarabından bir yudum alırken dudaklarından zayıf bir kahkaha dökülür.

Yanaklarında beliren hafif kızarıklığı fark edince ağzım bir gülümsemeye dönüşür. "Bir saniye bekle. Sen gerçekten kızarıyor musun?"

Yüzü daha da kızarırken elini yüzüne götürür.

"Tamam, şimdi bana ne düşündüğünü söylemelisin," diyorum alçak bir kahkaha atarak, onu nazikçe dürterek.

O inler. "Hayır, yapamam."

Bu, kaşlarımı kaldırmam için yeterli.

Lilah'ı tanıdığım onca yıldır, benimle konuşmaktan hiç çekinmedi. Yani bu ne olursa olsun, önemli bir şey. Ve bunun nedenini öğrenmeden buradan ayrılmamın imkanı yok.

23

LILAH

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden, şarabımdan derin bir yudum alıyorum.

"Vay canına," diyor daha da eğlenerek. "Bu konuşma gerçekten sıvı cesaret gerektiriyor mu?"

"Belki," diye mırıldanıyorum, kadehi indirirken. "Bu çok utanç verici. Sana anlatmak istemiyorum, tamam mı? Bu konuyu kapatabilir miyiz? Lütfen?"

O başını sallar. "Olmaz. Anlat."

Şaraba bakıyorum, kadehteki koyu kırmızı rengin dönmesini izliyorum. "Ugh." Tekrar konuşmak için cesaretimi toplamam birkaç saniye sürüyor. "Sana Devon ve Marissa'yı... yaparken yakaladığımı söylemiştim..."

"Sikişirken," diye tamamlar, sesindeki mizah duman gibi yok olur.

Yutkunurum ve bir yudum daha alıp bardağı bitiririm. "Evet. O."

Anı, sıcak ve keskin bir şekilde zihnime baskı yapıyor. "Onu masasının üzerine eğmiş, elini saçlarına geçirmiş, at kuyruğunu tutmuştu. Kıçına birkaç kez tokat attı, bu sırada da müstehcen sözler söylüyordu."

Sonunda kirpiklerimin altından ona bir bakmaya cesaret ettim. Yüzünde hiçbir şey belli olmuyordu, ama gözlerindeki yoğunluk hissedilebilirdi, sanki her kelimeyi emiyormuş gibi.

"Sanki tanımadığım birine bakıyormuşum gibi hissettim," diye fısıldıyorum. "Sanki o, benim açamadığım bir yanını açabilmiş gibi." Boş bardağıma bakıyorum. "Bir tane daha istiyorum."

Elimden nazikçe alır ve konsol masasına koyar. "Hayır, gerek yok."

Bana bakışı, vücudumda bir sarsıntı yaratıyor. Bakışları ağzıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor.

Anlayamadığım tek düşünceyi ağzımdan kaçırıyorum. "Bana karşı hiç böyle davranmamıştı."

Aramızda gergin bir sessizlik uzar, neredeyse kopacak gibi. "Ondan istediğin bu muydu?" diye sorar.

O yaklaşıp kişisel alanıma girerken donakalırım.

Onun bakışlarına dayanamayıp, başka yere bakarım.

Parmakları çenemin altına kayar ve dikkatimi tekrar ona çeker. "Ondan istediğin bu muydu?" diye tekrarlar, bu sefer daha nazikçe.

Dilim dudaklarımı nemlendirmek için dışarı çıkar ve kendimi soruyu cevaplamaya zorlarım. Steele ile bu konuyu konuşmak, hayal ettiğimden çok daha utanç verici. "Bilmiyorum. Yani... belki? Sanırım ben sadece..." Kafamda dolaşan karmaşık düşünceleri nasıl ifade edeceğimi bilemeden sözlerim kesilir.

"Hey, benim, Lilah," diyor. "Her şeyi konuşabiliriz." Nefes veriyorum.

Haklı.

Konuşabilir iz.

"Evet. Sanırım... *daha* fazlasını istedim. Ama Devon beni hiç öyle görmedi."

Steele'in çenesi gerilir.

"Sanırım nedenini anlamıyorum," diye eklerim, gözlerim kapanır. "Neden o ve ben değil? Onu bu kadar çekingen yapan şey neydi?"

Steele küfür eder ve gözlerimi açtığımda, ellerini yanlarında yumruk yaptığını görürüm.

"Bunu yapma. Kendini onunla karşılaştırma. Sen... Tanrım, Lilah. Hiçbir fikrin yok." Elini saçlarının arasından geçirir. "Senin yapın, istediğin şeyler yanlış değil. O tür bir tutku, o tür bir bağ hissetmek istemek? Utanman gereken bir şey değil."

O elini uzatıp beni sabitlemek için belime koyana kadar titrediğimi fark etmiyorum. Gözleri benimkileri arıyor, sanki sakladığım her şeyi okumaya çalışıyor gibi. Kelimelere dökmek istemediğim her şeyi. Steele, kendini zorlukla tutuyormuş gibi yavaşça nefes veriyor. "Onun için yeterli olmadığını düşünüyorsun. Ama o pislik, sahip olduğu şeyi anlayamadı bile. Ya da senin neye ihtiyacın olduğunu ve neyi hak ettiğini." Tekrar konuştuğunda sesi boğuk bir fısıltı gibidir. "Ben onun yerinde olsaydım, asla yatağından ayrılmazdım. Senin her santimini taparcasına severdim. Senin bedenini okumayı öğrenene kadar, senin arzuladığın her şekilde sana dokunurdum anladığım tek dilmiş gibi okuma becerisini öğrenene kadar." Cildimin altında bir sıcaklık yayılıyor.

Aramızda değişen şeyi anlamak zor. Ya da belki de ne olduğunu zaten biliyorum.

Ve beni en çok korkutan da bu.

"Steele..."

Elini kaldırıp yanağımdaki bir saç telini çekiyor. "İstediğin bu mu, Lilah? Bu tür bir tutkuyu yaşamak mı? Birinin seni bir hayvan gibi alıp, beyninin sonunda kapanıp bir değişiklik olsun diye düşünmeyi bırakabileceğini hissetmeni sağlamak mı?"

Bu sözlerle içimi kaplayan heyecan, neredeyse beni yere yıkacak kadar güçlüydü.

Çünkü cevap orada. Dilimin ucunda.

Kurtulmak için mücadele ediyor.

24

STEELE

Hemen cevap vermiyor.

Kelimelerle değil.

Ama dudaklarının aralanması, göğsünün her titrek nefes alışında inip kalkmasıyla bunu belli ediyor. Ya da aramızdaki havanın neredeyse çatırdayacak kadar gerginleşmesiyle.

O da benimle birlikte sınırın eşiğinde. Ama

sonra, tek bir adım geri atıyor.

Bu, ciğerlerimdeki havayı boşaltmak için yeterli.

"Aramızdaki şeyi mahvetmekten korkuyorum," diye fısıldar. "Sen uzun zamandır benim arkadaşımsın. Seni kaybedemem. Ben sadece... Düşünmem lazım."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, diğer her şeyi bastırıyor. Yapacağım son şey, onu istemediği veya hazır olmadığı bir şeye zorlamak.

"Sorun değil. İstediğin kadar zaman al. Ne karar verirsen ver, aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek." Parmaklarım yine çenesinin altına kayıyor, böylece gözlerime bakmaktan başka seçeneği kalmıyor. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Gözleri isteksizce benimkilere takılır ve gerçeği aramaya başlar. "Evet. Başka bir hata yapmak istemiyorum. Bunu göze alamam."

Onun bunu, bizi potansiyel bir hata olarak görmesi beni öldürüyor. Çünkü benim için bu, şimdiye kadar doğru hissettiğim tek şey.

Hiçbir zaman mantıklı gelmeyen tek şey.

Zorla gülümserim ve ses tonumu yumuşatırım. "O zaman bunu gelecekle ilgili büyük bir karar olarak düşünme."

Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

Bir adım öne çıkıp onu dikkatle izliyorum. "Sonsuza kadar sürmesini istemiyorum, Lilah. Bir ilişki bile istemiyorum."

Gözleri hafifçe büyüdü, ama sözümü kesmedi.

"Burada olduğun sürece," diyorum, "biz sadece..." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ne dersen de. Bir mola. Bir eğlence. Arkadaşlık

"

Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz nefret ediyorum. Ama bu sayede ona biraz olsun yaklaşabilirsem, bu kelimeleri yutmaya razıyım.

Kaşları kalkar ve yüzünde eğlenceli bir ifade belirir. "Arkadaşlık mı?"

Omuzlarımı rahatça silkiyorum ve zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Tabii. Baskı yok. Bağlanma yok. Sen hızı belirle, ben de seni takip ederim."

Kollarını göğsünde bir kalkan gibi kavuşturur, ama bu fikirle gözlerinin kardığını görürüm. Merakıyla mücadele eden tereddüt. "Bilmiyorum."

Onu korkutmak istediğim son şey.

Yavaşça elimi yüzüne doğru kaldırıyorum, parmaklarım yanağına değene kadar. O, benim dokunuşuma doğru eğildiğinde bunun farkına bile varmıyor.

Ama ben

fark

ettim.

Görüyoru

m.

Hissediyorum.

Ve bu bana en ufak bir umut ışığı veriyor.

"Biraz zaman ayır," diye fısıldıyorum, "ve düşün. Bu senin seçimin, Lilah. Her zaman öyleydi."

Dudaklarını açıp bir şey söylemek ister, ama ona fırsat vermiyorum.

Eğilip, dudaklarımı bir kez onun dudaklarına değdirdim. Bu bir öpücük bile sayılmazdı. Onu tatmak için yeterliydi. Kalan tüm kontrolümü yok etmek için yeterliydi.

Gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Eğer bunu istiyorsan," diye fısıldıyorum, "sana verebilirim. Dayanabileceğin tüm zevki sana vereceğim."

Hareketsiz

kalır.

Ben de öyle.

Sanki bir an için havada asılı kalmışız gibi hissediyorum.

Başparmağımla ağzının köşesini okşuyorum. "Ve sonra sana daha fazlasını vereceğim."

Nabzı derisinin altında atıyor.

İçgüdülerimin istediği gibi bir cevap almak için ısrar etmek yerine, kendimi bir adım geri çekip onu bırakmaya zorluyorum.

Bir sonraki hamle ona ait olmalı. Ya

evet derse?

Bir daha başka kimseyi istemeyecektir.

Benden sonra olmaz.

Bundan sonra olmaz.

Bundan emin olacağım.

25

LILAH

Kahvenin hafif kokusuyla uyanıyorum.

Mutfaktan gelen yoğun, topraksı kahve kokusu değil, yakın, hemen yanımdaki koku. Birinin yatağımın yanına taze demlenmiş bir fincan kahve koyduğu anlamına gelen koku.

Tabii ki, yatağımda dönüp baktığımda komodinin üzerinde buharlı bir fincan buluyorum. En sevdiğim kahve, geçen hafta ben tesadüfen bahsettiğimde Steele'in bulduğu kahve.

Eriyorum.

Tanrım, bu adam.

Bu temel şartlar varken nasıl bir karar verebilirim ki?

Oturup ellerimi sıcak fincanın etrafına doladım. Binlerce duygu beni bombardımana tuttu, bunları çözmeye bile başlayamıyorum. Çünkü Steele Sanderson sadece birlikte kaldığım adam değil. Hayatımda önemli bir varlık haline geldi.

Ve şimdi bana her şeyi değiştirecek bir teklifte bulundu.

Arkadaşlık artı avantajlar.

O böyle adlandırdı.

Ama dürüst olalım, Steele'i çok uzun zamandır tanıyorum. Eğer bu tür bir ilişkiye girersek, kötü sonuçlanacağından korkuyorum.

Neden anlamsız bir ilişki için arkadaşlığımızı tehlikeye atayım ki?

Yine de, bunun cazip geldiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım, zihnim dinlenmeyi reddetti. Gözlerimi her kapattığımda, bana istediğim şeyi verebileceğini fısıldarkenki sesini hatırladım.

Beni taparcasına seveceğini.

Bana nasıl dokunacağını çok iyi bildiğini söylediğini hatırladım. O anda neredeyse yanıp kül olacaktım.

Bir iç çekerek, bardağı daha sıkı kavradım.
İhtiyacım olan şey yardım.
Destek.
Telefonumu alıp Callie, Rina ve Sloane ile grup sohbetine giriyorum.

BEN:

Acil kız toplantısı. Lakeshore Sweets'te buluşabilir miyiz? Tavsiyeye ihtiyacım var. Sabah 10'da?

Rina hemen cevap veriyor.

RINA:

Ben de varım. Maalesef önce sorunlu çocuğumla ilgilenmem gerekiyor, sonra gelirim.

Callie birkaç saniye sonra cevap verir.

CALLIE:

5'ten beri fırındayım. Gelin. SLOANE:

Masayı ve şekeri hazırlayacağız.

Kendimi yataktan sürükleyerek kalkarım, tayt ve bol bir kazak giyerim ve saçımı kasırga gibi görünmemesi için düzeltmeye çalışırım. Biraz maskara ve dudak kremi sürdükten sonra spor ayakkabılarımı giyer, çantamı alıp fırına doğru yola çıkarım.

Lakeshore Sweets'e girdiğimde içerisi hareketlidir. Lezzetli kokular beni bir kucaklama gibi sarar. Rahat ve sıcaktır. İçimde kopan fırtınadan sonra hoş bir değişiklik.

Callie tezgahın arkasında bir müşteriye yardım ederken, Sloane yakındaki bir masayı siliyor. El sallıyorum ve ikisi de gülümsüyor, sonra köşedeki masayı işaret ediyorlar. Orada dev bir kahve sürahisi ve bir tabak tarçınlı çörekler beni bekliyor.

Birkaç dakika sonra, kapının üzerindeki zil tekrar çalıyor. Rina, yüzünün yarısını kapatan büyük güneş gözlükleriyle, topuklu ayakkabılarla bir kasırga gibi içeri giriyor.

O, dramatik bir iç çekişle onları çıkarıp yanımdaki sandalyeye çöküyor.

Callie ona bakar. "Büyük bir Dirty Cinnamon Hustler'a ihtiyacın var gibi görünüyor."

Rina inler. "Evet. Hemen. Ve lütfen ekstra kirli olsun." Sloane burun kıvırır. "Dur tahmin edeyim. Oliver mı?"

"Oliver değil de kim olabilir ki?" diye mırıldanır Rina. "O adamın sınırları yok, sağduyusu da yok. Yemin ederim, bir daha böyle bir şey yaparsa onu kendi jockstrap'iyle boğazlayacağım."

Callie'nin uzattığı kahveyi alır ve bir yudum alır, ardından mutluluk dolu bir iç çekişle, "Tamam, sanırım az önce orgazm oldum. İçine ne koydun? Kokain mi?" der.

Callie gülüyor. "Rica ederim."

Rina gözlerini kısarak bana döner. "Tamam. Anlat. Acil durum ne?"

Tereddüt ediyorum, peçetenin kenarıyla oynuyorum. "Steele."

Üç kişi, annemin beni uyardığı Oregon tarikatına katıldığımı açıklamışım gibi birdenbire bana doğru dönüyor.

Rina eğilir. "Lütfen bana ikinizin sonunda işi bitirdiğini söyle."

Kahvemi neredeyse boğazıma kaçırıyorum. "Ne? Hayır!" Bir süre durakladıktan sonra sözümü düzeltiyorum. "Şey, henüz değil."

"Aman Tanrım," diye haykırır Rina. "Gerçekten bunu düşünüyorsun."

Callie kaşlarını kaldırır. "Dur, demek istediğin..."

"O bana... bir şey teklif etti," diye araya girdim. "Ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum."

Rina'nın gözleri parlar. "Ne tür bir şeyden bahsediyoruz?"

"Arkadaşlık artı," diye mırıldanırım utanarak. "Bunu yüksek sesle söylemek bile tuhaf geliyor."

Sloane kupasını kaldırır. "Bunu beklemiyordum."

Rina ellerini havaya kaldırır. "Kararsız kalmana inanamıyorum. Bu Steele. Adam resmen bayılma hissi uyandırıyor. Onu son zamanlarda gördün mü? Ben olsam ona ağaç gibi tırmanırdım."

Callie gözlerini devirdi. "Onu dinleme. Seni anlıyorum Lilah. Siz ikiniz yıllardır arkadaşsınız. Bu büyük bir risk."

İkisi de resmi karar verici olan Sloane'a döner.

Koyu saçlı kadın koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturur ve beni dikkatle inceler. "Ne istiyorsun?"

Ağzımı açtım ama hemen kapattım. Cevap beni korkutuyordu.

Sonunda fısıldarım, "Sanırım evet demek istiyorum."

Sloane başını sallar. "O zaman yap."

Rina kadehini kaldırır. "Kötü kararlar ve ateşli seks için."

"Arkadaşlığa," diyor Callie gülerek. "Ve bunu çözmeye çalışırken

Devam et."

Hepimiz bardaklarımızı birbirine çarptık ve Steele teklifini yaptığından beri ilk kez bana baskı yapan yük biraz hafifledi.

Çünkü ne olursa olsun, bu kadınlar bana yardım edecekler.

26

STEELE

Gold Coast Table'a varıyoruz, kuzenim ve karısıyla buluşacağımız çatı katı restoranına. Burası Lilah'ın en sevdiği yerlerden biri ve Chicago'nun en güzel manzaralarından birine sahip. Aramızda hâlâ devam eden gerginliği biraz olsun hafifletmek umuduyla bilerek burayı ayırttım.

Vale arabayı aldı ve ben onun yanına gidip elimi uzattım. Dokunduğumuz anda parmak uçlarımdan bir kıvılcım geçti.

Asansörde sessizce yukarı çıkıyoruz, ortam müziği endişelerimi bastırmaya yetmiyor. Parfümü havada kalıyor, hafif ve sıcak, kendimi ona yaklaşıp kokusunu içime çekmekten alıkoymak zorunda kalıyorum.

Metal kapılar açıldığında, altın rengi bir ışık ve düşük sesli konuşmalarla karşılanıyoruz. Burası, zamanı yavaşlatan ve dünyayı daha küçük hissettiren türden bir yer. Daha samimi.

Yürürken elimi belinin altında tutuyorum, onu beyaz masa örtüleri ve titreyen mumların labirentinde yönlendiriyorum. Muhtemelen bana cevabını verene kadar ona böyle dokunmamalıyım.

Ama kendimi tutamıyorum.

Onu çok uzun zamandır bekledim.

Ve umarım bu gece her şeyi değiştirir.

Garson bizi, Bridger ve Holland'ın zaten beklediği, terasın en iyi yerlerinden birinde bulunan, korkuluğun yanındaki bir masaya götürüyor. Yukarıda peri ışıkları parıldıyor ve masaya hafif bir ışıltı yayıyor. Taşınabilir ısıtıcılar uğulduyor ve serin akşam havasını ısıtıyor.

Bridger gülümseyerek ayağa kalkar ve beni hızlıca kucaklar. "Seni görmek güzel dostum. Çok uzun zaman oldu."

"Sizi özledik." Onun sırtına hafifçe vurup Holland'ın yanağına öpücük konduruyorum. "Harika görünüyorsun. Bebek iyi mi?"

Kızıl saçlı kadın, yüzünde gülümsemeyle elini karnının üzerine koyar. "O harika."

"O mu?" Lilah şaşkın bir sesle sorar.

Bridger başını sallar, yüzünün her çizgisinde gurur okunur. "Evet, geçen hafta öğrendik. Artık kesin, bir kızımız olacak."

Lilah'a bakıyorum. Gülümsemesi şefkatli, ama arkasında başka bir şey var.

Sessiz ve acı veren bir şey.

Özlem, belki.

Ya da belki de değil, ve ben tamamen yanlış yorumluyorum.

Ama yine de, çocuğumuzla şişmiş halini hayal ederken, bu duygu göğsüme yerleşiyor.

Siktir.

Ellerim, sandalyesini çekmeden önce omuzlarında bir an fazla kalıyor. O oturduğunda, yanındaki sandalyeye oturuyorum ve masanın altında uyluklarım onun uyluklarına hafifçe değiyor.

"Şehre gelebildiğine sevindim," diyorum kuzenime. "Maçı izleyecek kadar uzun kalacak mısın?"

Bridger başını sallar. "Keşke kalabilsem, ama cuma sabahı yatırımcılarla toplantımız var. Belki bir dahaki sefere, Mav veya Hayes'le oynadığında. Onlara iyi bir dayak attığını izlemek hoşuma gider."

"Evet, eskisi gibi bir araya gelemiyoruz," diyorum gülerek.

Holland iç geçirir. "Herkes dağıldı artık. Kariyerler, aileler... Birlikte kalmak zorlaştı."

Garson gelir ve ben alışkanlıktan ikimiz için de sipariş veririm.

Lilah için espresso martini, kendim için bira.

O bunu sorgulamıyor. Hala kendisine bakılmaya alışkın değilmiş gibi gülümsüyor. Birinin onun neleri sevdiğini hatırlaması onu şaşırtıyormuş gibi.

Sohbetimiz kolayca akıyor, anılarımızı paylaşıyor ve üniversitedeki komik anlara gülüyoruz, hiç çaba gerektirmeyen bir ritme giriyoruz.

Tanıdık.

Elim Lilah'ın sandalyesinin arkasını bulur ve parmaklarım omzuna dokunduğunda, o irkilmemekte ya da çekilmemektedir.

Bu basit dokunuş beni

sakinleştirir. Her zaman öyle

olmuştur.

Ve eminim ki onun için de aynı şey geçerlidir.

Bridger'ın hikayelerinden birine gülüyor, gözleri mizahla kırışırken sesi kaygısız. İçimdeki bir şeyin değişmesi için tek gereken bu. Onun böyle gülümsemesinin sebebi olmak istiyorum.

Her lanet gün.

Daha da fazlası, ona yetersiz olduğunu hissettirdiği için Devon Peterson'ın tüm anılarını silmek istiyorum.

Çünkü gerçek şu ki?

O, onun için her zaman çok fazlasıydı.

Ve o pislik herif sikini pantolonunda tutamadığı için kendi değerini sorgulaması?

Onu bulup, ne kaybettiğini tam olarak anlamasını sağlamak istiyorum.

Şimdilik, onun yanında oturmak, omuzlarımız birbirine değecek şekilde, parmaklarımla onun cildinde daireler çizerek, onun hayata dönmesini izlemekle yetiniyorum. Umarım, birini hayatına almaya hazır olduğunda, seçeceği kişi ben olurum.

Dördümüz konuşmaya devam ederken, benim dokunuşuma nasıl yaslandığının farkında mı, emin değilim.

Ama ben kesinlikle farkındayım.

Onunla ilgili her küçük ayrıntıyı fark ediyorum.

"Tuvalete gitmem lazım," diyor Holland, yaramaz bir gülümsemeyle sandalyesinden kalkarken. Bakışları Lilah'a kayıyor. "Benimle gelir misin? Böylece şu anki yaşam durumun hakkında özel olarak seni sorguya çekebilirim."

Lilah'ın dudakları kıvrılır. "Bu gerçekten gerekli mi?" Holland çoktan restorana doğru dönmüştür. "Oh, tabii ki gerekli."

Lilah inleyerek ayağa kalkar ve elbisesini düzeltir. Bridger alçak sesle eğlenerek güldüğünde, ne kadar süredir ona baktığımı fark etmemişim.

"Bu konuda hiçbir şeyin değişmediğini bilmek güzel," diyor, kendini beğenmiş bir pislik gibi viskisini karıştırarak.

Gözlerimi kapıdan ayırıyorum. "Hangi konuda?"

O burun kıvırıyor. "Ne zaman erkek gibi davranıp Lilah'a hislerini söyleyeceksin?"

Parmaklarım şişeyi sıkıca kavrar. "Üzerinde çalışıyorum."

"Çalışıyorum" mu? O gülüyor. "Dostum, bu üniversiteden beri devam ediyor. Bu hızla gidersen, o anladığında sen emeklilik evinde olacaksın."

Boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklığı görmezden gelerek biramdan bir yudum alıyorum.

Bridger sandalyesine yaslanarak, hala sırıtarak. "Bak, anlıyorum. O çok güzel, akıllı ve eğlenceli. Senin için çok fazla iyi, bu çok açık."

Ben de gülerek cevap veriyorum. "Belli ki."

"Eğer bir an önce bir şeyler yapmazsan, başkası yapacak. Birkaç yıl önce ne olduğunu hatırlıyor musun? O bekardı, sen tereddüt ettin ve sen harekete geçmeden başka bir adam araya girdi."

Bu anı, kaburgalarıma yumruk gibi çarptı.

Unutmadım.

Bir saniye bile.

Onun şimdi başka biriyle olduğunu düşünmek

mi? Midemi bulandırıyor.

"Bu sefer öyle olmayacak," diyorum sert bir sesle.

Bridger bir an beni izler, sonra başını sallar. "İyi. Seni seviyorum dostum. Sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki... senin için bu kişi Lilah."

Haksız değil.

Her zaman oydu.

Cevap veremeden, restoranın kapıları tekrar açılır ve Lilah tekrar ışığa çıkar. Holland onun yanındadır, hala sohbet etmektedir, ama benim farkında olduğum tek şey odur.

Esinti saçlarını dalgalandırıyor ve o kısa siyah elbisesiyle, mum ışığının gözlerinde yansıyan loş parıltıyla, o lanet olası bir görüntü.

Her erkeği diz çöktürecek kadar.

Ona bakışımı saklamaya bile çalışmıyorum.

Yanımdaki koltuğa geri kayıyor ve elim içgüdüsel olarak masanın altında dizini buluyor. Kısa bir an geriliyor ama çekilmiyor.

Bana gereken cesaret bu kadar.

Parmaklarım onun sıcak tenine dokunuyor ve konuşma sesleri ve kadehlerin tıkırtıları arasında bile, dikkatim sadece buna odaklanıyor.

Ona.

Kuzenim, elbette, beni kızdırma fırsatını kaçırmaz.

"Peki," diyor rahat bir şekilde, "bu adamla ne kadar süre evcilik oynayacaksın?"

Lilah kadehini kaldırıp espresso martinisinden bir yudum alır. "Emin değilim. Umarım çok uzun sürmez. İnternette dairelere bakıyorum."

Anlamadım?

Elimi dizine sıkıca koyduğumda bana bir bakış attı.

"O harika biri," diye ekliyor. "Ama onun tarzını kısıtlamak istemiyorum."

Göğsümde bir hırıltı yükselir. "Hiçbir şeyi kısıtlamıyorsun. İstediğin kadar kalabilirsin. Hatta, sonsuza kadar kalabilirsin."

Gözleri büyürken dudakları aralanır.

Tartışmaya girmediğinde neredeyse şaşırıyorum.

Bridger öne eğilir, bunu açıkça çok sevmiştir. "Oh, onun tarzını bozmak konusunda endişelenmezdim. Steele'in kız arkadaşı yoktu... ne kadardır? Üç yıldır mı?"

Ona sert bir bakış atarım. "Uzun zaman
oldu." Kuzenim güler.

Siktiğimin herifi.

Ne kadar uzun olduğunu ve bunun nedenini
çok iyi biliyor.

Holland gözlerini devirir. "Uslu dur, Bridger. Yoksa bir dahaki sefere çocuklar sana bakıcılık yapacak."

Bir an durup kendimi toparlamaya çalışıyorum, tüm duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. "Ayrıca, Waffles yeni rahatlamaya başlamışken Lilah nasıl taşınabilir ki?"

Bridger kaşlarını çatar. "Waffles kim?"

"Yavru kedimiz," der Lilah küçük bir gülümsemeyle. "Steele onu birkaç hafta önce eve getirdi."

Bridger ilgiyle ikimize bakar. "Sizin bir kediniz mi var? Bu durum ileride nasıl olacak?"

"Ortak velayet," diyorum sakin bir şekilde. "Hafta sonları ve tatiller için anlaşabiliriz."

Bridger ıslık çalar. "Vay canına. Siz ikiniz gerçekten her şeyi tersine yapıyorsunuz."

Masa kahkahalarla çınlar ve konuşma daha hafif bir konuya geçer, ama Lilah ile aramızdaki gerginlik azalmaz.

Her bakış, her dokunuşla birlikte, düşük ve sabit bir şekilde kaynamaya devam ediyor ve havayı yoğunlaştırıyor.

Ve onu bastırmak gittikçe zorlaşıyor.

Tatlıdan sonra, Bridger'ın telefonu titrer. Ekrana bir bakış attıktan sonra, cevap vermeden önce özür diler gibi mırıldanır. Bir dakika sonra, hafif bir gülümsemeyle cep telefonunu cebine koyar.

"Bakıcı arayacak," der ve ayağa kalkar. "Görünüşe göre eve gitme vaktimiz geldi."

Holland da ayağa kalkar. "Akşam yemeği için teşekkürler. Böyle bir geceye ihtiyacımız vardı."

Kucaklaşmalar, vedalaşmalar, neşeli kahkahalar ve yakında tekrar bir araya gelme sözleri olur. Sonra Bridger kolunu Holland'ın beline dolayarak ikisi geceye karışır ve geride mükemmel bir akşamın yankısı kalır.

Lilah korkuluğa doğru yürür ve ellerini demir çubuğa hafifçe dayayarak ufku seyreder. Esinti elbisesinin eteğini oynatırken, uzun sarı saçları omuzlarından kayar.

O kadar güzel ki, içimi acıtıyor. Karnımın derinliklerinde bir ağrı hissediyorum. Tek istediğim, arkadan kollarıma onu sarmak ve dudaklarımı boynunun yumuşak kıvrımlarına bastırmak, yıllardır sakladığım her şeyi sonunda itiraf etmek.

Kendime sürekli zamanı olduğunu
söylüyorum. Sabırlı olmam gerektiğini.

Ama bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum.

Çünkü kuzenimin haklı olmasından korkuyorum. Eğer bir an önce harekete geçmezsem, başka biri geçecek. Başka bir adam benim gördüğüm muhteşem özelliklerini görecek, benim söylemediklerimi söyleyecek ve ben fırsat bulamadan onu alıp götürecek.

Bunun olmasına izin
veremem. Bir daha
olmaz.

İki yön arasında kalmış durumdayım.

Çünkü içten içe gerçeği biliyorum. Onu bir kez elde ettiğimde, asla bırakmayacağım. Geri dönüş yok. Sadece arkadaşmışız gibi davranmak yok.

Lilah Monroe'yu
istiyorum. Sadece bu
gece için değil. Sadece
yarın için değil.

Ama ondan sonraki her lanet gün için.

27

LILAH

Çatıdaki sessiz sesler arkamda kaybolurken, su üzerinde dans eden şehir ışıklarının parıltısına çekilerek korkuluğa doğru adım attım. Michigan Gölü önümde siyah bir ayna gibi uzanıyordu. Soğuk rüzgâr tenimi öpüyor, kollarımın üzerinden geçip elbisenin açık sırtından aşağı süzülüyor ve beni titretmişti.

Onun ayak seslerini
duymuyorum. Daha çok
onu hissediyorum.

Arkamda hissettiğim o kesin, sağlam, sıcak ve sessiz güç. O bana dokunmadan önce vücudum tepki veriyor.

Kollarını belime doladığında, kendimi onun kucaklamasına bırakıyorum.

Ona.

O benden çok daha iri. Sert hatları ve kasları var. O benim arkamdaki bir kale, dünyayı engelleyen bir kalkan.

Devon hiç böyle hissettirmemişti. O daha zayıftı, hareketleri daha keskin. Her zaman dikkatliydi. Kontrollüydü. Ölçülüydü.

Ama Steele?

Steele yer *istemez*. Sadece *alır*.

Her hareketi, her dokunuşu, her söylenmemiş sözü "*benim"* diyor.

Ve ben bunu seviyorum.

Bana dokunduğunda hissettiğim şeyi seviyorum, sanki tutunmaya değer bir şeymişim gibi.

Parmaklarım onun ön kollarında dolaşıyor, kıvrılmış kollarının altındaki kalın kasları izliyor. Onun her santimini aşırı derecede farkındayım. Kolonyasının kokusu, vücudunun ısısı, patlamak üzere olan bir fırtına gibi ondan yayılan sürekli enerji.

Kendimi güvende ve korunmuş hissediyorum.

Başını eğip boynuma bir öpücük konduruyor. Dokunuşu hayranlık dolu. Bu, içimde bir sıcaklık dalgasının yayılması için yeterli, karnımın altından başlayıp dışarıya doğru yayılıyor.

"Kararını verdin mi?" diye soruyor.

Nabzım bileklerimde ve bacaklarımın arasında atıyor.

Bir saniye gözlerimi kapatıp, düşüncelerimin akışını durdurmaya çalışıyorum. Günlerdir bu cevabı bulmaya çalışıyorum. Kendimi sorguluyorum. Kaçınılmaz olarak sona erdiğinde ne olacağını merak ediyorum.

Ama şu anda, bu anda? Ne istediğim
konusunda hiçbir şüphe yok. "Evet," diye
fısıldıyorum.

Arkamda hareketsiz kalıyor. Ciğerlerine çektiği nefes keskin ve duyulabilir, inanamama ve tamamen başka bir şeyle dolu.

Belki de rahatlama?

Vücudu gerginleşir, serbest kalmak üzere olan bir yay gibi gerginleşir. Zar zor bastırdığı açlığı ve duyguyu hissediyorum.

Ellerinden biri yavaşça ve kasıtlı olarak yukarı kayıyor. Avucunun içi göğsümün üzerinde kıvrılıyor, ısısı elbisenin ince kumaşını yakıyor. Başparmağı meme ucumu okşadığında, durduramadan vücudum bu dokunuşa doğru kıvrılıyor. Eli daha yukarı çıkıyor. Boynumun uzunluğunu okşadıktan sonra boğazımın tabanını nazikçe kavrıyor.

Baskı hafif ama sahiplenici.

Dizlerim neredeyse çöküyor. Derimin altındaki çılgın ritim, ne kadar dağınık olduğumu ele veriyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, buna bayılıyorum.

Durduramadan bir inilti çıkarırım ve parmakları bana karşı gerilir. Çenemi geriye doğru eğerek başımı omzuna yaslayana kadar beni yönlendirir. Ve sonra ağzı ağzımın üzerindedir.

Sıcak, ısrarcı ve aç.

Sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi beni öpüyor. Sanki yıllardır kendini tutmuş ve ben sonunda ona kendini bırakması için izin vermişim gibi.

Dilinin her dokunuşunu
hissediyorum. Dudaklarının her
dokunuşunu.

Sırtımda hissettiğim her kalp atışını. Kimse
beni böyle öpmemişti.

Sonunda geri çekildiğinde, alnı alnıma değiyor. İkimiz de dengesiz ve nefes nefeseyiz. Ben ona titreyerek yaslanırken, eli beni sıkıca sarıyor.

Şu anda hissettiğim şeyin ağırlığı, kalan tüm şüphelerimi yok etti.

Arzu.

İhtiyaç.

Ve çok daha derin, çok daha korkutucu bir şey.

Steele'in parmakları yine çenemin altına kayıyor ve yüzümü ona doğru eğiyor.

.

"Pişmanlık olmayacak," diyor, sesi kalın ve sert. "Benden olmayacak. Asla."

Ve ona inanıyorum.

Kalbim her attığında ona inanıyorum. Bu anın

nasıl hissettirdiğini asla unutmamayı umuyorum.

Bana nasıl hissettirdiğini.

Sanki ben onunmuşum gibi.

Sanki hep onunmuşum gibi.

Sadece bunu bilmiyormuşum

gibi.

28

STEELE

Restorandan çıktığımızda, zar zor ayakta duruyorum.

Gece havası cildime serin ve ferah geliyor, ama yüzeyin hemen altında kaynayan ateşi söndürmeye yetmiyor. Lilah'ın eli hafifçe benimkine dokunuyor, dokunuşu beni sakinleştiriyor, içimdeki her şey çalkalanırken bile.

Vale arabayı hızla getiriyor, Lamborghini'min motoru mırıldanıyor. Çocuğun eline bir banknot sıkıştırıp, arabayı dolaşarak Lilah'a kapıyı açıyorum. Sessizce teşekkür ederek arabaya biniyor, yolcu koltuğuna yerleşirken siyah elbisesi uyluklarına kadar yükseliyor.

Kaputu dolaşıp direksiyonun arkasına geçiyorum, motor altımızda gürlerken deri koltuğu sıkıca kavrıyorum. Düşük, lüks ses, damarlarımda dolaşan heyecanın yanında hiçbir şey ifade etmiyor.

Lilah yanımda kıpırdanıyor, elbisesinin eteğini çekiyor, kokusu kabinde kalıyor. Bu hafif koku ne kadar tanıdık olsa da, etkisi azalmıyor. Bal, vanilya ve tamamen ona ait bir şeyin karışımı. Midemde kıvrılıyor, kontrolümün son damlasını da yok ediyor.

Direksiyonu daha sıkı kavrarım ve önümde uzanan yolu izlerim, sessizce evimizle aramızdaki mesafeyi sayarım.

Tek istediğim onu oraya
ulaştırmak. Yalnız başına.

Bütün gece beni deliye çevirdi. Akşam yemeğinde yanıma oturup gülümsediği ve güldüğü sırada, her bakışıyla, parmaklarının her dokunuşuyla, koltuğunda her hareketiyle beni parçaladığının tamamen farkında değildi.

Küçük siyah elbise, ellerimle ve ağzımla ezberlemek istediğim şekilde vücudunun kıvrımlarına sarılıyor. Bacakları çıplak ve çaprazlanmış, cildi şehir ışıklarının yansımasında parlıyor. Dudaklarındaki parlaklık, çatı katında onu öptüğüm zamandan beri hala hafifçe bulaşmış durumda.

Onu tekrar tatmak
istiyorum. Ve sonra
tekrar.

Bana bir bakış attı ve loş kabinde bile görebiliyordum. Heyecan.

Gerginlik.

Ve sorular.

Evet dedi.

Ve şimdi bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyor.

Onu rahatlatmak için, orta konsoldan uzanıp elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçirip dudaklarıma götürüyor ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Dudaklarımın altında cildi pürüzsüz ve ben orada kalıyorum, bu anın aramızda duman gibi yerleşmesine izin veriyorum.

O bir an için hareketsiz kalır.

Ona baktığımda, yanakları kızarmış, göğsü biraz fazla hızlı inip kalkıyor.

Güzel.

Onun telaşlanmasını
istiyorum. Dengesiz
olmasını.

Dağınık.

Çünkü o sadece varlığıyla bana bunu yapıyor.

Sinyal lambasını yakıp, penthouse'uma doğru kıvrılan yola giriyorum. Pencerenin dışında neon ışıkları, farlar ve parıldayan gökdelenler ile şehir bulanıklaşıyor. Arabanın içi sessiz. Beklenti ile dolu.

Lilah yine hareket ediyor.

Bacaklarını açıp tekrar kapatıyor, uyluklarını birbirine bastırıyor, sanki aralarında oluşan acıyı bastırmaya çalışıyormuş gibi.

Dudaklarım bilmiş bir gülümsemeye
bürünür. Kıpır kıpırdır.

Ve ben bunu çok seviyorum.

Onun arzusu, durdurulamaz bir dalga gibi yükselmesini istiyorum. Tek düşünebildiği şey ben olana kadar. Ellerim. Ağzım. Yalnız kaldığımızda ona yapmayı planladığım şeyler.

Yıllardır arzuladığının farkında bile olmadığı şeyler. "Külotunu çıkar,"
diyorum, gözlerim yola sabitlenmiş halde.

Başı bana doğru çevirir. "Ne?"

"Duydun beni," diyorum, sakin ve kararlı bir sesle. Her kelimede hafif bir emir tonu var. "Çıkarmanı istiyorum."

Aramızda uzayan sessizlik gergin ve elektrikli. İlk başta kıpırdamıyor. Konuşmuyor. Beni izlediğini, cevabını tarttığını hissedebiliyorum.

Ne istediğini tartıyor.

Hareket ettiğinde içimdeki her şey gerildi.

Elleri elbisesinin eteğinin altına kaybolduğunda, o siyah danteli kalçalarından ve uyluklarından santim santim aşağı kaydırırken ben direksiyonu sıkıca kavrarım. Parmakları hareket ederken, gözümün ucuyla her ince hareketi yakalarım. Saten teninin altındaki kasların zarif esnemesi ve külot dizlerinden aşağı kayarken çıplak uyluklarının alaycı parıltısı.

Kumaş parçasını kaldırmadan önce tereddüt ediyor.

"Onları bana ver," diye mırıldanıyorum, elimi uzatarak.

Tek kelime etmeden, onu avucuma koyar. Dantel, cildinin ısısından sıcak ve tahrikle nemlidir.

Onu burnuma götürüp derin bir nefes alıyorum.

Onun kokusu beni uyuşturucu gibi etkiliyor. Hem sarhoş edici hem de bağımlılık yapıcı.

"Siktir," diyorum. "Yıllarca senin kokunun nasıl olacağını merak ettim." Ve şimdi öğrendim.

Sanırım bundan asla kurtulamayacağım.

O nefes nefese kaldığında, ona baktığımda yüzünün kızardığını ve titrediğini gördüm, elleri sıkıca yumruklanmış, sanki zaten taşan duygularını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi.

Ve daha başlamadık bile.

Danteli ceketimin cebine sokup, elimi onun uyluğuna kaydırıyorum. Cildi ipeksi, sıcak ve dokunuşumla titriyor. Nazikçe sıkıp, yavaşça yukarı doğru kaydırıyorum. Hareketlerim ölçülü. Binaya vardığımızda onun nefes nefese olmasını istiyorum.

Onun çaresiz olmasını
istiyorum. İhtiyacıyla
tüketilmiş olmasını.
Parmaklarım yukarı doğru ilerledikçe
nefesini veriyorsun. "Bacaklarını aç."
Anında itaat eder.
Tereddüt etmez. Ya da
utanmaz.

Sadece ihtiyaç.

İnleyerek bacaklarını ayırıyor, bu hareketin kırılganlığı neredeyse nefesimi kesiyor. Parmaklarım, tüy kadar hafif bir dokunuşla onun kaygan dikişini okşuyor. Baskı yok. Müdahale yok. Sadece amının yüzeyinde sabit, alaycı bir kayma. Elim altında titriyor ve kalçaları kayıyor.

Yine de ona daha fazlasını

vermiyorum. Henüz değil.

Sırılsıklam. Parmaklarımın altında sıcak ve titreşiyor. Her dokunuşumda parmaklarım onun ıslaklığıyla kaplanıyor ve direksiyonu bırakıp hemen burada, hemen şimdi ona gömülmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Ama acele etmeyeceğim.

Bu gece değil.

Kendi adını bile unutacak kadar uzun süre o sınırda kalmasını istiyorum.

Kalçaları sürtünme arayışında hafifçe sallanmaya başlar. Nefesi düzensizleşirken elleri koltuğa tutunur.

Basıncı hafif tutuyorum.

Başı deriye yaslanırken inliyor, vücudu arzuyla kıpır kıpır. "Lütfen."

Yüzünü görmek için ona bakıyorum. "Lütfen ne, bebeğim? Ne istiyorsun?"

Gözleri yarı kapalı ve uyarılma ile ağırlaşmış, yanakları derin bir kızarıklıkla lekelenmiş. "Bana dokunmanı istiyorum."

"Nereye?"

İnleyerek, daha da yaklaşıyor. Daha

fazlasını istiyor.

Onun iç uyluklarına dokunacak kadar geri çekildim. "Bu bir cevap değil. Vücudunla oynamamı istiyorsan, daha net olmalısın. Tekrar dene."

Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışır. "Amcığım." Bu iki

kelime beni neredeyse mahvediyor.

"Aferin benim kızım," diyorum, bir parmağımı onun sıcaklığına kaydırarak.

O çığlık attığında çenem sıkışır. İç duvarları etrafımda sıkılaşır, sıcak, ıslak ve titreşir. Parmağımı yavaşça ve derine doğru kıvırırım. Uylukları titrer. Dokunuşumun altında çözülür, arabamın yolcu koltuğunda titreyerek parçalanır.

Ona dokunduğum süre boyunca sürmeye devam ediyorum.

Ayağım gaza daha fazla basıyor. Şu anda hız sınırını yirmi kilometre aşıyoruz, ama umurumda değil. Tek umursadığım, yanımda inlemesi. Beni, sanki onu dünyaya bağlayan tek şey benimmiş gibi bileğinden tutması.

"Steele..." Sesi boğuk. Çaresiz. "Lütfen... sadece... beni sik."

Tanrım.

İhtiyacı çok saf ve gerçek.

Ona bakıyorum. Nefes nefese, başı geriye eğilmiş, göğsü keskin küçük hareketlerle inip kalkıyor. Bacakları açık, vücudu rahatlamayı bekliyor.

Ve bu haliyle çok güzel.

Onu önce daha hızlı, sonra daha yavaş çalıştırıyorum, parmaklarım onu tekrar tekrar uçurumun eşiğine sürüklüyor, ama son saniyede geri çekiliyorum.

Küfrediyor.

Yalvarıyor.

Sızlanıyor.

Tam da istediğim gibi.

Onu hep hayal ettiğim gibi.

Otoparka girdiğimizde, artık tutarsız konuşuyor. Uylukları nemli ve dudakları oynanmaktan şişmiş.

Ve en iyi kısmı?

Daha yukarı çıkmadık bile.

Çünkü o kapıdan geçtiğimiz anda, Lilah Monroe bana ait olacak. Her santimetresi.

Her inilti.

Her kalp atışı.

Sonsuza kadar.

29

LILAH

Steele beni asansöre doğru yönlendirirken bacaklarım titriyor, eli belimin altında sıkıca duruyor.

Bu noktada, kendimi zar zor tutuyorum.

Her sinir uçum yanıyor, vücudum hislerle dolup taşıyor. Uyluklarımın arasındaki sıcaklık dayanılmaz ve cildimi kaplayan kayganlık beni çaresiz bir ihtiyaçla kıvrandırıyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, deliliğin eşiğinde, düzgün düşünemeyen, ikinci bir kalp atışı gibi içimde atan bir tahrik.

Ve bana bunu yapan kişi?

Steele.

Romantik komedi filmlerinde bana mendil uzatan, ben bakmıyorken patates kızartmamın yarısını yiyen adam. Şimdi ise, sanki hiçbir şey olmamış gibi beni unutulmanın eşiğinde bırakmadan önce, ustaca kontrolüyle parmaklarını içime gömen adam.

Onu görmek için göz ucuyla ona bakıyorum.

Gerçekten

görmek için. Ve

görüyorum.

İlk kez, arkadaşlığımızın yüzeyinin altında kaynayan her şeyin farkına varıyorum.

Sakin görünüyor. Soğukkanlı. Elleri ceplerinde, asansörün rakamlarının penthouse'a doğru ilerlemesini izliyor, sanki az önce arabasının ön koltuğunda dünyamı alt üst etmemiş gibi.

Çığlık atmak istiyorum.

Neden beni asansörün duvarına yapıştırmıyor? Ya da

öpmüyor?

Ya da başladığı işi bitirmiyor?

Yalvarmaya saniyeler kalmışken asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı. Penthouse'a koşarken içimi rahatlama duygusu kapladı.

Ama Steele, lanet olasıca zamanını alıyor.

Adam telaşsız. Rahatsız
değil.

Tamamen kontrolü elinde tutuyor.

Tam zamanında dönüp, onun oturma odasına vals yapar gibi girdiğini görüyorum, her zamanki gibi sakin, benim aksine, benim vücudum hala titriyor ve yolculuktan dolayı sırılsıklam.

Kendine bir burbon dolduruyor, sonra puro kutusundan bir puro çıkarıp ucunu kesiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye patladım, neredeyse yerinde dans ediyordum.

Omzunun üzerinden bakıyor, sonra bir kibrit çakıyor ve hayatındaki her şeyde kullandığı aynı hassas kontrolle puroyu yakıyor. Bir nefes çekiyor ve köz parıldayarak canlanıyor, sonra aramızdaki havada yayılan bir duman bulutu üflüyor.

"Bourbon'un tadını çıkarıyorum," diyor, "ve puro."

Elindeki parıldayan kristal bardağı tekrar kaldırır, bir yudum alır ve bir an sessizliğin yerleşmesine izin verir. "Sen de ister misin?"

"Hayır." Dudaklarımı yalarım ve tekrar yer değiştiririm. "Düşündüm ki..."

Sözlerim yarım kalır. Nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Ben hala burada durmuş, kızarmış ve acı içindeyken, o soğukkanlı ve telaşsız, sanki bütün gece vaktimiz varmış gibi puro içiyor.

"Ne, Lilah?" diye sorar, keskin ama sabırlı bir ses tonuyla, şık koltuğa yerleşirken. "Ne düşündün?"

Karıncalanma karnımın alt kısmında devam ederken bacaklarımı birbirine sıkıştırırım. "Bizim..." Yine sözlerim kesilir, yüzüm kızarır.

Başını eğiyor, gözleri duman perdesinin arkasında gizli. "Bence önce kuralları konuşmalıyız."

Kurallar mı?

Bu kelime beklediğimden daha güçlü bir şekilde içime işledi.

"Kurallar mı?" diye tekrar ettim, gözlerimi kırpıştırarak.

"Evet."

"Ne kuralları?"

Bourbonunu yan masaya koyar, kristal bardak cam masaya çarpar. Sonra öne eğilir, ön kollarını uyluklarına dayar, puroyu iki parmağıyla tutar. Duman tembelce yukarı doğru yükselir, aramızda süzülür.

An durur ve sadece ikimiz kalırız, gerginlik içinde asılı kalırız. "Sana ne yapmanı söylersem... onu yap," der, sesi alçak, kararlı ve
daha karanlık bir şeyin kenarında. Bir teklif gibi görünen bir emir.

Ağzım açılır, sonra tereddüt ederek tekrar kapanır. Oda birdenbire ısınır, hava ağırlaşır. Bacaklarımın arasındaki acı, kuru yapraklara sıçrayan bir kıvılcım gibi yeniden alevlenir.

Ama yine de tereddüt ediyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye sorar.

Bu soru sessiz bir etki yaratıyor ama ağırlığı var. Cevabım anında geliyor. "Tabii ki güveniyorum."

Bakışlarında bir anlık yumuşama olur, ama sadece bir saniye sürer. Hâlâ çelik gibi sertlik vardır. Tekrar arkasına yaslanır, ağzından çıkan duman tavana doğru yükselir. Dumanın zengin, baş döndürücü kokusu, bourbon ve aramızda biriken sıcaklıkla karışır, ta ki her sinirimde heyecan dalgalanmaya başlayana kadar.

"O zaman sorun olmamalı," diye mırıldanır. "Ne yaparsam yapayım, ya da sana ne yapmanı söylersem söyleyeyim, senin zevkini düşünerek yapacağım. Asla senin vermek istemediğin bir şeyi almayacağım. Ama bunu yapacaksak, sana sunabileceğim her şeye açık olmanı istiyorum. Anlıyor musun?"

Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, onun duyabileceğinden korkuyorum.

"Evet," diye nefes veriyorum, sesim o anın heyecanıyla neredeyse boğuluyor. Yavaşça, kasıtlı bir hareketle başını bir kez sallıyor.

"İyi."

Bardağı tekrar kaldırıp bir yudum aldıktan sonra, bir an sessizlik oldu ve sonra ekledi: "Ve bundan sonra, bu ne olursa olsun, arkadaş kalacağız. Eğer istersen, eskisi gibi olacağız. Baskı yok. Suçluluk yok. Sonuç yok."

"Ya fikrini değiştirirsen?"

Gözleri keskin ve kararlı bir şekilde benimkilere dikilir. "Öyle bir şey olmayacak." Cevabındaki kararlılık, kalan şüphe bulutlarını dağıtır. "O zaman anlaştık mı?"

Sadece bir saniye tereddüt ettim. "Evet."

Puroyu küllüğe koydu. Enerjideki değişim hissedilebilirdi, sanki odada elektrikli bir şey açılmış gibiydi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Soruya şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Evet. Aşı."

Beni yakından izliyor. "İyi. O zaman prezervatife gerek yok. Seni aldığımda, çıplak olmanı istiyorum."

Bu sözler içimdeki bir şeyi gevşetir, ama o henüz bitirmemiştir.

"Ben temizim," diye ekliyor. "On sekiz aydır kimseyle birlikte olmadım."

Bu gelişigüzel söylenen söz beni hazırlıksız yakaladı ve kaşlarım çatıldı. "Ne? Neden?"

Bakışları benimkilere saplanıyor. Yüzünde gülümseme ya da tereddüt yok.

Sadece gerçek var.

"Çünkü istediğim kimse yoktu."

Dudaklarım aralanır. "Ama kadınlar sürekli sana atlıyorlar." Omuzlarını silkiyor. "Ben ilgilenmiyorsam ne önemi var ki?"

Söyleyişinde beni tamamen susturan bir şey var. Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama ilk başta hiçbir şey çıkmıyor.

Sonra, gerçekten önemli olan tek soruyu soruyorum. "Ama *beni* istiyorsun, değil mi?"

Purodan bir nefes daha çekerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Duman, sır gibi dudaklarından süzülür. "Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Onun sözlerindeki kesinliği beni olduğum yere çiviler. "O halde anlaştık mı?"

Kalbim deli gibi atıyor. "Evet. Ve bilgin olsun, Devon'la olanlardan sonra test yaptırdım. Temizim."

Vücudu biraz gevşiyor, ama bana bakışında hiçbir rahatlık yok. Gözlerindeki arzuda hiçbir incelik yok.

"Güzel. Şimdi bu konu hallolduğuna göre, elbiseni çıkarmanı istiyorum."

İçimden bir titreme geçse de tereddüt etmiyorum. Ellerim titreyerek arkama uzanıp fermuarı buluyorum. Kumaş vücudumdan kayarak yere düşüyor ve ben onun önünde straplez sütyenimle kalıyorum.

"Onu da çıkar."

Yavaşça kopçayı açtım. Dantel yere düşmeden önce kaydı ve tamamen çıplak kaldım. Her santimetrekaresi onun bakışlarının ağırlığı altında karıncalanıyordu. Kendimi örtme içgüdüsüyle mücadele ettim, ellerim yanlarımda titriyordu. Dürtüye kapılmadan önce, sesi düşüncelerimi böldü. "Sakın benden saklanma. Anladın mı?" Boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılırken başımı sallarım.

Ona doğru bir adım attığımda, elini kaldırır.

"Orada kal," diyor. "Odanın ortasında." Donup kalıyorum.

"Ay ışığı sana tam da yakışıyor," diye mırıldanır, puroyu tekrar tüttürür. "Bu manzarayı tadını çıkarayım."

Bakışları beni okşar gibi geziyor. Sanki sadece bakmıyormuş gibi geliyor. Sanki beni içine çekiyormuş gibi geliyor.

Hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Bu kadar arzulandığımı. Bu kadar inkar edilemez bir şekilde istendiğimi.

Puroyu tekrar içip sonra üflerken, puronun ucu parlak bir şekilde parlıyor. Beni izlemeye devam ediyor.

Sessizce beni inceliyor.

Duman aramızda süzülüyor ve şu anda bakışları -rahat, aç, tehlikeli- içimde vahşi bir şey uyandırıyor.

"Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?" diye sorar sessizce.

Kafamı sallıyorum.

Puroyu tekrar kaldırır. Hareketi yumuşak ve bilinçlidir. Puroyu iki parmağıyla tutarken, bileği koltuğun koluna rahatça yaslanır.

"Birinci sınıftan beri, Lilah." Bir duraklama olur. "Birini bu kadar uzun süre istemek..."

Ve işte o anda, bu gecenin aramızdaki her şeyi değiştireceğini anlıyorum.

.

Bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Kanepenin minderlerine yaslanır ve bardağını tekrar ağzına götürür

. Sigara dudaklarına götürür ve bir nefes alır. Kömür parlar ve nefesini verdiğinde, duman ağzından kalın, ağır bir bulut halinde çıkar ve aramızdaki boşluğu doldurur.

"Öyleyse, sakıncası yoksa," diyor, sesi kadife ve ateşle sarılmış, "bunun için zamanımı kullanacağım."

Cildim karıncalanır, yavaşça yükselen bir sıcaklık dalgası beni sarar. Onun oturma odasının ortasında duruyorum, gümüş rengi ay ışığı altında tamamen çıplak. Her santimim açıkta, titriyor, arzuyla gergin. Ayaklarımın üzerinde kayar ve uyluklarımı birbirine bastırırım, aralarındaki zonklamayı bastırmak için çaresizce.

Gözleri keskin ve dikkatli bir şekilde parıldıyor. Hiçbir şey onun dikkatinden kaçmıyor.

Başı hafifçe eğilir, dudaklarından tembelce bir duman süzülür. "Amın ıslak mı?"

Soruyu soruşundaki rahat tavır beni bir an için suskun bırakır.

Sanki bana bir içki ister miyim diye soruyormuş gibi. Ya da hava durumunu izledim mi diye.

Ama biz bunların hiçbirinden bahsetmiyoruz.

Bacaklarımın arasındaki kaygan sıcaklıktan bahsediyoruz. Onun cehenneme çevirdiği acıdan. Ve arabadan indiğimizden beri bana elini bile sürmediğinden.

Nedense, bu soğukkanlı ve rahat tavrı durumu daha da kötüleştiriyor.

"Lilah," diye soruyor, kaşını kaldırıp purodan bir nefes daha çekerek. "Cevap ver."

"Ben... ah..." Sözler dilimde kalıyor.

O, tamamen sakin bir şekilde bardağını tekrar kaldırdı. "Belki de kontrol etmelisin?"

Gözlerim büyüdü. "*Kontrol* etmemi mi istiyorsun?" "Evet."

"Ben..." Yutkunuyorum. "Kendime dokunmamı mı istiyorsun?"

Dumanı dışarı üfler, bakışları hiç sarsılmaz. "Geçen gece yaptığın gibi."

Ağzım kurur, yüzüm kızarır. "Beni duydun mu?" diye fısıldarım.

O, sakin ve hiç pişmanlık duymadan başını sallar. "Sadece duyduğumla kalmadım, izledim de."

Bir anlık utanç hissedilir, ama bu his, içimi saran heyecanla anında daha karanlık bir duyguya dönüşür.

"Öyle mi?"

Bir yudum daha burbon içer. "Evet. Yani, amını nasıl okşayacağını çok iyi biliyorsun."

Sözlerinin kabalığı artık beni şok etmiyor. Bu, uyluklarımın daha da sıkı kasılmasına neden oluyor. Ve bu sefer, bunu durdurmaya bile çalışmıyorum.

"Otur," diyor, önündeki kalın cam sehpayı işaret ederek. Gözlerimi kırpıyorum. "Masaya mı?"

"Lilah."

Sadece benim adım.

Ama onu söyleme şekli?

Alçak. Sabırlı. Otorite dolu.

Direnmek imkansız.

Odayı geçiyorum, çıplak ayaklarım zeminde fısıldıyor, sonra dikkatlice camın üzerine oturuyorum. Cildime serin geliyor, sert ve esnek değil, bu da hissettiğim her şeyi daha da keskinleştiriyor.

Bacaklarımı biraz açtım, hem emin olamadan hem de kendimi bilinçli hissederek.

Nefesini verirken, bakışları üzerimde dolaşırken ağzının köşesinden dumanlar yükseliyor.

"Hayır," diyor yavaşça. "Bu olmaz. Uzan, tatlım. Ve bacaklarını iyice aç."

Sırt üstü uzanırken kulaklarımda nabzım hızla atıyor. Masanın keskin kenarı omurgama batıyor. Sinirlerden titriyor olsam da, onun talimatlarını harfiyen yerine getiriyorum ve bacaklarımı, merkezimin kaygan sıcaklığını okşayan havayı hissedene kadar daha da açıyorum.

Ona tamamen açılmış durumdayım.

Açığa çıkmış.

Çıplak.

Ve nedense, bu sadece heyecanımı daha da artırıyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyor, bardağındaki burbonu karıştırarak. "Seni tamamen görmek istiyorum. Her pembe santimini."

Tekrar hareket ediyorum, kendimi savunmasız, kirli ve güçlü hissedene kadar bacaklarımı daha da açıyorum.

O hala kıpırdamıyor.

Sadece izliyor.

Ve nedense bu daha da kötü.

Daha iyi.

Hepsi.

Purodan bir nefes daha çekerken bakışları beni okşar gibi kayıyor. Dumanı tembel bir akışla salmadan önce gölgelerdeki parıltı parlaklaşıyor.

Daha önce hiç bu şekilde incelenmemiştim.

"Bekliyorum."

Elim titreyerek karnımın üzerine kayıyor. Parmaklarım aralarındaki kaygan acıyı bulduğunda, göz kapaklarım içgüdüsel olarak kapanıyor.

"Gözlerini bana dik," diye homurdanır.

Kirpiklerim açılır ve bakışlarım tekrar ona kilitlenir.

Ve onun önünde kendime dokunduğumda, içimdeki bir şey çözülür gibi olur.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve alçak, burbon ve dumanla karışık.

Övgü, tütünün sıcak kokusu ve onun yoğun ifadesiyle birleşince, içimde yeni bir sıcaklık dalgası yayılıyor. İnliyorum, parmaklarım klitorisimi yavaş, titrek hareketlerle okşuyor.

Tıpkı önceki gece yaptığım gibi.

Ama bu sefer yalnız değilim.

Steele burada.

İzliyor.

Yönlendiri

yor.

Dudaklarımdan çıkan her sesi sahipleniyor.

"Söylesene," diyor boğuk sesiyle, "ıslandın mı?"

"Çok."

"Görüyorum," diyor, bakışları bacaklarımın arasında sabitlenmiş. "Cildinde parıldıyor. Kesinlikle muhteşem."

Omurgam serin yüzeye doğru eğilirken, içimi bir titreme kaplar. Yine de o kıpırdamaz. Sadece izler, tamamen kontrolü elinde tutar, bir elinde burbonunu sıkıca tutarken, diğer elinin parmakları arasında purosu yavaşça yanar.

Ve hiç bu kadar istenildiğimi

hissetmemiştim. Daha fazla

görülmüş.

Daha fazla ona ait.

Her okşamada daha da çaresizleşiyorum, ama bu yeterli değil. Ne

yaparsam yapayım, o değil.

Onun ağzına

ihtiyacım var.

Ellerine.

Onun kontrolüne.

Daha önce hiç böyle bir şey

hissetmemiştim. Yakınından bile

geçmemiştim.

Her santimim aşırı duyarlı, vücudum titriyor. İnanılmaz derecede gergin, elektriklenmiş ve arzuyla parıldıyorum. Parmaklarımın her hareketiyle, tehlikeli bir şekilde çözülmeye yakın bir şeye doğru itiliyorum.

Kanepeden, Steele'in bakışları beni olduğum yere çiviliyor. Parmakları arasındaki puro, dudaklarına tekrar götürdüğünde parlıyor, ağzından duman çıkıyor, sanki hiç etkilenmemiş gibi.

Ama konuştuğunda sesi daha sert.

"Lanet olsun, Lilah. Benim için uzanıp titrerken ne kadar güzel olduğunu bilemezsin."

Dudaklarım aralanır ve küçük bir inilti kaçar, parmaklarım titrer.

Steele bardağı masaya koyar ve acele etmiyormuş gibi, her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça öne eğilir. Elinin dokunuşuna hazırlanırım.

Buna ihtiyacım var.

Buna can atıyorum.

Bunun yerine, başka bir şey uyluklarımın arasından geçiyor. Yabancı, beklenmedik bir his. Hem sıcak hem de sert bir şey. Puro'nun keskin olmayan ucu.

Gözlerim büyür ve şaşkın bir ses çıkar.

O, tüy kadar hafif ve çılgınca yavaş bir şekilde, asla içeri girmeden, vücudumun dikişini boyunca sürükler. Dudakları, sanki kafamdan geçen her düşünceyi okuyormuş gibi, hafif bir gülümsemeye bürünür.

"Hissediyor musun?" diye fısıldıyor, pürüzsüz ucunu en hassas bölgeme sürtüyor.

Konuşamadan başımı sallıyorum.

Kalçalarım bu hissin peşinde çaresizce hareket ettiğinde, puro ortadan kaybolur.

Onu ağzına götürüp bir nefes aldığında nefesim kesildi. "Siktir," dedi boğuk bir sesle. "Bal gibi tadı var."

Titriyorum.

Puro tekrar tenime dokunduğunda, neredeyse ağlayacağım.

Puroyu tekrar alt dudaklarım boyunca gezdirir, alay eder ve ikna eder. Daireler çizer.

Tahrikimi kendi bedenime yayıyor. Bu hem çok fazla hem de yetersiz.

Sonra onu içime birkaç santim sokuyor. Tüm vücudumu titretmeye yetecek kadar.

Ama sadece bir anlığına.

Sonra geri çekilir ve çılgın bir hassasiyetle klitorisimin etrafında daireler çizer, her geçişinde beni daha da tahrik eder.

Düşünemiyorum.

Nefes alamıyorum.

Kalçalarım kalkıyor ve sırtım kavisleniyor, vücudum sessizce daha fazlasını istiyor.

Ve ben onun adını tekrar fısıldadığımda, sesim yalvarır ve rica eder gibi, o inler.

"Şu haline bak," diye boğuk bir sesle söyler. "Tamamen mahvolmuşsun. Sırf benim için." Ben de inleyerek cevap veririm.

"Şu anda ne kadar sert olduğumu biliyor musun?" diye sertçe sorar. "Hepsi senin yüzünden. Görünüşün yüzünden. Tadı yüzünden. Dokunmam için yalvarman yüzünden."

Çaresiz ve acı içinde inlerken, gözlerimin köşelerine yaşlar süzülür.

"Söyle bana," diyor, klitorisimi tekrar daireler çizerek. "Ne kadar çok boşalmak istiyorsun?"

"Her şeyden çok," diye fısıldarım, sesim kırılır. "Lütfen, Steele." Puroyu tekrar içime daldırır, bir kez, sonra iki kez.

Vücudum çaresizlik içinde camdan kalkar. "Lütfen," diye hıçkırırım. "İhtiyacım var... lütfen..."

"Aferin kızım," diye fısıldıyor ve bu, dünyanın paramparça olması için yeterli. Zevk, bir tsunami dalgası gibi üzerime çöküyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Uyluklarım titriyor ve ben, bu duygu selini durduramadan çığlık atıyorum. O, bir kez bile hareket etmiyor ya da hızını kesmiyor. Puroyla beni nazikçe okşuyor, vücudumdaki her titremeyi çekip alıyor, ta ki ben titreyip sıkılmış bir halde kalana kadar.

Göğsüm inip kalkıyor.

"Buraya gel, Lilah."

Beni zar zor ayakta tutan bacaklarımla masadan kalkıp ona doğru sendeleyerek yürüdüm. Oda eğildi ve dengemi sağlamak için kanepeye tutundum.

O bacaklarını açarak oturmaya devam ediyor. Onların arasında durduğumda, ağır kapaklı, karanlık ve açlıkla dolu gözlerle bana bakıyor.

"Diz çök," diyor.

Dizlerim yere sönük bir sesle çarptı.

Beni yönlendirmesi gerekmiyor. Ona uzanıyorum, parmaklarım titriyor, kalın kemeri buluyorum, deriyi gevşetiyorum, sonra pantolonunun fermuarını açıp parmaklarımı ıslak pamuklu boxerının içine sokuyorum. Az önce boşalmış olmama rağmen, hassas tenimde daha fazla tahrik birikiyor.

"Penisimi çıkar," diye emrediyor. "Sonra okşa beni. Bana tam olarak ne istediğini göster."

Elimi onun sert penisine doladığımda başı geriye doğru eğildi. Çıkardığı düşük ses, içimde başka bir sıcaklık dalgası yarattı. Parmakları yine bardağı kavradı, bir yudum aldı ve sonra purodan bir nefes daha çekti.

"Gözlerini bana dik," diyor, sözleri içimdeki derin bir şeyi vuruyor

.

Gözlerim onun gözlerine kilitli kalır, onu ağzıma alırken, dilim ucunu yalarken onun tuzlu tadını tadarım.

dilimle ucunu yalarken onun tuzlu tadını tadıyorum. Duşta ona yardım ettiğim geceden beri onu düşünüyorum, o anı zihnime bir damga gibi kazındı.

Şimdi, dokunuşumla titreyerek, kendimi tutamıyorum. Ereksiyonunun uzunluğu boyunca kayıyorum, dudaklarım pratik bir kolaylıkla kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, nefesini kesen bir ritimle sallanıyor.

Parmakları saçlarıma kayıyor, zorlamak için değil, sadece yönlendirmek için. Sanki o da benim kadar bir dayanağa ihtiyaç duyuyor.

"Bu çok iyi geliyor, bebeğim. Biraz daha yapabilir misin? Her santimini alabilir misin?"

Hayatımda hiç bir erkeği Steele kadar memnun etmek istememiştim. Paylaştığımız şey dayanılmaz derecede samimi. Ve onun da birkaç dakika önce benim yaşadığım yoğunlukta parçalanmasını istiyorum.

Penisi boğazımın arkasına değdiğinde inliyor.

Neredeyse öğürene kadar onun sert penisini daha da içime alırken gözlerim yaşarır.

Onları parmaklarıyla silip, elini ağzına götürüp nemi yaladı.

Ona zevk veren ben olabilirim, ama hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Dizlerimin üzerinde olan ben olduğum halde bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

"Mmm, işte böyle. Aynen böyle. Kasların beni sıkıca kavradığında çok iyi oluyor. Siktir. İyi bir kız gibi tüm spermimi yutacak mısın, Lilah?"

Onu çok arzuladığım için inliyorum.

Boşalması, ham, kırık bir iniltiyle içinden geçiyor ve spermi, onun istediği gibi açgözlülükle yudumlarken boğazımın arkasına sıçrıyor. Orgazmının etkisini her yerde hissediyorum.

Kemiklerimde

.

Kanımda.

Aramızdaki, bir daha asla eskisi gibi olmayacak boşlukta.

Puroyu bırakırken tek kelime etmiyor, sonra beni kollarına alıyor ve koridordan odasına taşıyor.

O eğilip "Bundan sonra benimle burada yatacaksın. Kıyafet giymeyeceksin. Birlikteyken aramıza hiçbir şey girmesini istemiyorum" derken, yatak altımda çöküyor.

Tartışmıyorum.

Çünkü bundan geri dönüş olmadığını zaten biliyorum. Şimdi

değil.

Belki de asla.

30

STEELE

Altın rengi sabah ışığı, tavandan tabana pencerelerden içeri sızarak yatak odasına uzun, uykulu gölgeler düşürüyor.

Ve ona.

Lilah yanımda yatıyor, hala çarşaflara dolanmış, güneş ışığı çıplak tenini yıkıyor. Saçları yüzünün etrafında dağınık, yanakları uykudan kızarmış, kirpikleri hilal gibi yanaklarına yaslanmış.

O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Hareketsiz yatıyorum, en ufak bir hareketin onu uyandıracağından korkuyorum. Henüz değil.

Çünkü bu sessiz, korunmasız zaman diliminde, her şey neredeyse mükemmel hissettiriyor.

O benim yatağımda.

Çarşaflarıma sarılmış.

Tıpkı her zaman hayal ettiğim gibi.

Ve o burada olduğu sürece, tam da böyle olmasını istiyorum. Her sabah.

Nefes alıp, bu düşüncelerin göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin veriyorum. Yıllardır taşıdığım acıyı dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. Dün gece evet demiş olsa da, bunun geçici bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Başka bir şeyin yerini tutan bir şey.

Başka *biri için.*

Ama ben öyle değilim.

Onun her şeyi olmak istiyorum.

Tamam, belki de ona tam olarak bunu söyledim. Bunu rahat bir ilişki olarak sürdürebileceğimizi. Sınırları belirleyip, o sınırların içinde kalabileceğimizi.

Ama yalan söyledim.

Aramızda olanlardan sonra, artık sadece arkadaşı olmaya geri dönmem mümkün değil.

Onun tenini tattıktan ve benim adımı inleyerek söylediğini duyduktan sonra olmaz.

Dün gece seks yapmadık, ben çok istemiş olsam da. Hem de çok istemiş olsam da.

Ama yapmadım.

Çünkü bunu uzatmak istiyorum.

Zamanımı almak ve ona şüpheye yer bırakmayacak şekilde bana aşık olmasını sağlamak istiyorum. Birinin ona saygıyla dokunduğunda nasıl hissedebileceğini ona göstermek istiyorum.

Onu taparcasına sevdiğini.

Ve ben seviyorum.

O kadar ki, acıtıyor.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yaklaşıyorum ve çarşafı göğüslerini ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyorum. Bakışlarım vücudunun kıvrımlarını, her düzenli nefes alışında göğsünün inip kalkışını tarıyor.

Ağzım sulanıyor.

Eğilip dudaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, cildinin yumuşaklığını tadını çıkarıyorum. Altımda hareket edince, meme ucunu ağzıma alıp nazikçe emiyorum. Vücudu buna tepki olarak kavisleniyor ve dudaklarından bir inilti dökülüyor. Bu ses kulağıma tatlı bir müzik gibi geliyor.

Onun parmakları saçlarımı okşarken, ben de dilimi hassas tepeciğin etrafında dolaştırıyorum.

"Steele..."

Ona bakmak için başımı yeterince kaldırıyorum. "Günaydın, şans meleğim." Gözlerini açıyor. "Bu da uyanmanın bir yolu."

Gülümseyerek, parmak eklemlerimi onun yan tarafına doğru kaydırıyorum. "Sadece günün havasını belirlemeye çalışıyorum."

Hâlâ gülümseyerek, uzanır ve vücudu benimkine öyle bir şekilde bastırır ki, her parçam ona doğru gerilir.

"Sanırım bu düzeni seveceğim," diye mırıldanır.

Onun köprücük kemiğine bir öpücük konduruyorum, dudaklarım orada kalıyor, anın uzamasını sağlıyorum.

"Sadece sen değil."

Eğer benim istediğim gibi olursa, her sabah böyle uyanacak, dudaklarım onun teninde, kalbim onun ellerinde.

Tekrar gerinir ve avucunu aramıza kaydırır, karın kaslarımı okşadıktan sonra daha aşağıya kayar.

Parmakları beni sardığında inlerim. Beni bir kez okşar, hareketi yavaş ve tatlıdır. Kalçalarım onun dokunuşuyla sarsılır.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye hırıltıyla sorarım, dudaklarına bir öpücük kondurup yataktan yuvarlanarak onu gözlerini kırpıştırarak bırakırım.

"Bekle. Ne yapıyorsun?" diye sorar, dirseklerine dayanarak, saçları dağınık ve sesi hala uykudan boğuk. "Sanmıştım ki..." Cümlesi yarım kalır ve yanakları kızarır.

Seks yapacağımızı.

Yüzünde her şey yazıyor.

Ve lanet olsun, bu beni gülümsetmiyor değil.

"Bize kahvaltı hazırlayacaktım," diyorum, gri bir eşofman altı giyerek.

"Şimdi mi?" diye homurdanıyor, açıkça terk edildiği için sinirlenmiş.

Gülümsememi saklayıp kapıya yöneliyorum. "Ne oldu? Bu düzenlemeden hoşlandığını söylemiştin. Göğüslerini emdirerek uyanmaktan daha iyi bir yol var mı? Ayrıca sana yemek de vereceğim. Bence buradan gerçekten karlı çıkıyorsun."

"Steele."

"Hazır olduğunda mutfağa gel."

Ben çıkarken yastığa inliyor ve ben içimden gelen sessiz kahkahayı tutamıyorum.

Ne sabırsız bir şey.

Oradan ayrılmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyor.

Sertleşmiş penisimi düzeltip mutfağa gittim ve yaban mersinli krep yapmak için gerekli malzemeleri çıkardım. Onun en sevdiği kreptir. Üniversitede geç saatlere kadar ders çalıştıktan sonra, kendini rahatlatmak için yaptığı kreptir. O zamanlar, küçük dairesinde çıplak ayakla dans eder, saçlarını başının üstünde topuz yapar, Taylor Swift'in eski şarkılarını falsolu sesiyle söylerdi.

O zamanlar bile ona aşıktım.

Hamur neredeyse hazır olduğunda, parke zeminde ayak sesleri duyulur.

Kafamı kaldırdığımda, elimdeki çırpıcı durur.

Benim eski, solmuş tişörtlerimden birini giyiyordu — etek ucu uyluklarının üst kısmına zar zor değiyordu — ve pembe tüylü çorapları baldırlarının yarısına kadar çekilmişti. Saçları hala dağınıktı ve dudakları uykudan dolayı hala pembeydi.

O... Tamamen
yenilebilir
görünüyor.

O tezgahın üzerine çıkıp oturduğunda içimde bir şey kıpırdadı. Bacakları, çıplak amını görebileceğim kadar açılmıştı.

Külot görünmüyor.

Tanrım.

Dişlerimi sıkıp, tavadan buhar yükselirken ilk krepi çeviriyorum.

"Kokusu çok güzel," diyor, bacaklarını tembelce sallayarak.

Elimdeki işe odaklanmak için tüm irademi kullanıyorum. Hazır olan yığını bir tabağa kaydırıp ona getiriyorum, çatalı almadan önce kalçasının yanına koyuyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bana yemek mi yediriyorsun?"

"Evet." Bir lokma alıp ağzına götürdüm. "Ağzını aç."

Gözlerini benimkilere dikip, tam da istediğim gibi yapar ve dudaklarını çatalın etrafında kapatır, memnuniyetle mırıldanır.

"Vay canına," diye mırıldanır. "Bu çok iyi."

Ona bir lokma daha yedirirken, çıplak uyluklarına bakarak çiğnemesini izliyorum. Hareket ettiğinde gömleği yukarı kayıyor ve bacaklarını biraz daha açıyor.

Kanım kaynar.

Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

"Aç değil misin?" diye sorar, başparmağından bir damla şurubu yalayarak. Çatalı masaya bırakırım. "Sana yemeğini yedirir yedirmez ben de yiyeceğim."

Son lokmayı bitirdiği anda tabağı lavaboya koyup geri dönüyorum.

Onun bacaklarının arasına girdiğimde gözleri fal taşı gibi açılır.

"Şimdi kahvaltı etmeye hazırım," diye mırıldanıyorum. Ellerimi dizlerinin arkasına dolayarak onu tezgahın kenarına doğru çekiyorum.

O benim adımı fısıldıyor, elleri arkasında destek oluyor, parmak eklemleri mermerin üzerinde beyazlaşıyor.

"Şimdi, uslu bir kız ol ve gömleğini çıkar."

Tereddüt etmeden, kumaşı başının üzerinden kaldırır ve tekrar çıplak kalana kadar krem rengi tenini santim santim ortaya çıkarır, sabah ışığında, benim gerçekliğe dönüştürdüğüm bir fantezi gibi parıldar.

Parmaklarımla yanlarını okşayarak kalçalarına kadar inerim. Sonra arkasına uzanıp tezgahtan akçaağaç şurubu şişesini alırım.

Kaşları hafifçe kalktı. "Steele..."

"Şurup ile her şeyin tadı daha güzel olur," diyorum sırıtarak.

Bir göğsünün şişkin kısmına bir çizgi halinde şurup döktüğümde nefesi kesildi. Şurup, teninde aşağı doğru akarken parıldıyordu. Başımı eğip dudaklarına bir kez öptüm, sonra daha aşağı inerek dilimle yapışkan tatlılığı kovalamaya başladım.

Onu yalarken, vücudunun ağzımın altında titremesini tadını çıkarırım. Sonra dudaklarımla meme ucunu emerim. İnleyerek bana doğru eğilir.

Göğsüne öpücükler serpiştirirken, her kıvrımını taparcasına öperken, parmakları saçlarımı kıvırır. "Vücudundan başka neler yalayabileceğimi merak ediyorum," diye fısıldarım.

Bu soru bana bir başka yoğun titreme kazandırır.

Sadık bir adam gibi dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını daha da açtım, gözlerim sürekli onun gözlerine kilitliydi. "İşte bu," diye mırıldandım, dudaklarımı iç bacağına bastırarak, "tam da uyanınca canımın çektiği şey."

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha aşağıda, tatlı sıcaklığını tadıyorum. Dilim klitorisini okşarken, mutfakta onun inlemesi yankılanıyor, sonra merkezine doğru kayıyor, her damla balını topluyorum.

Zamanımı alıyorum, onu yavaş, alaycı yalamalarla okşuyorum, dilimi yumuşaklığına kaydırıyorum ve bacaklarını daha da açtığında inleyerek bana daha fazla hareket alanı veriyorum. Uylukları titriyor, nefesi düzensiz bir şekilde geliyor ve tek istediğim onu bu sınırda tutmak, süzülmesini, açılmasını ve benim olmasını sağlamak.

Ona böyle dokunmak, onunla böyle oynamak, şimdiye kadar istediğim her şey.

Yarın ölürsem, yüzümü onun amına bastırmış, tatlılığını yalamış, onun içine girmiş olarak mutlu bir adam olarak öleceğim.

Çok geçmeden vücudu gerilir, parmakları saçlarımı kavrar ve ağzıma sürtünür.

"Steele," diye inliyor, adım kırık bir dua gibi geliyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Dilimin üzerinde parçalanmanı izlemek istiyorum."

O geldiğinde, duvarları yankılayan bir çığlık atar. Bütün vücudu titrer ve ben onu kollarımın arasında tutarım, ellerim kalçalarında sabit, ağzım her titremeyi yakalar.

Son titremesi geçtikten sonra ayağa kalkarım ve şişmiş dudaklarına bir öpücük kondururum, sonra onu kollarımın arasına alıp yatak odasına geri götürürüm.

31

LILAH

Asansör kapıları bir ding sesiyle açılır ve ben dışarı çıkıp ellerimle paltomun kenarlarını düzeltirim. Son birkaç gündür Steele'in kollarında uyanmanın ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyorum. Her gece beni doruğa ulaştırıyor, orgazm üstüne orgazm yaşatıyor, ama henüz içime girmedi. Eğer bu adam beni delirtmeye çalışıyorsa, bu konuda çok başarılı.

Rina ile buluşmak ve Steele'in bu ayın geri kalanı için sosyal medya etkinlik programını gözden geçirmek üzere koridorda ilerlerken, topuklarım Kingston Landry Arena'nın cilalı zeminlerinde yankılanıyor. Bu koridorlarda yüzlerce kez yürüdüm, ama yine de tavana uzanan çerçeveli takım fotoğrafları ve afişleri görmekten büyük keyif alıyorum. Steele'in fotoğrafını ve adını orada görmek beni her zaman gururlandırıyor.

"Lilah! Buraya bak!"

Yukarı bakıyorum ve Evelyn ile Callie'yi devasa pencerelerden birinin yanında dururken görüyorum.

Callie'nin iki yaşındaki kızı Nora, annesinin kalçasında oturmuş, bana bakmak için döndüğünde yaramaz bukleleri sallanıyor.

Kalbim anında eriyor. Yeterince yaklaştığımda, eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. O kesinlikle çok tatlı. Nora çığlık atarak yüzünü Callie'nin omzuna gömüyor ve bizi güldürüyor.

"Selam, kızım!" Güzel sarışın gülümser ve beni tek koluyla hızlıca kucaklar. "Her şey yolunda mı?"

Ses tonunda şakacı ama keskin bir hava var. Lakeshore Sweets'teki konuşmamızı unutmadığı ve son gelişmeleri öğrenmek istediği belli.

Yanaklarım kızarır ve gülerek, "İyi," derim. "Öyle mi?" Sırıtarak,

"Tam olarak *ne kadar* iyi?" diye sorar.

"Yakında konuşuruz," diye söz veriyorum. "Sana anlatacak çok şey var."

Evelyn'in gözleri yaramazca parıldadı. "Şimdi skandal bir şey itiraf edeceğin kısım mı?"

"Hayır, hiç de değil," diye rahatça yalan söylüyorum. En azından, vaftiz annemle paylaşmaya hazır olduğum bir şey yok. Konuyu değiştirmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum. "Aslında, bu cuma kızlar gecesi yapmaya ne dersin?"

Evelyn başını sallar. "Çok isterdim, ama randevum var." Bu

bilgiyi duyunca kaşlarım yükselir. "Tanıdığımız biri mi?"

Dudaklarında gizemli bir gülümseme belirir. "Hayır."

"Kulağa harika geliyor," diye Callie araya girer ve Nora'yı kucağında düzeltir. "Aileme bu küçük enerji yumağını bakıp bakamayacaklarını sorayım. Evde mi kalıyoruz, dışarı mı çıkıyoruz?"

"Steele'in evinde yapmayı düşünüyordum. Sade bir şey olur."

"Ben varım. Tatlıyı ben getiririm, Rina şarabı alır, Sloane de yemek sipariş eder. Ya sen?" Gülümser. "Sen tüm ilginç detayları getir. Şu anda senin aracılığınla yaşıyorum, bil ki."

"Rina'ya mesaj atayım, sen de Sloane'a boş olup olmadığını sor."

"Muhtemelen bir gece izin alması gerekir," diyor Callie, Nora'yı nazikçe sallayarak. "Fırında çalışmıyorsa, kardeşleriyle uğraşıyor ya da okul için ders çalışıyor. Kızın işi başından aşkın."

Nora'ya gülümserim. "Hmm, tanıdığım başka birine benziyor."

Callie kızının yanağına burnunu sürter. "Buna kesinlikle değer. O benim başıma gelen en güzel şey."

"Evet, öyle," diyor Evelyn, Nora'nın buklelerine elini geçirerek. "Az önce etkinlikte herkesin Callie'nin tatlılarını ne kadar sevdiğini konuşuyorduk. Artık tüm Railers toplantıları için resmi olarak ona güveniyoruz."

"Bu harika!" Callie'ye gülümsüyorum.

"Öyle," diyor, ama gülümsemesi bir anlığına sönüyor.

Onun düşüncelerinin Zane ve geçen gece yanında dolaştırdığı kadına kaydığını bilmek için sormama gerek yok.

Ben bir şey söylemeden, omuzlarını dikleştirir. "Merak etme," der. "Onun, kurduğum şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Evelyn kararlı bir şekilde. "Sen ve Nora için en iyisini yapmalısın. Önemli olan bu."

"Aynen öyle."

Callie'nin kolunu sıkıyorum. "Yaptığın her şey inanılmazdı. Kendinle gerçekten gurur duymalısın."

O övgüyü önemsemiyor gibi davranıyor, ama bu sefer gülümsemesi daha

samimi.

Evelyn çöpçatanlık yapmaktan kendini alamadığı için, gözlerinde kötücül bir parıltıyla konuyu değiştirir. "Bence artık

tekrar dışarı çıkmanın zamanı geldi. Kesinlikle bir erkeğe ihtiyacın olduğunu söylemiyorum, ama hayatını doğru kişiyle paylaşmak harika olabilir."

Callie inler. "Beni biriyle tanıştırmayı aklından bile geçirme."

"Çok geç. Senin için aklımda biri var bile," diye alay eder Evelyn. "Beau Masterson, restoran sahibi. Senin tatlılarına hayran kaldı, seni gördüğünde ise daha da hayran kaldı. Bu kadar meşgul olmasaydın seni tanıştırırdım."

Callie kızararak başını sallar ve içinden güler.

Cevap veremeden, derin bir ses araya girer. "Callie'nin hayatında en son ihtiyacı olan şey zengin bir playboydur."

Hepimiz River'ın yaklaştığını görmek için dönüyor, ağzında bir kaşlarını çatmış bir ifade var. Bakışları Evelyn'i, sonra beni tarıyor, sonra Callie'ye takılıyor ve Nora'ya geldiğinde yumuşuyor.

"Merhaba tatlım," diye mırıldanır ve Nora'nın buklelerini okşamak için elini uzatır.

Callie hemen küçük bir adım geri çekilir ve River'ın eli garip bir şekilde yanına düşer.

Evelyn minyon sarışına el sallar. "Callie'nin hayatına devam etme zamanının geldiğini düşünmüyor musun? O genç, güzel ve önünde uzun bir hayat var."

River'ın gözleri yine Callie'yi bulur. Sesi sessiz ama kendinden emindir. "Elbette öyle, ama başka bir kadın avcısı da çözüm değil."

Callie çenesini kaldırır. "Bu senin karar vereceğin bir şey değil," der, soğukkanlı ve kararlı bir şekilde.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim..."

Onu keserek, aşırı parlak bir gülümsemeyle Evelyn'e dönüyor. "Aslında haklısın. Beau ilgileniyorsa, ona numaramı ver."

Evelyn ellerini çırpar. "Harika! Restoranlarında senin tatlılarını sunma olasılığından bahsetmişti. Bu, Lakeshore Sweets için büyük bir fırsat olabilir."

"Teşekkürler," diyor Callie, kolları Nora'yı sıkıca sararken sesi sabit. "Beni her zaman kolladığın için minnettarım."

"Tabii ki. Sen aileden gibisin."

River ağırlığını değiştirip sarı saçlarını eliyle taradı. "Callie, konuşabilir miyiz?"

Callie bir adım daha geri çekilir. "Üzgünüm, pastaneye dönmem gerek. Sloane şu anda muhtemelen müşterilerle boğuşuyordur."

Cevap beklemeden, Nora'yı sıkıca kendine sarılı tutarak arkasını dönüp asansörlere doğru yürüdü.

River onun gidişini izler, boğucu dalgalar halinde yayılan bir hayal kırıklığı hisseder, ama onu takip etmez. Bunun yerine, zorla bir gülümseme takınır. "Sanırım ben de gitmeliyim. İkinizi sonra görürüm."

Ve sonra gider, koridorda kaybolur.

Evelyn, onu spekülatif bir bakışla izler. "Görünüşe göre River birine gönlünü kaptırmış."

"Evet," diyorum. "Ama o da ona kolaylık göstermeyecek gibi."

Evelyn yavaşça ve anlamlı bir şekilde gülümser. "Belki de doğru yönde birazcık iteklenmesi gerekiyordur."

Gözlerimi kısarım. "Bir şey planlıyorsan, bir daha düşünsen iyi olur."

"Ama karışmak işin yarısıdır," der, yaramaz bir gülümsemeyle.

Durduramadan kahkaha patlar içimden. "Bu da bizi cuma günkü randevuna geri getiriyor. Hadi, ayrıntıları anlat."

Elini reddedercesine salladı. "Eğer ikinci bir randevu hak ederse, konuşuruz."

Daha fazla bilgi almadan önce, konuyu değiştirir. "Steele için mi buradasın?"

"Aslında, takvimini Rina'ya şahsen vermek istedim."

"Oh, onu az önce kaçırdın. Oliver'ın yaptığı pisliği temizlemek zorunda kaldı. Sanırım adamı boğazlamaya beş saniye kaldığını söyledi."

Gülüyorum. "Evet, bu doğru gibi görünüyor. Steele ve ben, kardeşi Hayes ile aynı üniversiteye gittik. O da aynıydı, ta ki enerjik bir buz patencisi onu düzeltene kadar."

"İyi bir kadının sevgisinin mucizeler yaratabilmesi ne kadar şaşırtıcı, değil mi?"

"Göreceğiz," diye alay ediyorum. "Oliver onu hizaya getirebilecek birini bulabilirse tabii."

Evelyn'in gözleri sanki bir sır biliyormuş gibi parıldıyor. "Evet. Kesinlikle göreceğiz."

Saatime bakıyorum. "Hmm. Belki Steele'in
bitirmesini bekleyeceğim."

Bir adım geri atıyorum ve hemen sert bir göğse çarpıyorum. Güçlü eller omuzlarımı tutarak dengemi sağlıyor. Bir an için kalbim hızla atıyor, onun Steele olduğunu düşünüyorum, ama sonra pahalı bir kolonyanın tanıdık olmayan kokusu burnuma geliyor ve dönüp Knox McNichols'ın utangaç bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

"Kusura bakma," diyor. "Seni korkutmak istemedim." "Önemli değil." Ayaklarımın duruşunu düzeltiyorum, onun hala ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum.

Adam kesinlikle çekici. Ama onun yakışıklılığı içimde hiçbir şey uyandırmıyor.

O yer değiştirir. "Aslında, bu mükemmel. Birbirimizle karşılaşmayı umuyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Eğer vaktin varsa, öğle yemeği yemeye ne dersin?"

Cevap veremeden Evelyn araya girer. "Neden Knox, ne harika bir fikir. Lilah buna bayılır."

Gözlerimi kırpıştırırım. "Öyle mi?"

"Tabii ki." Yaşlı kadın gülümser ve Knox'a döner. "Geçen gün yeni bir asistana ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?"

Knox'un gülümsemesi biraz soluyor. "Evet. Son asistanımı, Railers dedikodu sitesine hikayeler sattığını öğrendikten sonra kovmak zorunda kaldım."

"Peki," der Evelyn neşeyle, "Lilah'tan daha güvenilir birini bulamazsın."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiririm. "İki oyuncunun programını aynı anda idare edebileceğimden emin değilim."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," der Evelyn, endişelerimi şimdiden bir kenara atarak.

Knox gülümser. "Öğle yemeğinde konuşabiliriz. Yakınlarda harika bir yer biliyorum."

Tartışmak için ağzımı açarım, ama Evelyn çoktan saatine bakmaya başlamıştır. "Harika! Şu an gibi bir zaman yok."

Onun parıldayan gözleri benimkilerle buluştuğu anda, Evelyn'in beni kandırdığını anlıyorum.

Knox işaret eder işaret asansörü asansörü farkında olarak asansör kadının kadının entrikalarından habersiz. "Hadi, yolda sana anlatırım."

Onunla aynı hıza gelince, vaftiz anneme bir bakış attım.

"İkiniz de iyi eğlenin!" dedi göz kırparak. "Steele'i merak etmeyin. Ben ona anlatırım."

32

STEELE

Parmaklarımla soyunma odasındaki bankın üzerine vuruyorum, telefonum avucumda, ekranında okunmamış mesaj sayısı sıfır olarak parlıyor.

Lilah bana cevap yazmadı. O her
zaman cevap yazar.

Sadece bir başparmak yukarı emojisi ya da alaycı bir "*Orada olacağım, bağımlı olmayı bırak, Sanderson"* olsa bile.

Ama
bugün?

Hiçbir şey.

Kaşlarımı çatarak, kendimi durduramadan bir mesaj daha gönderiyorum.

BEN:

Hey, seni almamı ve bir şeyler yemeye gitmemizi ister misin?

Hala hiçbir
şey yok.

BEN:

Yoksa eve bir şeyler getirmemi mi istersin?

Rahatsız edici bir his içimi kemiriyor, kaburgalarımı tırmalıyor. Ya onu çok zorladıysam ve bizim anlaşmamız hakkında fikrini değiştirdiyse? Ya da gerçekten arkadaş olarak kalmamızın daha iyi olduğuna karar verdiyse?

Daha önce onun kanımda olduğunu düşünüyorsam, onu dokunduğum ve tattığım şu anki hislerimle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

"Dostum, telefonun sana ne yaptı böyle?" Oliver odanın diğer ucundan kıkırdayarak bana bir havlu fırlatıyor.

Havada yakalayıp daha sert bir şekilde geri atıyorum. "Siktir git."

Gülümsüyor ama şansını zorlamadan duşlara doğru kayboluyor.

Kendimi tutamayıp, telefonumu defalarca kontrol ediyorum. Hâlâ cevap yok.

Lilah nerede ve neden mesajlarıma cevap vermiyor?

Karo üzerinde topuk sesleri duyunca başımı kaldırdım ve Evelyn Kingston'ın soyunma odasında durduğunu gördüm. Keskin yeşil gözleri bana kilitlenmiş, dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

"Ah, Steele. Tam da görmek istediğim adam."

Ayağa kalkıp telefonumu cebime sokuyorum. "Merhaba, Bayan K."

Birkaç dolap ötedeki Jax'e bakıyor, Jax kapüşonlu sweatshirtünü çekiyor. "Jaxon. Takıma uyum sağladığını görmek güzel."

Jax kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Chicago'yu seviyorum ve burada olmaktan çok mutluyum." Evelyn başını eğdi ve dudaklarını büzdü. "Evli misin?"

Gülümsemesi kaybolur. "Tanrım, hayır. Neden sordunuz ki..."

Benim bakışımı fark eder ve hemen tavrını değiştirir. "Yani, hayır, hanımefendi. Evli değilim."

"Bunu bilmek güzel." Ona parlak bir gülümseme attıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Ne var?" diye soruyorum, telefonumu tekrar çıkarırken sadece yarı dinliyorum.

Evelyn kollarını kavuşturur ve bakışları keskinleşir. "Bir şey mi bekliyorsun? Ya da belki *birini*?"

Gerçeği itiraf edip etmemeyi düşünürken çenem gerilir. Bu mücadele tam beş saniye sürer, sonra "Lilah'a ulaşmaya çalışıyordum, ama cevap vermiyor." derim.

Bu bilgiyi çok ilginç bulmuş gibi mırıldanır. "Huh, bu garip. Az önce onu koridorda gördüm."

Bugün arenada olacağını bilmiyordum. "Öyle mi?"

O da tatlı bir gülümsemeyle cevap verir. "Evet. Aslında, o ve Knox az önce öğle yemeğine çıktılar."

İçimdeki her şey donar. Lilah Knox'la mı?

Parmaklarım avuç içlerime batarken, göğsümde antrenmandan kalan adrenalinle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yükselir.

"Pardon, kiminle birlikte?"

"Knox," diyor Evelyn, gözlerinde bir ışıltı belirirken gülümsemesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Öğle yemeğine çıktılar. Lilah'a ona kişisel asistanlık yapmasını önermiş olabilirim ve o da bu fikre çok hevesli görünüyordu."

Knox'un kişisel asistanı olacakmış, hadi oradan. O, ağabeyi Colby'den on kat daha kötü. Ve bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

Çenemdeki kas seğiriyor. "Nereye gittiler?"

Başını eğip, mükemmel manikürlü parmağını dudaklarına dokundurur. "Oh, söylemeli miyim bilmiyorum. Sonuçta Lilah yetişkin bir kadın. Eğer bir randevuya çıkmak istiyorsa..."

Randevuya.

Bu tek kelime kafamın içinde patladı. "Evelyn."

Neyse ki bana acıyor. Ya da belki de benim gerçek zamanlı olarak dağılmamı izlemek istemiyor. Her halükarda, restoranın adını söylüyor.

Sonra, sanki açık ateşe benzin dökmemiş gibi, rahat bir şekilde ekliyor: "Aslında Lilah ve Knox'un oldukça yakışıklı bir çift olacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Hayatında tatlı ve şefkatli birine ihtiyacı var."

Cevap vermek yerine, soyunma odasından fırlayarak, tam olarak ne olup bittiğini öğrenmeye kararlıyım. Beş dakikadan az bir sürede, arabamın direksiyonuna geçiyorum ve ellerimi direksiyona o kadar sıkı tutuyorum ki, parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Restorana gitmek kolay olmalıydı, ama trafik kabus gibiydi. Sokaklar iş adamları, turistler ve yerli halkla doluydu, hepsi kendi hızlarında ilerliyordu. Kornalar çalıyor, taksi şoförleri agresif bir şekilde şeritler arasında zikzak yapıyor, yayalar ise kurallara uymadan karşıya geçiyordu.

Bunların hiçbirini fark etmiyorum.

Aklım tek bir şeye odaklanmış
durumda. Lilah.

Muhtemelen Knox'un karşısında oturmuş, onun söylediği bir şeye gülüyor. Adam kendini çok komik sanıyor. İstediği zaman çekiciliğini devreye sokabiliyor. Kadınları yatağına çekmek için tam da bu şekilde tatlı dilli davranıyor. Bunu sayamayacağım kadar çok kez gördüm ve Lilah'a da aynısının olmasını istemiyorum. Eğer Lilah'ın sarı saçlarına dokunursa, onu kendi ellerimle öldürürüm.

Belki de ilişkimize bu kadar çabuk "arkadaşlık artı" etiketi yapıştırmamalıydım.

Belki de gerçek hislerim hakkında dürüst olmalıydım.

Ama onu kendimden uzaklaştırmaktan korkuyordum.

O anda, onun rızasını almak için her şeyi yapar ya da söylerdim.

Yine de, koymam gereken lanet kurallardan biri, takım arkadaşlarımdan hiçbiriyle öğle yemeğine çıkmamak olmalıydı.

Hatta kimseyle çıkmamak. Nokta.

Ve o kesinlikle benden başka hiçbir erkeğin kişisel asistanı olmayacak.

Dişlerimi gıcırdatarak şeridi değiştiriyorum ve sağımda Chicago Nehri'ni görüyorum. Öğle güneşi sudan yansıyor, yüksek çelik ve cam gökdelenlerin arka planında parıldıyor.

Son birkaç haftadır Lilah'ın benimle olmasını ne kadar sevdiğimi düşünmeden edemiyorum. Waffles ile kanepemde uzanıp dinlenişini, mutfağımda dolaşırken kendi kendine mırıldanışını, ya da benim tişörtlerimden birini giyip penthouse'da dolaşışını. Bu, her seferinde göğsümün derinliklerinde bir şeyler hissettiriyor.

O, evimi daha önce hiç olmadığı bir şeye dönüştürdü. Bir yuvaya.

Aklım, derin düşüncelere daldığında dudağını ısırışına ya da o gittikten sonra bile parfümünün kokusunun uzun süre havada kalmasına geri dönüyor.

Bu sadece kıskançlık değil.

Bu, içten gelen, sahiplenici bir tür hayal kırıklığı. Başka biri devreye girmeden bunu çözmek için zamanımın azaldığını söyleyen türden bir hayal kırıklığı. Restoranın bulunduğu caddeye girmeden önce bir sonraki virajı biraz daha sert alıyorum ve ikinci boş park yeri açılır açılmaz oraya giriyorum.

Tabii ki onu, çıplak tuğla duvarları ve tavandan tabana pencereleri olan, Chicago'nun moda mekanlarından birine götürürdü. Burası öğle yemeği toplantıları, yeni kurulan teknoloji şirketlerinin çalışanları ve hafta sonu brunch'ı için ideal bir yer.

Kapıyı iterek açtım, girişimle birlikte üstündeki zil çaldı ve yemek alanını taradım.

Onu bulmak uzun sürmüyor.

Arka tarafta, küçük bir köşe masasında oturuyor, bacaklarını çaprazlamış, Knox'un az önce söylediği bir şeye gülüyor. Gülümsemesi bulaşıcı. İçimi sızlatan ve sıkıştıran türden bir gülümseme.

Ve ikisinin birlikte ne kadar iyi göründüklerinden nefret ediyorum.

Birlikte oldukları için değil, birlikte olabilecekleri için. Kıskançlığımın ateş gibi yükselmesine bu kadar yeter.

Restoranın içinden geçerken çenem gerilir.

Knox beni önce fark etti. Kendini beğenmiş piç kurusu çenesini kaldırarak selam verdi. "Selam, Cap. Bize katılacağını bilmiyordum. Bir sandalye çek, sipariş vermek üzereydik."

Lilah'ın gözleri büyür. "Steele?"

Onun karşısındaki boş sandalyeye otururken sinirimi gizlemeye çalışmıyorum, gözlerimi onun yüzüne dikiyorum.

"Knox'la öğle yemeğine çıkacağını bilmiyordum," derim, sesimi zorlukla sabit tutarak.

Koltukta yer değiştirir. "Anlık bir karardı."

Knox araya girer, her kelimesinde mizah kaynar. "Yeni bir asistan arıyorum ve seninkini *paylaşabiliriz diye* düşündüm. Ne dersin?"

Ağzım düzleşir. "Ölmek istiyorsun."

O sırıtıyor. "Evet, böyle bir cevap vereceğini tahmin etmiştim."

"Yine de onu dışarı çıkardın ve senin için çalışmasını istedin."

Knox omuz silkiyor, masumiyet timsali gibi. "Güvenebileceğim birine ihtiyacım var.
Sırrımı o dedikodu sitesine satmayacak biri. Lilah bu işe uygun." Ona keskin bir bakış atarım. "Başka birini bul. Lilah ilgilenmiyor."

Sandalyesine yaslanır, parmaklarıyla düşünceli bir şekilde masaya vurur. "Belki de ona kendisi cevap vermesi için izin vermelisin. Bildiğimiz kadarıyla, aynı anda iki hokey oyuncusuyla uğraşmaktan *hoşlanabilir*."

Her an bu masanın üzerinden atlayıp onun lanet boynunu kırabilirim. Adam kasten beni kızdırmaya çalışıyor.

"Gitmen gereken başka bir yer yok mu?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum, kaslarım gergin.

"Hayır. Lilah benimle çıkmayı kabul edince, tüm öğleden sonramı boşalttım." Ona göz kırpar. "Ama, hey, baskı yok."

"Bu bir randevu değil," diye terslerim. Onu yakasından tutup buradan sürükleyip çıkarmaya çok yakınım. Her zaman öfkemi sıkı bir şekilde kontrol altında tutmuşumdur. Buzda, soyunma odasında ve hayatta. Ama bu kontrol artık kopma noktasına geldi. "Bu olmayacak," derim. "O meşgul."

Lilah içini çeker. "Steele, saçmalıyorsun." Ona bakarım. "Öyle mi?"

Knox gülmekten kendini zor tutar. "Sadece arkadaş olduğunu iddia eden biri için biraz fazla sahiplenici görünüyorsun."

"Yemin ederim Knox, ne kadar sahiplenici olabileceğimi öğrenmene iki saniye kaldı."

Gülümseyerek, iki elini de teslim olarak kaldırır. "Tamam, tamam. İpucunu anladım." Ayağa kalkar, ceketini düzeltir ve Lilah'a göz kırpar. "Fikrini değiştirirsen, beni ara. Seni Knox McNichols ekibinde görmekten çok mutlu olurum."

Adam, dişlerinin yeniden yapılandırılmasına ne kadar yakın olduğunun farkında değil. O gittikten sonra, aramızda gergin bir sessizlik hakim olur.

Ben konuşmuyorum.

Sadece ona bakıyorum.

Lilah, sonunda pes etmeden önce biraz kıpırdanır. "Eğer endişelendiğin buysa, ben ciddi olarak düşünmüyordum."

"Öyle görünüyordu," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Gülüyor ve gülümsüyordun. Ona ilgi gösteriyordun."

"Bu Evelyn'in fikriydi ve ben de onu dinleyeyim dedim. Hepsi bu."

Gülmeden güldüm. "Knox söz konusu olduğunda hiçbir zaman hepsi bu kadar değildir, bunu sen de biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Knox'un benim üzerimde bir etkisi yok."

"Sana onun için çalışmanı istemekle hata etti." Çenesini kaldırdı ve

gözleri keskinleşti. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü senin bana ait olduğunu biliyor."

Bu sözler, bir itirafın ağırlığıyla aramıza düştü.

Lilah dudaklarını araladı ve kaşlarını kaldırdı, gözleri benimkileri ararken, sanki her satırın arasında bir anlam bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Ben," diye başlar, "bunun sadece arkadaşlık ilişkisi olduğunu sanıyordum."

Ona doğru eğildim ve sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltarak, "Öyle," dedim. Boğucu bir sessizlik oldu. "İşte bu yüzden," diye ekledim, gözlerimi onunkilere dikerek, "başka bir kural daha koymalıydık. O amcığı benden başka kimse dokunamaz."

Nefesinin kesilmesini ve yanaklarının kızarmasını izlemek tatmin edici.

"Bana dokunmuş olabilirsin..." Dudaklarını yalar. "Ama beni sikmedin."

Bu sözler mideme yumruk gibi çarptı. Nabzım hızlandı, sikim canlandı ve geri çekilmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Bunun yerine, içim yanıyormuş gibi davranmadan onun bakışlarını tutuyorum.

"İstediğin bu mu, şanslı tılsım?" Sesim alçalır, düşük ve tehlikeli bir tona bürünür. "Sikişmek mi?"

Bana küçük ve tereddütlü bir baş sallama yapar.

Cevap veremeden, garson ortaya çıktı. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Lilah, halka açık bir yerde olduğumuzu unutmuş gibi irkildi. "Biz kalmıyoruz..." "Aslında," diye araya girdim, "kalıyoruz. Ve öğle yemeği sipariş etmek istiyoruz."

Kafasını bana doğru çevirir. "Öyle mi?"

Sırıtıyorum. "Kesinlikle. Knox'la buraya aç olduğun için geldin. Ve şimdi seni besleyeceğim."

O dudaklarını büzüyor. Bu, gerçek, dolgun dudaklı, şımarık bir dudak büzme. Ve benim kendimi tutma çabam neredeyse parçalanıyor. Masadan eğilip onu deli gibi öpmek istiyorum. Onu kucağıma çekip, beni eve götürmem için yalvarana kadar kıvrandırmak istiyorum.

Bunun yerine, bakışlarımı garsona çeviriyorum. "İki biftek. İkisi de orta pişmiş olsun.

O espresso martini alacak, ben de bir lager alacağım."

Garson siparişi not alıp uzaklaşır. Garson uzaklaşır uzaklaşmaz, Lilah öne eğilir, gözleri fal taşı gibi açılır ve alçak sesle konuşur. "Senin... bilirsin... yapacağını sanmıştım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Siktir mi?"

Yanakları kızarır ve başını sallar. Bu onu çok tatlı gösterir. Ve tamamen sikilebilir.

Yine eğildim. "Oh, seni sikmek için her türlü niyetim var, Lilah." Nefesi kesildi.

"Ama önce," diyorum, parmaklarım masanın kenarını okşarken, "seni dizlerimin üzerine yatırıp o mükemmel kıçını kiraz kırmızısı olana kadar tokatlayacağım."

Kaşları kalkarken nefesini tuttu. Tepkisi her şeyi anlatıyordu. Gözlerindeki ihtiyaç, neon ışıklarla yazılmış gibiydi.

"Sanırım ikimiz de takım arkadaşlarımla paylaşmaktan çekinmediğim şeyler olduğunu biliyoruz," diye uyarıcı bir sesle devam ediyorum. "Ama sen onlardan biri değilsin. Sen benimsin. Bir dahaki sefere başka bir erkek seni öğle yemeğine davet ettiğinde bunu unutma. Sebep ne olursa olsun."

Koltukta kıpırdanıyor, muhtemelen benim tehdit mi yoksa söz mü verdiğimi merak ediyor.

Spoiler uyarısı. İkisi de.

"Ve sana tam olarak kime ait olduğunu hatırlattıktan sonra," diyorum, her kelimenin etkisini hissettirerek, "seni o kadar sert becereceğim ki, sana bakmış olan hiçbir erkeğin adını hatırlamayacaksın."

Lilah titrek bir nefesle dudaklarını araladı. Göz bebekleri büyümüş, bakışları şaşkın. O çöküşün eşiğinde ve ben de onunla birlikteyim.

"Bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı?" diye

soruyorum. Zorlukla yutkunuyor. "Hayır."

"Güzel." Memnuniyetle arkama yaslanıp ona kendini beğenmiş bir gülümseme atıyorum. "Şimdi, öğle yemeğini bitirdiğinden emin ol, şans meleğim."

"Neden?"

Sırıtıyorum. "Çünkü bu öğleden sonra için sahip olduğun her gram enerjiye ihtiyacın olacak."

Ve onunla işim bittiğinde, kime ait olduğu konusunda kafasında hiçbir soru işareti kalmayacak.

33

LILAH

Penthouse'a geri dönerken koltuğumda durmadan kıpırdanıyorum. Derinin dokunuşu serin ama içim içimi yakıyor. Ve bunun sebebi sadece ön camdan içeri giren mevsim normallerinin üzerinde olan sıcaklık değil. Bu başka bir şey. Bir baskı. Bir uğultu. Daha önce hiç yaşamadığım, içimi kemiren bir ihtiyaç.

Steele'in eli dizimin üzerinde. Basit.

Hareketsiz.

Ve yine de bu, dünyadaki en dikkat dağıtıcı şey.

Her bir parçam, parmaklarının kot pantolonumun üzerinden bacağıma dokunduğu noktaya odaklanmış durumda. Başparmağı küçük, kayıp daireler çiziyor ve her biri içimi titriyor. Kendimi orta konsola doğru yavaşça yaklaşırken buluyorum, sessizce elinin daha yukarı kaymasını teşvik ediyorum.

Sadece biraz.

Daha fazlasını

istiyorum.

Çok daha

fazlasını.

Kumaşın üzerinden beni okşamasını ve restoranda ne kadar ciddi olduğunu bana göstermesini istiyorum.

Çünkü şu anda?

O kadar gerginim ki, her an kopacakmışım gibi hissediyorum.

Gözümün ucuyla ona bakıyorum ve karnımın alt kısmında bir sıkışma hissediyorum. Çenesi kilitlenmiş, profili granitten oyulmuş gibi, önündeki yola odaklanmış durumda. Restorandan çıktığımızdan beri tek kelime etmedi, ama sessizliği çok şey anlatıyor. Hakimiyeti havada asılı duruyor, aramızdaki gerginlik kadar ağır.

Ondan böyle bir şey beklemiyordum.

Steele her zaman kolay olanıydı. Her şey kaos gibi hissedildiğinde sessiz bir sığınaktı.

Her zaman nazik ve istikrarlıydı.

Ama şimdi?

Şimdi tamamen başka biri. Bu

adamın bir kenarı var.

Kararlı.

Sahiplenici.

Bacaklarımın kasılmasını ve nefesimin kesilmesini sağlayan bir şekilde emir veriyor.

Bana şaplak atmakla tehdit etti.

Çırp beni!

Beynim bu düşünceyle sarsılır ve kelimeleri ve anlamlarını anlamaya çalışırken omurgamdan bir titreme geçer. Nasıl bir his olurdu acaba? Elinin bana öyle dokunacağı, talepkar ve sahiplenici olacağı düşüncesi içimi burkuyor ve heyecanlandırıyor.

Daha önce kimse bana böyle davranmamıştı. Ne

öfkeyle ne de hakimiyet kurmak için.

Steele'in kastettiği şekilde bile.

Ama bu düşünceyle külotum sırılsıklam oldu. Tamamen ıslandı, koltuğumda her hareketimde kendimi tutmak için çaba sarf etmeme neden olacak şekilde bana yapıştı. Zihnim yetişmeye çalışsa da, bedenim cevabı çoktan biliyor.

Binanın altındaki özel garaja girdiğimizde, Steele elini sallayarak motoru durdurdu. Arabanın uğultusu kesildi, yerini sessizlik ve kulaklarımda yankılanan kalp atışlarım aldı.

Ben düşüncelerimi toparlayamadan, o sürücü koltuğundan kalkıp benim kapıma geliyor.

"Hadi, şans meleğim," diyor, kapıyı açık tutarken, sesi sakin ve kontrollü. Bu beni hiç tahmin edemeyeceğim kadar tahrik ediyor.

Karşımdaki adamı yeni bir gözle görmekten kendimi alamıyorum.

Ben arabadan inerken eli belimin altına kayıyor. O tek dokunuş içimi yakıyor, sıcak ve sakinleştirici. Binadan geçip özel asansöre doğru ilerlerken eli orada kalıyor.

Onun yanında duruyorum, kendimi tamamen sabit tutuyorum. Beni izlediğini hissedebiliyorum. Sadece bakmakla kalmıyor, gerçekten görüyor. Sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ve içimde ne kadar parçalandığımı biliyormuş gibi.

Asansör çalar ve kapılar açılır, penthouse'un içini ortaya çıkarır. İçeri girerken eli sırtımdan hiç ayrılmaz. Oturma odasında dururum, önceki gecenin görüntüleri kafamda dönüp durur. O da durduğunda kalbim göğsümde çarpmaya başlar.

"Beni gerçekten şaplaklayacak mısın?" diye soruyorum.

Bana doğru döner, sonra adım atarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırır, göz teması kurmak için çenemi kaldırmam gerekir. İki eli de saçlarıma kayar, başımın arkasını okşar.

"Evet, Lilah," diye mırıldanır. "Vuracağım."

Dudakları benimkine dokunarak beni tahrik ediyor. Tam bu okşamaya kendimi kaptırdığım anda geri çekiliyor.

"Her anın tadını çıkaracağına söz veriyorum, çünkü sana zevk vermeyecek hiçbir şey yapmam. Anladın mı?"

Sıcaklık içimi kaplarken başımı sallarım.

Parmakları saçlarımı hafifçe sıkıştırır. "Sözler, uğurlu tılsım. Onları kullanmanı istiyorum."

"Evet," diye fısıldarım, tüm vücudum titriyor ve yanıyor. "Anladım."

Ağzı benimkine doğru eğilir ve dudakları yanağımı okşar. "Söylesene, şu tatlı küçük amcık şu anda benim için ağlıyor mu?"

Numara yapmanın bir anlamı yok.

Alt dudağımı ısırıyorum, yanaklarım yanıyor. "Evet."

Göğsünde düşük bir inilti titrer ve gözleri erir.

"Güzel," diye mırıldanarak beni yavaşça bırakır ve ellerini yanlarına indirir. "Şimdi, yemek odasına git ve benim için sandalyelerden birini çek." Titrek bacaklarımla dönerken dizlerim titrer. Her adımımı bilinçli atarım. masaya doğru ilerlerken ve yüksek sırtlı sandalyelerden birini çekip arkasına geçerken her adımım kasıtlı gibi geliyor. Pencerenin karşısına geçince parmaklarım gergin bir şekilde kıvrılıyor.

Bekliyoru

m.

Arzuyla.

Sadece beklentiden dolayı dağılmamaya çalışıyorum.

Sonra ne olacağına hazır mıyım, hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu hayatımda hiç bir şeyi bu kadar istemediğim kadar istediğim.

Arkamda döşeme tahtaları gıcırdıyor.

Steele'in adımları kararlı.

Kontrollü.

Sadece bu ses bile tüm vücudumu gerginleştiriyor. Tam arkamda duruyor ve varlığı duman gibi beni sarıyor.

Eli omurgam boyunca kayarken titriyorum.

"Sessizsin," diyor, sesi alçak ve karanlık. "Gergin mi oldun?"

Yutkunuyorum, hala sandalyeye bakıyorum, parmak eklemlerim sandalyenin kenarında beyazlaşıyor. "Biraz."

Parmakları boynumun tabanından belimin alt kısmına kadar uzanıyor. His hafif ve alaycı.

"Öyle olma."

Etrafımda dolaşarak bacaklarını açarak sandalyeye oturur. Her bir parçası tamamen gevşemiştir.

Gözleri hariç.

Karanlık ve açlıkla dolu. "Buraya gel,"

diyor, sesi artık daha sert.

Kendi ayaklarımın üzerine basmamaya çalışarak ona doğru adım atıyorum.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan kot pantolonumun düğmesine uzanır. "Bunları çıkaralım."

"Burada mı?" Şaşkınlık içimi kaplar.

Ağzı hafifçe kıvrılır. "Evet, burada, yemek odasında."

Düğmeyi açarken hiç acele etmiyor. Sessiz odada fermuarın sesi kulakları sağır ediyor, sonra kot pantolonumu kalçalarımdan ve uyluklarımdan aşağı itiyor. Pantolon ayak bileklerime kadar indiğinde, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı çıplak bırakıyorum.

Külotumun ince pamuklu kumaşına bakıyor ve çenesi geriliyor. Kumaşın bana nasıl yapıştığını fark etmemesi imkansız.

"Şaka yapmıyordun. Sırılsıklamsın. Onları da çıkarmalıyız."

Parmakları narin kumaşa takılır ve onu bacaklarımdan aşağı doğru çeker, böylece iç çamaşırımı çıkarabilirim. Beni nazikçe kucağına çekerken yanaklarım kızarır. Nasıl durmam gerektiğini bilemediğim için ellerimi uyluklarına dayarım. Her yanım beklentiyle yanıp tutuşur.

"Rahatla," diye fısıldadı. "Ben yanındayım. Her zaman yanındaydım."

Bir eli sırtımın kıvrımlarını yavaşça ve yatıştırıcı bir şekilde okşarken, diğer eli uyluklarımın arkasına konuyor.

"Bana güveniyor musun, Lilah?"

"Evet," diye cevap veriyorum tereddüt

etmeden. Çünkü güveniyorum.

Her zaman güvendim.

Sonra elini kaldırır.

İlk tokat çıplak tenime hafifçe çarptı. Bir uyarıdan

biraz daha fazlasıydı.

Nefesim kesilir, sesim durduramadan ağzımdan çıkar. Acıdan değil. Neredeyse hiç acı hissetmiyorum. Ama içimi kaplayan keskin, baş döndürücü zevkten dolayı. Bu his tam olarak yerleşmeden, avucuyla aynı yeri okşar, parmakları sıcak ve kendinden emin.

"İyi misin?" Sesi sabit, ama şimdi biraz sertlik var.
Saklamaya bile çalışmadığı, ham bir ihtiyaç duygu.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Nasıl hissettirdi?"

Omurgamdan bir titreme geçer.

"İyi," diyorum, itirafımdan yanaklarım yanıyor.

O uzaklaşmıyor. Aksine, dokunuşu daha da kasıtlı hale geliyor, parmakları popomun yumuşak etini yoğuruyor. Beni titretmeye yetecek kadar sıkı tutuyor.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor. "Hoşuna gitti
mi?" Artık alay yok.

Sadece her hecede karanlık bir açlık var.

Dudaklarımı sıkıştırıp kendimi zorlayarak başımı sallıyorum. "Evet, hoşuma gitti."

Altımda hareket ederken, derin, boğuk bir ses çıkarır ve sert vücudu ısrarla kalçama bastırır.

"Belki de kendim kontrol etmeliyim," diye mırıldanır, daha çok kendine değil bana.

Parmakları uyluklarımın arasına kayıyor, onu bekleyen kaygan sıcaklığı okşuyor.

Benden bozuk bir ses çıkar, kalçalarım içgüdüsel olarak onun eline doğru sallanır.

"Evet," diye boğuk bir sesle, parmaklarını yavaş, işkence edici bir hareketle içime daldırdı. "Sırılsıklamsın, bebeğim. Benim için damlıyorsun."

Yüzümü bacaklarına gömdüm, utanç ve acı içindeydim.

"Külotunu kesinlikle mahvetmiş olurdun," diye ekledi. "Onu çıkarmamız iyi oldu."

Onun dokunuşuyla tüm vücudum gerilirken, içimi bir sıcaklık kaplar.

Uylukları ellerimin altında gerilir ve ancak o zaman onun da ne kadar tahrik olduğunu anlarım.

Sadece bana dokunduğu için
değil. Bundan dolayı.

Onun kucağına uzanmış, kendimi açmış, güvenerek ve *ona aitmişçesine*.
Henüz yüksek sesle söylememiş olsak bile.

Ve bunu seviyorum.

Bana değerliymişim gibi dokunmasını seviyorum.

Sanki ben onunmuşum gibi.

"Tanrım, Lilah." Eli uyluklarımın arkasından aşağıya doğru kayıyor, sonra tekrar yukarıya doğru kayıyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, diğer her şeyi bastırıyor. "Tek istediğim seni mutlu etmek," diye mırıldanıyor. "Tekrar tekrar, seni yetersiz hissettiren tüm pislikleri unutana kadar."

Sözleri, herhangi bir dokunuştan daha sert vuruyor, konuşmamı ve hatta düşünmemi imkansız hale getiriyor.

Çünkü içimde bir yerlerde, ben çoktan unutmuştum.

Beni hafifçe kaydırıp kalçalarımın açısını kucağına göre ayarladığında, onun uyarılmasının kanıtı tekrar bana sertçe bastırıyor ve tüm vücudum beklentiyle geriliyor.

Yine de acele etmiyor ya da kontrolünü kaybetmiyor.

Beni kucağında sabit tutuyor, elleri dolaşırken nefesi tenimi okşuyor ve ardından tüylerim diken diken oluyor. Ağzı da onu takip ediyor, sanki açıkta kalan her santimetreyi tatması gerekiyormuş gibi sırtımı tüylerimi diken diken eden hafif bir öpücükle okşuyor.

İkinci şaplak daha sert gelir, daha keskin bir acı uyandırır ve bir inilti koparır.

Üçüncüsü hızla gelir, lezzetli yanma hissi tüm vücuduma şehvet dalgası gönderir ve dudaklarımdan bir inilti çıkar. Her vuruş bir öncekini güçlendirir, içimden dışıma doğru beni parçalayan bir duygu seli. Yine de, her vuruştan sonra, eli cildimi yatıştırır, beni sakinleştiren nazik bir okşama, bana onun sarsılmaz varlığını hatırlatır.

"Çok iyi gidiyorsun, şanslı tılsım," diyor, kadifemsi sesi onayla doludur. "Çok uslu bir kızsın."

Beklenmedik övgü, içimi bir sıcaklık dalgasıyla dolduruyor ve karnımın derinliklerine iniyor. Onun sözlerinin beni bu kadar derinden etkileyeceğini veya onun onayını bu kadar çok isteyeceğimi tahmin etmemiştim. Bu farkındalık hem şok edici hem de heyecan verici.

O durakladığında, ben nefes nefese kalmış, vücudum daha önce hiç bilmediğim bir arzuyla alev alev yanıyordum. İçim titriyordu ve iç uyluklarımın nemli izlerinden uyarılmamın kanıtını hissedebiliyordum. Onun sert eli ve şefkatli sözleri beni tamamen çözmüş, daha fazlasını arzulamama neden olmuştu.

Vücudum yanıyor, içim arzuyla titriyor.

Ama bu sadece midemde biriken bir heyecan değil.

Başka bir şey.

Daha derin bir şey.

Henüz çok yakından incelemek için hazır olmadığım

bir şey. "Steele," diye fısıldıyorum.

Beni kollarında nazikçe çevirip, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp koridordan geçerek yatak odasına doğru taşıyor. Her adımda tüylerim diken diken oluyor. Popom hala en lezzetli şekilde yanıyor. Titriyorum ve başım dönüyor. Az önce olanların bulanık hatıraları ile gelecek olanların artan beklentisi arasında sıkışıp kalmış durumdayım.

Steele ayağıyla yatak odasının kapısını iterek açar ve sonra kararlı, ağır adımlarla yatağa doğru ilerler. Beni, kalbimi burkan bir nezaketle yatağın üzerine yatırır.

Bir elini başımın yanına koyarak eğiliyor ve bana bakıyor. Gözleri, içimi titreten karanlık, aç bir yoğunlukla yanıyor.

"Bu," diye mırıldanır, sesi alçak ve kaba, "sana vereceğim şeylerin sadece küçük bir örneğiydi."

Sözleri karnımın derinliklerine yerleşir, beni içten dışa aydınlatır.

Ağzı köprücük kemiğimin kıvrımını bulup hafifçe ısırmadan önce üzerinde gezdirdiğinde, düşünmeden ona doğru eğildim, daha fazlasını istedim.

Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

Gömleğimin kenarını kavrar ve yukarı doğru çeker, başımdan geçirir ve beni serin havaya ve bakışlarına maruz bırakır. Bir an geri çekilir, sanki gördüğü en büyüleyici şey benimmişim gibi gözleri üzerimde dolaşır.

"Sen çok güzelsin."

Elleri sırtımda kayarak sütyenimin kopçasını açıyor, kumaşın gerginliği azalıyor, sonra sütyenimi kollarımdan aşağı kaydırıp bir kenara atıyor. Bana hayranlıkla bakışı her yerimi ağrıtıyor.

Elini uzatıp küçük tomurcuklarla oynadı, başparmaklarıyla okşayarak dokunuşunun altında sertleşmelerini sağladı.

"Meme uçlarını ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diye sordu, sesinde alaycı bir ton vardı.

Kafamı sallarım. "Sanmıyorum."

Gülümsemesi şeytani. "O zaman ihmalkar davranmışım."

İkisini birden çimdikliyor ve kalbimin derinliklerine bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Daha fazlasını isteyen bir açgözlülükle ellerine doğru kıvrılıyorum.

"Çok heveslisin," diye mırıldanır, ağzını bir göğsümün kıvrımına doğru kaydırır. "Ve çok duyarlısın." Göğsümü avuçlar, nazikçe yoğurur ve sonra her iki meme ucunu tekrar çimdikler. "Sahip olduğu şeyin değerini hiç anlamadı, değil mi?"

Adı geçmiyor ama ikimiz de kimi kastettiğini biliyoruz.

Konuşacak halim yok. Vücudumun her hücresi onun dokunuşuyla havai fişek gibi patlarken konuşamam.

Elleri kaburgalarımdan aşağıya doğru, yavaşça ve saygıyla kayıyor, sanki nihayet dokunmasına izin verilen her santimetreyi tadını çıkarıyormuş gibi.

Soğuk hava, bacaklarımın arasındaki ıslaklığa çarparak beni titretir, ama bu, ellerinin daha aşağıya doğru gezindiği, parmaklarının beni asla yeterince tatmin etmeden alay ettiği hissine kıyasla hiçbir şey değildir.

"Benim için sırılsıklamsın," diye kulağıma fısıldıyor. "Sırılsıklam olmuşsun, bebeğim."

Ben inleyerek, daha fazla temas, herhangi bir şey için çaresizce onun eline doğru bastırıyorum.

"Ne uslu bir kız," diye mırıldanıyor. "Bana dokunmama izin veriyorsun. Ne kadar çok ihtiyacın olduğunu hissetmeme izin veriyorsun."

Parmaklarını benim merkezimde gezdiriyor, tüy kadar hafif, beni onun altında kıvranana kadar alay ediyor.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun, Lilah," diye boğuk bir sesle söylüyor, ağzını kalçamın kıvrımları boyunca sürükleyerek. "Gözlerimi her kapattığımda, benim için böyle uzanmış halini düşünüyorum."

Sonunda en çok ihtiyacım olan yeri okşadığında, kaslarım arzuyla gerilene kadar boğazımdan çaresiz, kırık bir ses çıkar.

"İşte böyle," diye mırıldanır. "Seni hissetmeme izin ver. Kimsenin yapamadığı şekilde vücudunu şarkı söyletmeme izin ver. Tam olarak kime ait olduğunu sana göstereyim."

Tanrı yardımcım olsun, bunu

istiyorum. Hepsini istiyorum.

"Dön," diye emreder Steele. "O muhteşem kıçını havada görmek istiyorum."

Bir an için, onun ellerinin sıcaklığı ve emrinin alçak sesli tınısı beni o kadar sersemletir ki, hareket edemem.

Sonra parmakları klitorisime kayar ve bir kez dokunur. Sert ama alaycıdır. "Beni duydun mu, şanslı tılsım?"

Sesindeki tembel uyarı, ben dönüp karnımın üstüne yattığımda omurgamdan aşağı bir titreme gönderir. Kalçalarımı itaatkar bir şekilde havaya kaldırıp, hiç düşünmeden kendimi sunarken, çarşafların serin öpücüğü kızarmış tenime dokunur.

Ve işte böylece, yine onun oldum.

Her düşüncemle.

Vücudumun titreyen her santimetresi ona ait.

Steele'in avuçları kıçımı kavrıyor, sanki her kıvrımı hafızasına kazımak istercesine sıkıyor. Elleri her yerde, her dokunuşuyla beni hem yere indiriyor hem de çözüyor.

O benim bedenimi ayırıp, utanç duymadan her şeyi ortaya çıkardığında titriyorum. Nemli, ağrıyan tenime değen hava, kalbim göğsümde çarparak inlememe neden oluyor.

Şu anda beni tamamen görebildiğini biliyorum. Her bir ıslak, muhtaç santimetreyi.

Ve bu bilginin verdiği heyecan karnımda sıkı ve sıcak bir şekilde kıvrılıyor, beni ateşe veriyor.

Parmakları daha aşağıya kayıyor, tüy kadar hafif ve telaşsız. Parmak ucuyla dokunulmamış kas halkasını okşadığında, tüm vücudum sarsılıyor. Bu kısmen şok, kısmen de saf erimiş ısı.

"Beni buraya daha önce kimse götürdü mü, bebeğim?" diye soruyor, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi. Sanki benim o parçamı da çoktan sahiplenmiş gibi.

Hareketsiz kalırım, tüm duyularım onun sesine, dokunuşuna ve içimde derinlerde açan düşük ateşe odaklanır.

"Hayır," diye fısıldarım.

Hareket etmez. Sadece nazikçe okşamaya, alay etmeye, daireler çizmeye devam eder.

Her küçük tepkiyi keskin bir odaklanma ile emiyor.

"Bu, keşfetmek istediğin bir şey mi?" diye sorar Steele.

Düzensiz bir nefes alarak kendimi sakinleştiririm.

Soru, saldırgan ya da talepkar gelmiyor.

Bu bir teklif gibi geliyor. Şefkatle sunulan ve özenle hazırlanmış bir teklif.

Ve beni izleme şekli, nefesimin her titremesini, uzuvlarımdaki her titremeyi takip etme şekli, bunun onun için sadece seksle ilgili olmadığını açıkça gösteriyor.

Bu güvenle ilgili.

Tamamen çıplak kalırken sevildiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bana göstermekle ilgili.

"Evet," diye fısıldıyorum, kalbim çarpıyor.

Steele, kaba ve boğuk bir ses çıkarır.

Sanki cevabım onun içindeki derin bir şeyi açığa çıkarmış gibi.

"İyi." Belimin kıvrımına bir öpücük kondurur. "Çünkü seni öyle almak düşüncesi beni çıldırtıyor."

İtirafı beni titretir.

İçimde ilkel bir şey kıvrılır ve kendini serbest bırakmaya çalışır.

Sonra parmakları, benim zaten ıslak olduğum yere geri kayıyor ve beni çılgınca yavaş bir hareketle okşuyor. Yüzümü çarşaflara gömerek onun altında titriyorum, o beni ezici bir duyguya sürüklerken ben dayanmaya çalışıyorum.

"Mmm," diye mırıldanır, sesi arzuyla doludur. "Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor.

Bacaklarını açıp benim için titriyorsun."

O yasak yeri tekrar okşadığında, dudaklarımı ısırarak inlerim. Bu his yeni ve şaşırtıcıdır.

Çok fazla.

Ve yine de, bu yeterli değil. Daha

fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Göğsü sırtıma değene kadar eğildi, sıcaklığı omurgamda bir iz bıraktı.

Kulağıma eğilip fısıldarken, havada bir hareket hissediyorum. "Sana daha önce hiç hissetmediğin şeyler hissettireceğim, şanslı tılsım. Ama sadece bana güvenirsen. Sadece izin verirsen."

Ona herkesten daha çok güveniyorum.

Korkmak yerine, görülmüş

hissediyorum. Tapılmış.

Daha da ötesi, ona aitmişim gibi hissediyorum.

Parmakları yarıklarım boyunca geziniyor, sonra daha aşağı inerek yavaş, kasıtlı daireler çizerek beni tahrik ediyor. Cildimin altında çaresiz bir acı oluşurken tüm vücudum geriliyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekilir.

"Dizlerini biraz daha aç," diye fısıldar Steele.

Onun içinde kaybolmuş ve her santimimde titreyen arzuyla, anında itaat ederim.

Arkamda giysilerin çıkarılmasının hafif, lezzetli hışırtısı duyulur. Ve sonra kalın ve sert olan penisinin keskin başı, girişime baskı yapar.

girişime bastırır.

"Steele," dirseklerimin üzerine yaslanarak, kendimi zar zor tutabilecek kadar titreyerek boğuk bir sesle söylerim.

"Seni tutuyorum."

Onun da titrediğini hissedebiliyorum. O

da benim kadar tahrik olmuş ve çaresiz.

Ve benim için kendini tutuyor.

Sanki tadını çıkarmak istercesine, penisinin başını benim yarıklarımın üzerinde alaycı bir şekilde gezdiriyor, her damla ıslaklığı topluyor. Kendini tutmak için mücadele ederken vücudu titriyor.

"Çok fazla gelirse bana söylemen gerek," diye kulağıma fısıldıyor. "Yavaşlamamı ya da durmamı istersen, sadece söyle."

Eli sırtımı okşayarak beni sakinleştiriyor. "Söylemeyeceğim," diyorum, sesim kalbimin güm güm atışından duyulmuyor bile.

"Sana ihtiyacım var, Steele."

Kırık bir ses, yarı inilti, yarı dua gibi bir şey, ondan kopar. Ve sonra, sonunda, içime girer.

Nefesim kesildi, ellerim çarşafları yumrukluyordu, o beni gererken, beni santim santim dikkatlice doldururken, vücudu benimkine karşı titriyordu.

"Siktir, bebeğim," diye dişlerini sıkarak, alnını omzuma bastırır. "Çok iyi hissettiriyorsun. Çok iyi."

Ben inleyerek ona doğru eğiliyorum, daha fazlasını istiyorum, onun tamamını istiyorum.

"İçinde ne kadar derinde olduğumu hissediyor musun?" diye soruyor, sesi çakıl ve günah gibi. "Her vuruş seni tapmak için tasarlandı. Seni zevke boğmak için. Tek istediğim sana o kadar çok mutluluk vermek ki, bir daha onsuz yaşayamayasın. Seni başkası için mahvedeceğim. Her seferinde yıkıcı bir vuruşla."

Kalçalarım içgüdüsel olarak hareket ediyor, sessizce bu sözünü tutması için ona yalvarıyor.

Ve Steele bunu bana verir, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar daha derine girer.

Onunla o kadar doluyum ki, sanki bunun için yaratılmışız gibi hissediyorum.

Ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kontrolsüz inlemelerimin çıkmasına neden olan bir ritim oluşturur. Onun penisinin her hareketi beni sevildiğimi, sikildiğimi, sahiplenildiğimi hissettirir. İçimde derinlerde bir şeye dokunur, bu da görüşümü bulanıklaştırır ve parmaklarımı çarşaflara sıkıştırır.

"Beni çok iyi beceriyorsun," diye inliyor. "Bu am benim için yaratılmış."

Tartışamam.

Daha da ötesi, itiraz etmek istemiyorum.

Çünkü bu doğru geliyor.

Hızı artıyor.

Daha hızlı.

Daha sert.

Vücudum her pistona aynı çaresizlikle karşılık veriyor. Bana vururken kalçalarımı daha sıkı kavrıyor, acımasız ve mükemmel. Cildim nemli, uyluklarım titriyor ve yaklaştığımı biliyorum.

İçimdeki gerginlik, kalçalarının her sabit hareketiyle daha da artıyor. Cildime bastırdığı her düşük iniltiyle.

Dudaklarından dökülen her fısıltı. "Çok güzelsin.

Çok mükemmelsin."

Zevk, keskin, tatlı ve her şeyi tüketen bir hale gelene kadar artmaya devam ediyor.

Ta ki ben uçurumun kenarında sallanana kadar.

Ve o arkamdan uzanıp, yetenekli parmaklarıyla klitorisimi bulup, itişleriyle mükemmel bir zamanlamayla beni okşadığında, kendimi uçurumun kenarında dans ederken buluyorum, zar zor kendimi tutabiliyorum.

"Steele..."

"Biliyorum, bebeğim," diye boğuk bir sesle söyler. "Bırak kendini. Sikimde boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bir çığlık atarak parçalanıyorum, kaslarım onun etrafında sıkışırken görüşüm bulanıklaşıyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor. Tüm vücudum geriliyor, zevkten o kadar yoğun bir şekilde titriyor ki dizlerim bükülüyor.

Steele homurdanır ve sonra benimle birlikte doruğa ulaşır. Kalçaları son bir kez derinlemesine girer ve boğuk bir çığlıkla adımı haykırarak içime boşalır.

Uzun bir süre, birbirimize sarılıp, dengesiz ve sessizce, artçı sarsıntılarda kayboluruz.

Beni kollarının arasına almadan önce içimden yavaşça çıkar.

"Artık benimsin, Lilah," diye mırıldanır saçlarıma, sesi duygudan boğuktur.

Ve ona yaslanarak, kalbim hala hızla atarken, vücudum hala içimdeki yankısıyla titrerken, bunun doğru olduğunu biliyorum.

Hayatımda ilk kez, tamamen sikilmenin ne demek olduğunu anlıyorum.
Ve hiçbir şey bu kadar inanılmaz hissettirmemişti.

34

STEELE

Lilah mutfakta dolaşırken ben tezgaha yaslanıyorum. Saçları başının üstünde bir topuz halinde toplanmış, gevşek bir kazak omzundan kayıyor, o ise tahta bir tahtaya peynir dilimlerini ve kurutulmuş etleri özenle diziliyor.

Hayatımda hiç kimseyi peynir dilimlediği ve bademleri düzenlediği için yutmak istemedim. Bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim.

"On dakika içinde hepsi bitecek, biliyorsun, değil mi?" diyorum, o dikkatlice krakerleri dizdiğinde sırıtarak.

Lilah yaptığı işten başını kaldırmaya tenezzül etmiyor. "Bunlar sizin için değil. Kızlar için ve aslında bu çabayı takdir ediyoruz."

Bir dal biberiye alıp, Michelin yıldızlı bir yemek hazırlar gibi krakerlerin arasına sıkıştırıyor. "Callie, Rina ve Sloane'ın ne kadar şık göründüğüne aldırmayacaklarından eminim."

Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirir. "Sen iyi bir şarküteri tabağının sanatını anlamıyorsun, Sanderson. Sunum önemlidir."

Tezgahtan kalkıp ona doğru yavaşça yürüdüm. "Öyle mi?"

Zeytinlere uzanır, arkasına geçip kolumu beline doladığımda ve boynunun kıvrımına burnumu sürttüğümde hiç aldırış etmez. "Steele," diye gülerek uyarır.

Kulağının hemen altındaki yeri ısırırım. "Vanilya ve biberiye kokuyorsun."

"Tabağımı mahvedeceksin." "Ondan çok
daha fazlasını mahvetmek isterim."

Kıkırdayarak, beni nazikçe dirsekleriyle uzaklaştırdı. "Kızlar gelmeden önce yapmam gereken işler var. Sen ise gitmeye hazırlanmalısın."

Dramatik bir şekilde inlerim. "Beni kendi penthouse'umdan mı kovuyorsun?"

"Evet. Sen ve arkadaşların bira içip kötü kararlar alarak kaynaşabilirsiniz."

Haklı, muhtemelen gitmeliyim, ama Lilah'ın mutfağımda, evimde, benim alanımda olması, buradan ayrılmamı neredeyse imkansız kılıyor.

Bunu çok seviyorum.

Cevap veremeden, cep telefonum misafirlerin yukarı çıktığını bildiren bir bildirimle çaldı.

Görünüşe göre kızlar gecesi resmen başlamış.

Callie ve Rina'yı karşılamak için asansöre yöneldim. Waffles arkamdan geliyor, topu ileri geri vuruyordu. İki kadını şarap ve paket servis poşetleriyle yüklü buldum.

Callie, çantasının askısını düzeltirken hafifçe gülümser. "Merhaba, Steele."

O her zaman biraz çekingen olmuştur. Tutuktur. Özellikle Zane'den ayrıldığından beri.

Rina ise? Onda utangaçlık diye bir şey yok. Muhtemelen takımın halkla ilişkiler sorumlusu olarak oyuncularla uğraşmak belli bir düzeyde özgüven gerektirdiği içindir.

Selam vermek için koyu renkli kaşını kaldırır. "Bu gece evini kullanmamıza izin verdiğin için teşekkürler," der ve yanımdan geçerek girişe doğru ilerler. "Çok çılgınlaşmamaya çalışacağız."

"Ama söz vermiyorsun, değil mi?" diye soruyorum
kuru bir şekilde. "Tabii ki vermiyorum."

Lilah gülümseyerek koridora bakıyor. "Kızlar gecesi için fazlasıyla yeterli malzeme getirmişsin."

Callie çantalarını kaldırır. "Hazırlıklı geldim."

Rina elini sallıyor. "Bu hafta cehennem gibiydi. İşimin olduğunu bile unutacak kadar içmeyi planlıyorum."

Callie'ye bakıyorum. "Umarım sen
sürüyorsundur." O başını sallıyor. "Her zaman
anne sürer."

Mutfağa vardığımızda, giriş holü gürültülü erkek sesleriyle doluyor ve Knox, River, Oliver ve Jax içeri girerken asansöre doğru bakıyorum.

Knox sırıtıyor. "Selam, Cap."

Kaşlarımı çatıyorum. "Burada ne yapıyorsunuz? Planımız The Rail Yard'da buluşmaktı sanıyordum."

Knox omuz silkiyor, hiç pişmanlık duymuyor. "Evet, ama sonra Lilah'ın kızlar gecesi düzenlediğini duyduk ve önce buraya uğrayalım dedik."

Oliver sırıtarak, Rina'nın getirdiği şaraba doğru yönelir. "Ayrıca, ben olmadan parti neye benzer ki?"

Rina şişeyi elinden kapar. "Şarabıma dokunursan, 8 numara ayakkabımı kıçında bulursun."

"Muhtemelen kıçında zevk aldığı ilk şey olmaz," der Jax burun kıvırarak.

Oliver ona parmağını gösterip Rina'ya dönerek, mavi gözleri yaramazca parıldayarak, "Bu kadar sahiplenici olduğunu bilmiyordum," dedi.

Rina ona sert bir bakış attı. "Alkol, seninle olan tüm etkileşimlerimi unutmama yardımcı oluyor."

"Sanki bu mümkünmüş gibi. Ben senin haftanın en önemli olayıyım, bebeğim. Ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Lütfen, kendine bunu söylemeye devam et," diye homurdanır.

"Laiken'i takım bağlarını güçlendirmek için suçluluk duygusuna kapılmaya çalıştık, ama o kabul etmedi.

Elodie'yi yalnız bırakmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun," dedi River.

Ben burun kıvırırım. "Kızıyla birlikte olabilecekken bizimle boş zamanını geçirmek isteyeceğini mi sandın?"

"Akıllı adam. Sizin gibi şakacılar yerine her zaman Elodie'yi seçerdim," diye ekler Knox. River'ın bakışları Callie'ye kayar ve orada kalır. "Selam Callie. Nora nasıl?"

Callie, tezgahın kenarını sıkıca tutarak kaskatı kesilir, yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifade vardır. "İyi."

River, Callie'nin soğuk tavrından etkilenmeden ona yaklaşır. "Seninle diğer konu hakkında konuşmak istedim..."

Callie, onu keserek soğuk bir tonla konuşur. "Zahmet etme. Beni kontrol etmeye devam etmene gerek yok. Zane kızı hakkında bilgi almak isterse, bana nasıl ulaşacağını biliyor."

River'ın çenesi sıkılır. "Ne? Hayır, bu..."

Cümlesini bitiremeden Callie arkasını döner ve konuşmayı sonlandırır.

Knox mırıldanır, "Bu gerçekten çok garipti. Sanırım kadınlarla olan ilişkilerinin çoğu böyle geçiyor."

Kimse yorum yapamadan asansör kapısı açılır. Lilah'ın son arkadaşını bekleyerek yukarı bakarım.

"Kahretsin. O da kim?" Jax mırıldanır, dikkatini ona verir.

Onun bakışını takip ederek keskin gözlü minyon esmer kadına bakarım. "O Sloane.

Callie ile birlikte Lakeshore Sweets'te çalışıyor."

Jax dalgın dalgın başını sallar, sanki gerçek hayatta gördüğü ilk kadınmış gibi ona bakmaya devam eder.

Sloane herkese selam veremeden, Jax doğruca ona doğru yürür. Dudakları hafif bir gülümsemeye bükülür. "Demek herkesin övüp durduğu fırında çalışıyorsun, ha? Belki bir ara uğrarım."

"Gerçekten mi?" Sloane onu baştan aşağı süzer. "Bana tatlı seven biri gibi gelmiyorsun."

Jax, yanıt olarak kendine özgü gülümsemesini gösterir. "Genelde değil, ama tatma konusunda çok iyiyimdir."

Sloane kaşlarını kaldırır. "Ne tesadüf, Nora da öyle."

Jax yaklaşırken Knox birasını boğazına kaçırır, çocuksu cazibesi tam gaz devam eder.

"O zaman onunla ortak bir yanımız var."

Sloane burnundan nefes verip başını sallar. "Bu, sıfır özdenetim ve öfke nöbetleri geçirme eğilimi mi?"

River gülmesini zorlukla bastırırken Knox hırıltılı bir ses çıkarır.

"O konuda haklı, Jax," der Knox gülerek.

Takım arkadaşımız bu iğnelemeyi görmezden gelir. "Belki bir ara seni dışarı çıkarırım, o zaman kendin görürsün."

Sloane ona zar zor bir bakış attı, sesi soğuk ve okunaksızdı. "Hayır, teşekkürler. Bazılarımızın oyun oynayacak zamanı yok."

Jax'in sırıtışı bir anlığına titrer, sonra tekrar yerine oturur. "Peki, fikrini değiştirirsen, teklifim geçerli."

"Değiştirmeyeceğim," diyor Sloane gözlerini devirerek ve sonunda oradan ayrılıyor.

Ona.

River ile bakıştığımızda Knox tamamen kendini kaybediyor.

Sloane'ı iyi tanımıyorum, ama onun huysuz tavırları Jax'i hiç de caydırmıyor gibi görünüyor.

Knox omzuma vuruyor. "Hadi, Kaptan. Artık çıkıp kızları baş başa bırakmalıyız."

Kanepede uzanmış Callie ile gülüşen Lilah'a bakıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, burada kalmayı tercih ederim.

Rina Oliver'a sert bir bakış attı. "Bana bir iyilik yap ve bir daha TMZ'ye çıkmamaya çalış."

Oliver göz kırpar. "Söz veremem, bebeğim."

Rina bir yastık kapar ve ona fırlatır. Oliver sırıtarak fırlatılan yastığı atlatır.

Asansör kapıları kapanırken Knox gülerek başını sallar. "Söylesene, Cap. Senin ona ne kadar aşık olduğunu farkında mı acaba?"

Ona bir bakış atarım. "Henüz değil. Ama anlayacak."

Knox sırıtarak sırtıma vurur. "Sonucun ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Kız kardeşimin izlediği K-dramalardan çok daha iyi."

Oliver sırıtıyor. "Sadece kız kardeşin, ha?"

"Siktir git, Van Doren." Bana sırıtarak başını sallar. "Umarım Kaptan sonunda bu kuraklığı bozar. Nasıl yapıldığını unutmasını istemem."

Onlar, bu galibiyet serisinin çoktan sona erdiğinden habersizler. Ve ben de geriye bakmayı hiç düşünmüyorum.

35

LILAH

Hepimiz Steele'in oturma odasında uzanmış, tüylü battaniyeler, yarısı yenmiş şarküteri ürünleri ve birkaç boş şişeyle çevriliyiz. Büyük pencerelerin dışındaki manzara tek kelimeyle muhteşem.

Rahat bir gece için mükemmel bir fon gibi.

"Peki," diyor Rina, cabernet'ini yudumlarken, kadehinin kenarından bana gözlerini kısarak, "Sanırım hepimizin bir güncellemeye ihtiyacı var."

Masum gibi davranarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne hakkında?"

Callie burun kıvırır. "Ee, merhaba? Steele'in çok rahat bir şekilde ortaya attığı arkadaşlık teklifi. Neye karar verdiğini çok merak ediyorum. Geçen hafta Railers etkinliğinde ikinizin arasında uçuşan kıvılcımlar kaşlarımızı yakacak kadar güçlüydü."

"Hâlâ kendime gelemedim," diye ekledi Rina kuru bir şekilde, şarabını karıştırarak. "Gerginliği bir tereyağı bıçağıyla kesebilirsin."

Gülüyorum, ama bakışlarım kahve masasına kayıyor — kısa bir süre önce uzanmış olduğum masaya — ve yanaklarım kızarıyor.

"Teklifini kabul etmeye karar verdim," diye mırıldanıyorum ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için şarabımdan uzun bir yudum alıyorum.

Etrafımdaki herkes aynı anda nefesini tutar.

Callie merakla gözlerini kocaman açarak eğildi. "Yani... artık birlikte mi yatıyorsunuz?"

Kafamı sallıyorum. "Detaylara girmeyeceğim ama evet, birlikte yatıyoruz."

Rina, kanepeye daha da gömülürken memnuniyetle mırıldanır, yüzünde aşırı derecede kendini beğenmiş bir ifade vardır. "Biliyordum. O adam sana sanki dünyadaki tek kadın sensin gibi bakıyor."

"Öyle," diye onaylar Callie, dizimle dizime hafifçe vurarak. "Ve hep öyleydi."

Hafifçe sersemlemiş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Onunla Devon arasındaki fark gece ile gündüz gibi. Karşılaştırma bile yapılamaz."

Bu sözlerim odadaki herkesin başını sallamasına ve birkaç kişinin "tabii ki" diye mırıldanmasına neden oldu.

Şarabını yudumlayan Sloane, bardağını kararlı bir şekilde masaya koyar. "Tamam, gerçekçi konuşalım. Arkadaşlık ve fayda ilişkisi kesinlikle işe yarayabilir. Ama sadece her iki taraf da ne istediğini açıkça biliyorsa."

"Ve gerçekten dürüst olmalılar," diye ekler Rina, tırnaklarıyla şarap kadehine vurarak. "Çünkü aksi takdirde? İşler çabucak karışır."

Callie kaşlarını çatıyor. "Ama bu Steele. O rastgele bir ilişki değil. O senin en iyi arkadaşın. Bu da işi daha da riskli hale getiriyor."

Alt dudağımı ısırıyorum, onların gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum. Sadece onunla birlikte olmak farklı hissettiriyor. Bu sadece seksle ilgili değil. Kolay. Rahat. Sanki arkadaşlığımız hep bu noktaya gelmiş gibi."

"Belki de öyledir," diyor Callie nazikçe.

"Kolaylığı hak ediyorsun," diye ekler Sloane kararlı bir şekilde. "Tapılmayı ve sevgiyle karşılanmayı hak ediyorsun."

"Arzulamayı," diye ekliyor Rina. "Ve bunu inkar etmeye bile kalkışma. O adam seni arzuluyor. Sana her baktığında bunu görebilirsin."

Onların sözleri, tereddüt etmeden etrafımda ne kadar şiddetle toplandıkları, göğsümde bir sıcaklık uyandırdı.

"Yine de korkutucu," diye itiraf ediyorum. "Ya her şeyi mahvedip onu kaybedersem?"

"Kaybetmeyeceksin," diyor Callie, elimi tutup güven verici bir şekilde sıkıyor. "Eğer bu gerçekse, ve benim gördüğüm kadarıyla oldukça gerçek gibi görünüyor, onu kaybetmeyeceksin."

"Kaybedersen," diyor Sloane, yaramaz bir bakışla omuz silkerek, "Lamborghini'sini çiziyoruz."

İçimdeki korku biraz azalınca gülüyorum.

"Ne olursa olsun," diyor Rina, içkisini kaldırarak, "yalnız değilsin.
Biz varız."

Kadehimi onlarınkine çarptırıyorum, haftalardır hissetmediğim kadar hafif ve sakin hissediyorum.

Konuşma bir an için kesilir, hepimiz kendi düşüncelerimize dalarız. Kanepede yerimi değiştirip, koltuğa uzanmış, şarap kadehini dizinin üzerine koymuş Sloane'a bakarım.

"Eee..." diye başlıyorum, kelimeyi alaycı bir tonla uzatarak. "Jax hakkında ne düşünüyorsun?"

Tepkisi anında gelir. Burun kıvırır ve cevap vermeden önce güç toplamak istercesine şarabından uzun bir yudum alır.

"Pek beğenmedim."

Gülüyorum. "Cidden mi?"

Etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Bana tipik bir hokey oyuncusu gibi geldi. Hayatında hiç 'hayır' kelimesini duymamış gibi, kendini beğenmiş ve çekici."

Callie sırıttı. "Değerlendirmen yanlış değil."

Sloane kuru bir şekilde devam eder, "Railers dedikodu sitesinde okuduğum kadarıyla, o bir manşet haberi bekleyen biri." Rina'ya bakar. "Onun ardından temizlik yapması gereken biri."

Callie eğilir, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardır. "Ama seni dışarı çıkarmak istedi. İlgilenmedin mi?"

"Kesinlikle yok." Sloane tereddüt etmeden başını sallar. "Hayatımda bir erkeğin karmaşıklığını ekleyecek kadar çok şey var. Özellikle de kadınları koleksiyon kartı gibi toplayan bir erkeğin."

Rina odanın diğer ucundan gülüyor. "Bana asla arkadaşlık uygulaması profilime yaklaşmaman gerektiğini hatırlat. Eşleşmelerimin yarısını öldürürsün."

Sloane kadehini kaldırır. "Muhtemelen. Ama sadece aşk için."

Hepimiz gülüyoruz, konuşma erkeklerden galaya, şarap tercihlerine, şimdiye kadar yaşadığımız en kötü randevulara doğru kayarken, rahat ritim geri dönüyor.

Ama tüm bunların altında, Steele'i düşünmeden edemiyorum. Dün gece bana bakışını, sanki benim için hayatında anlamlı olan tek şey benmişim gibi.

Ve o bana baktığında hissettiğim şeyi.

Görülmüş.

İstenmiş.

Değer

verilmiş.

Bir parçam, bu arkadaşlık ilişkilerinin geçici olduğunu biliyor. Ne olursa olsun, zamanın geçip gittiğini biliyor. Ama bir başka parçam, giderek daha yüksek sesle, gerçeğe karşı savaşmayı bırakıp kendimi tamamen bırakırsam ne olacağını merak ediyor.

Rina ayağıyla bana hafifçe dokundu. "Sessizsin."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, herkesin beni izlediğini fark ediyorum. "Sadece düşünüyordum."

Callie bana anlamlı bir gülümseme atıyor. "Geniş omuzlu ve golden retriever havası olan belli bir koruyucu merkez hakkında mı?"

İnleyerek ona bir yastık fırlatıyorum. "Belki."

Hepsi gülmeye başlar. Beni gerçekten tanıyan ve yine de benimle kalmayı seçen insanlarla çevrili olmak harika bir duygu.

Steele ile ne olursa olsun, bunun için minnettarım.

Callie koltuğunda kıpırdanarak parmağını şarap kadehinin kenarında gezdirir. Rahat ortam bir anda bozulur.

Kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

Nefesini verip içkisine bakar. "Evet. Zane ile ilgili son haberleri gördün mü?"

Rina'nın yüzü tiksinti ile buruşur. "Maalesef. O adam yürüyen bir PR kabusu. Ve bunu bilmem gerek, çünkü her zaman bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalan benim."

Callie'nin ağzı sıkı bir çizgiye dönüşür. "O ve yeni kız arkadaşı geçen hafta galada birbirlerine yapışmışlardı. Ellerini birbirlerinden ayıramıyorlardı. Kız daha yirmi bir yaşında ve şimdiden bulabildiği her kameranın peşinde koşuyor."

Sloane öne eğildi, yüzünde keskin bir ifade vardı. "Sen ve Nora, onun sirkinin içine sürüklenmekten çok daha iyisini hak ediyorsunuz."

Callie zorlukla yutkunur, parmakları bardağı sıkıca kavrar. "Mesele kiminle çıktığı değil. Umurumda değil. Sadece..." Sesi titrer ve bu gece ilk kez gözlerinde gerçek bir korku belirir. "Ya ciddiye alırsa? Ya onunla evlenir ve aile babası olmak isterse? Ya Nora'yı almaya çalışırsa?"

Sessizlik çöktü.

Rina ilk olarak başını sallar. "Olmaz. Hiç şansı yok."

Sloane'ın gözleri parlar. "Zane baba olmakla ilgilenmiyor. Ünlü olmakla ilgileniyor. Hepsi bu."

"Ama insanlar değişir," diye fısıldar Callie. "Ya sadece kameralara iyi görünmek için velayeti almak isterse? Ya imajını düzeltmek için onu bir araç olarak kullanırsa?"

Elini tutup sıkıca sıkarım. "Sen Nora'nın evisin, Callie. Onun güvenli yeri. Gözü olan herkes bunu görebilir."

"O haklı," diyor Rina sertçe. "Yargıçlar, reality TV hayalleri olan, evini terk eden babalara velayeti öylece vermezler. Zane'in sicili her şeyi anlatıyor."

"Ve eğer sana zarar vermeye kalkışırsa," diyor Sloane karanlık bir sesle, "önce hepimizin üstesinden gelmesi gerekecek."

Callie boğuk bir kahkaha atar ve gözlerini siler. "Hepiniz harikasınız."

"Biz sana sadığız," diyor Rina, alaycı bir şekilde kadehini kaldırarak.

Callie, omuzları hafifçe gevşeyerek, sulu bir gülümseme atıyor. "Teşekkür ederim. Sanırım sadece gelecekten korkuyorum."

"Korkman normal," diyorum ona nazikçe. "Ama bu konuda yalnız değilsin. Biz yanındayız."

"Her zaman," diyor Sloane kararlı bir şekilde.

Callie, artık biraz daha sakin bir şekilde başını sallar. "Teşekkür ederim. Bu benim için gerçekten çok önemli."

Her şeyi anlatan bir bakışlaşırız. Ne olursa

olsun, birlikte yüzleşeceğiz.

Rina başını sallar, kanepeye yaslanarak şarap kadehini kaldırır. "Yemin ederim, Zane takımdaki herkesten daha fazla Railers Rumors'da bahsedilmek için bir görevde olmalı. O ve kız arkadaşı pratikte kendi lanet PR kampanyalarını yürütüyorlar. Her baktığımda, onunla ilgili başka bir saçma manşet var."

Callie, şakaklarını ovuşturarak inler. "Biliyorum. Telefonum, onları görüp görmediğimi soran mesajlarla sürekli patlıyor. Sanki onun kendini rezil ettiğini hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi."

Rina şarabından bir yudum alır, yüzü kararır. "O siteyi kapatmaya çalıştım. Ya da en azından, daha saldırgan olan bazı gönderileri kaldırmalarını sağlamaya çalıştım. Ama bu imkansız. Saçma sapan bir ifade özgürlüğü boşluğu altında korunuyorlar ve açıkça yalan yayınlamadıkları sürece, her şey mubah."

Callie burun kıvırır. "Evet, çünkü barda erkeklerin samimi fotoğraflarını çekmek ya da cinsel yaşamları hakkında spekülasyon yapmak tamamen adil bir oyun."

"Değil mi?" Rina öfkeyle söylüyor. "O site yüzünden pek çok halkla ilişkiler felaketiyle uğraşmak zorunda kaldım. Oliver'ın bu konuda yardıma ihtiyacı yok. Çoğu zaman, sanki bir oyunmuş gibi hikayelere kendini kaptırıyor."

Kaşlarımı kaldırıp sırıtarak, "Birisi işini biraz fazla kişisel algılıyor gibi görünüyor," diyorum.

Rina bardağının kenarından bana ters ters bakar. "Yemin ederim Lilah, Oliver ve benim hakkımda bir kelime daha edersen, gidiyorum. O adamı ne kadar sevmediğimi biliyorsun. Başka bir takıma transfer olursa çok sevinirim. Tercihen ülkenin diğer ucuna."

Kaşlarımı kaldırıp şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm. "Bundan emin misin? İkinizin arasında büyük bir kimya var gibi görünüyor."

Rina başını o kadar hızlı bana doğru çevirir ki, boynuna bir şey gelmediğine şaşırırım. "Aklını mı kaçırdın? Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

Callie sırıtıyor. "Çünkü siz yaşlı bir evli çift gibi tartışıyorsunuz."

"Lütfen," diye alay eder Rina. "O tipik bir hokey oyuncusu. Tek umursadığı şey gol atmak. Hem buz pistinde hem de dışında."

Başımı eğiyorum. "Demek fark ettin, ha?"

Hemen bana sert bir bakış attı. "Fark etmemek zor olurdu. Bu benim işimin bir parçası. O düzelip belaya bulaşmayı bırakana kadar, bu adamla uğraşmak zorundayım."

Callie omuz silkiyor. "Bilmiyorum, daha kötüsü de olabilirdi." "Nasıl olabileceğini gerçekten anlamıyorum."

"Ona karşı bir şey hissedebilirsin."

Rina içkisini neredeyse boğazına kaçırıyor. "Tanrım, hayır. Birincisi, o Oliver Van Doren." Kaşlarını kaldırıyor. "Bilirsin, *büyük O*. İkincisi, bir hokey oyuncusuyla çıkmam imkansız. Eminim ki, sıkı bir arkadaşlık kurma yasağı vardır. Benim tüm işim, onun son kötü kararının manşetlere taşınmamasını sağlamak."

Callie, açıkça ikna olmamış bir şekilde mırıldanır. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle." Rina şarabından uzun bir yudum aldı, sonra sırıtarak kadehini masaya koydu. "Ayrıca, onun daha önemli endişeleri olacak."

Gözlerimi kısıyorum. "Uh-oh. Ne yaptın?"

Rina'nın sırıtışı tam anlamıyla şeytani bir hal alır. "Oliver Van Doren'ın önümüzdeki ayki yardım galasında açık artırmaya çıkarılacak şanslı bekarlar arasında yer alacağını söyleyelim. O henüz bunu bilmiyor."

Callie hem eğlenmiş hem de dehşete kapılmış bir şekilde nefesini tutar. "Aman Tanrım. Aklını kaçıracak."

Ben kahkahayı patlatırım. "Sen çok kötüsün. Hoşuma gitti."

Rina omuz silkiyor, hiç pişmanlık duymuyor. "Bunu ağır bir karma olarak düşünmeyi tercih ederim."

Sloane kaşlarını kaldırır. "Ona söylemeden onu bekarlar açık artırmasına mı çıkardın?"

"Doğru."

Sloane bunu düşünür ve sonra başını sallar. "Bu adil."

Callie, gülmekten akan gözyaşlarını siler. "Onun tepkisini duymak için sabırsızlanıyorum."

Rina dramatik bir şekilde iç çeker. "Ben de ona, körü körüne bir şeylere evet demeden önce e-postalarını okuması gerektiğini hatırlatmak için sabırsızlanıyorum."

Hâlâ gülümseyerek başımı sallarım. "Sen gerçekten onun en kötü kabususun."

Rina sırıtıyor. "Yine de bana ona işkence etmek için daha fazla neden vermeye devam ediyor."

Odanın ciddi havası bir anda yerini kahkahalara bırakır. Elimde şarap kadehi ile kanepeye yaslanıp, iyi arkadaşların sıcaklığı, dedikodular ve pencerenin ötesindeki şehrin rahatlatıcı uğultusunun tadını çıkarırım.

Yine de, zihnimin bir köşesinde, Steele'in şu anda ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ve o da beni düşünüyor mu diye.

36

STEELE

Gece yarısından sonra eve girdiğimde penthouse sessizdir, şehir ışıkları pencerelerden altın ve gümüş çizgiler halinde içeri sızmaktadır. Evde tek başıma olduğumda her zaman olduğu gibi her şey sessizdir.

Ama artık yalnız değildim.

Asansörden çıktığım anda onu hissediyorum. Lilah'ın varlığı beni sarıyor, havada dolanıyor, ince ama inkar edilemez.

Ve tek istediğim...

Hayır, tek *ihtiyacım* olan şey onu bulmak.

Ona dokunmak.

Onu sahiplenmek.

Beklediğim şey, Lilah'ı yatağımda uyurken bulmak. Çıplak. Çarşaflarımın üzerinde uzanmış, sarı saçları yastığıma dolanmış, teninde hala daha önce bıraktığım ellerimin izleri. Bütün gece onu düşünmeden duramadım.

Beni saran hissini. Sıkı.

Islak.

Ve benim.

Bu lanet olası bir nirvana.

Bunu başka türlü tarif edemem.

Bir insana bağımlı olmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum.

Yanılmışım.

Sevimli kızım yatakta uyuyor olacağına, oturma odasındaki kanepede kıvrılmış yatıyor. Benim eski Railers tişörtlerimden birini giymiş, bacakları çıplak, altına kıvrılmış. Saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmış, Waffles ise sandalyeye kıvrılmış, uykuya dalmış.

Bir an için manzarayı içime çekiyorum. Bu, evi satın aldığımdan beri kafamda yüzlerce kez canlandırdığım, sıcak ve samimi bir sahne. O

bana, sahip olduğumu sandığım tüm kontrol katmanlarını delip geçen bir gülümsemeyle bakıyor.

"Selam," diyor fısıldayarak.

"Selam, şans meleğim." Ayakkabılarımı çıkarır, gömleğimin kollarını sıvar ve aramızdaki mesafeyi kapatırım. Sanki beni ona bağlayan görünmez bir ip varmış gibi. Acaba hep böyle mi kalacak diye merak ediyorum. "Hâlâ ayakta olacağını düşünmemiştim."

Uykulu bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "Kızlar gecesi geç saatlere kadar sürdü. Rina iki kadeh şarapla sarhoş oldu ve Callie'nin getirdiği tüm pastaları bitirdik. Çok konuştuk ve güldük. Hepimizin ihtiyacı olan tam da buydu."

Onun yanındaki kanepeye çöküyorum, minder bizi birbirimize doğru eğip yatırıyor. Kendimi tutamıyorum, elim onun uyluğuna konuyor. Avucumun altında cildi sıcak. "Sevindim. Bunu hak ediyorsun."

Başını eğdi, gözleri merakla doldu. "Senin gecen nasıldı?"

Omuz silkiyorum. "İyiydi." Gerçek mi?

Bütün akşamı Knox ve River'ı yarım kulakla dinleyerek, The Rail Yard'daki televizyonlarda tekrar oynanan maçı umursuyormuş gibi yaparak geçirdim. Tüm bu süre boyunca eve gelip bu kadına sarılabilmek için dakikaları sayıyordum.

"Seni özledim," diyorum, elimle ipeksi uyluğunu biraz daha yukarı kaydırarak.

O da bana yaklaşır ve bir bacağını kucağıma atarak üzerime oturur. Giydiği tişört kalçalarında yukarı kayar ve tam o anda onun külot giymediğini fark ederim.

Beynim yetişemeden penisim tepki verir ve kot pantolonuma sertçe baskı yapar.

O sırıtıyor, dudakları şeytani bir gülümsemeye bükülüyor. "Beğendiğin bir şey mi gördün?"

"Evet," diye hırıltıyla cevap verdim. "Bütün gece bunu düşündüm."

O eğilir ve ağzımın köşesine bir öpücük kondurur. "Ben de seni özledim."

Bu, benim kendimi tutmamı engellemek için yeterli. Ellerim uyluklarından yukarı kayıyor, kalçalarının kıvrımlarını okşuyor, onu kendime yaklaştırırken nazikçe sıkıyorum. "Sen olmadan nasıl on yıl geçirdim?" diye fısıldıyorum, daha çok kendime fısıldarım.

Kalçalarını bana doğru sallıyor. "Emin değilim. Belki de kaybedilen zamanı telafi etmeye odaklanmalısın."

Dudaklarım kıvrılır. "Oh, güven bana. Öyle yapmayı planlıyorum."

Tişörtünü başından çekip, onu ay ışığına maruz bırakıyorum. Cildi gümüş ışığın altında parlıyor, o kadar güzel ki neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

Hızlı ve emin parmaklarıyla gömleğimin düğmelerini açıyor, kumaşı omuzlarımdan itip göğüs kaslarımın üzerinde dudaklarını gezdiriyor. Onu hissetmek, onu yere yatırıp vücudunun her santimini taparcasına sevmek istememe neden oluyor.

"Görünüşe göre bebeğim bütün gece azmış," diye mırıldanıyorum, bu fikri çok seviyorum.

Kızarır ama gözlerini kaçırmaz. "Eve geldiğinde bana ne yapacağını düşünmeden edemedim," diye fısıldar. "Kahve masasına her baktığımda, puroyla beni orgazma ulaştırışını düşündüm."

Göğüslerini avuçladığımda göğsümden düşük, boğuk bir inilti kopar. "Senin bu yönünü seviyorum." O nefes nefese kalana kadar başparmaklarımla meme uçlarını okşarım. "Oynanmayı seven. Şaplak atılmayı. Tatılmayı. Sahip olunmayı."

Benim tarafımdan.

Ve sadece benim tarafımdan.

"Ve işim bitmeden," diye söz veriyorum ağzına, "senin her santimini alacağım. Her iniltiyi. Her titremeyi. Seni hiç kimsenin tatmin edemediği şekilde tatmin edeceğim."

Kucağımda titriyor, çoktan ıslanmış ve arzulu. "Beni

çok iyi hissettiriyorsun," diye itiraf ediyor.

"Daha fazlasına hazır ol, bebeğim," diyorum sertçe. "Çünkü seninle işim henüz bitmedi."

Tek bir yumuşak hareketle onu kollarımın arasına alıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve ıslak sıcaklığı karın kaslarıma baskı yapıyor, onu odanın diğer ucuna taşıyıp pencereye yaslıyorum. Soğuk cam omurgasına dokunduğunda dudaklarından bir inilti çıkıyor.

Onu, arkasındaki ufuk çizgisinin halesiyle kucaklarım ve bu anda, asla doyamayacağımı bilirim.

Bu hayatta değil. Ve

bir sonraki hayatta da

değil.

"Artık bana ait olduğunu anlıyor musun?" diye fısıldıyorum dudaklarına.
dudaklarına fısıldıyorum.

Sessiz ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde başını salladı.

Ama bu yeterli değil.

Yetişmiyor bile.

"Söyle," diye emrediyorum.

"Sadece sana." "Doğru." "Bana ait olduğunu söyle."

Sikimi ona sürtüyorum, o da tırnaklarını omuzlarıma geçirip inliyor.

Aç bir adam gibi onu öpüyorum.

Çünkü ben tam da öyleyim.

Hızlı bir hareketle kot pantolonumun fermuarını açtım, sikimi serbest bıraktım ve derin, sahiplenici bir itişle onun içine girdim.

Vücudu pencereye doğru kıvrılır, beni sıkıca sarar. "Siktir, sen çok

mükemmelsin," diye inlerim, onu destekleyerek hareket etmeye başlarım.

hareket etmeye başlıyorum.

İlk başta

yavaşça.

Sonra daha sert.

Daha derine.

Onun tenine damgamı vurmak ve ruhuna adımı kazımak ihtiyacıyla ona doğru sürerim.

İnlemeleri gece havasında yankılanıyor, ta ki kollarımda parçalanana kadar, bu sırada dua eder gibi adımı haykırıyor. Bu, onu uçurumun kenarına kadar takip etmem için yeterli, içime boşalırken çıkardığım inilti daha çok bir yemin gibi geliyor.

Sonra onu sıkıca sarıyorum, başını çenemin altına gömüyorum, bedenlerimiz birbirine dolanmış, yorgun ve hareketsiz.

Nemli alnına bir öpücük kondurup fısıldarım, "İşte böyle bir gece sona erer, şans meleğim."

Cevap vermez.

Ama bana karşı eriyişi, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

37

LILAH

Kahve kokusu ve omzumda dolaşan sıcak dudakların hissiyle uyanıyorum.

Ardından derin ve boğuk bir mırıldanma geliyor. "Günaydın, şans meleğim."

Gülümseyerek gözlerimi açtım ve ona doğru döndüm, tam da bir öpücük daha almak için. Bu seferki burnumun ucuna.

"Erken kalktın," diye mırıldanıyorum, sesim uykudan dolayı kısık.

"Bir saat sonra antrenmanım var," diyor Steele, takımın verdiği kıyafetleri giymiş halde. "Gitmeden önce sana bir kez daha bakmak istedim."

"Dün gece pencereye yapışmış halimi gördüğüne eminim," diye burun kıvırıyorum.

"Aynen öyle." Yüzünde şakacı bir gülümseme var. "Sence neden bu kadar iyi bir ruh haliyle gidiyorum?"

Koluna vuruyorum ama o bileğimi yakalayıp dudaklarıma son bir öpücük konduruyor. Öpücük o kadar yavaş ve tatlı ki, antrenmanı tamamen iptal etmesi için ona yalvarmayı düşünüyorum.

Düşük bir iniltiyle geri çekildi, gözleri arzuyla kararmıştı. "Bana öyle bakma. Bir ceza daha ödeyemem."

En son istediğim şey Steele'in kariyerini riske atmak.

"O zaman git," diye fısıldadım, onu kapıya doğru iterek, her ne kadar tüm benliğim onu burada tutmak istese de. "Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce."

Sırıtarak anahtarlarını alır. "Waffles mutfakta, kasesine öfkeyle bakıyor. Eminim ton balıklı kahvaltı istiyor."

Onun zayıf miyavlaması koridorda yankılanırken gülüyorum. "O kadar dramatik ki.

Bunu kimden almış acaba?"

Steele kapıya doğru giderken göz kırpıyor. "Sıkılırsan bana mesaj at. Ya da yalnız hissedersen. Ya da acıkırsan. Ya da sevdiğin şarabı yeniden doldurmak istersen."

"Döndüğünde görüşürüz."

Yarı yolda durup omzunun üzerinden gülümsedi. "Tabii ki görüşürüz."

Asansör kapıları kapanır ve bir anda penthouse tekrar sessizleşir. Sadece ben ve Waffles kalırız. Yavru kedi yatağa atlar ve yanıma uzanarak kestirmeye başlar.

Bir saat sonra, giyinmişim ve Steele'in yaklaşan programına bakarken, telefonum hukuk firmasındaki eski asistanım Ashley'den gelen bir mesajla titrer.

ASHLEY:

Selam! Kısa sürede haber verdiğim için üzgünüm, ama burada senin eşyalarının olduğu bir kutu var. Gelip alabilir misin?

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Devon ve Marissa'yı yakaladığımdan beri oraya gitmedim.

BEN:

Evet, tabii. Bu sabah uğrayabilirim.

Bir süre bekledikten sonra yazma noktaları tekrar belirir.

ASHLEY:

Resepsiyonda seni bekliyor olacak.

Bir saniye boyunca ekrana bakıyorum ve hafif bir acı hissediyorum. Ah.

Sanırım artık üst katta hoş karşılanmıyorum.

Waffles'a biraz ton balığı yedirdikten ve kendimi toparladıktan sonra, anahtarlarımı alıp garaja iniyorum. Devon'un dairesinden ayrıldığımdan beri Audi'm Steele'in binasında park halinde ve burayı ne kadar çabuk evim olarak görmeye başladığım çok garip.

Eski ofisime olan yol kısa, ama düşüncelerim çok gürültülü.

Park edip ön kapıdan içeri girdiğimde, midem bulanıyor. Buraya geri dönmek garip. Hayatımın bu kısmının resmen geride kaldığını bilmek garip.

Ashley asansörden çıkıyor, kollarında küçük bir karton kutu tutuyor. Beni görünce gözleri büyüdü.

"Lilah," diyor, aceleyle yanıma gelip biraz garip bir şekilde tek koluyla bana sarılıyor. "Her şey için çok üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemedim."

"Önemli değil," diyorum nazikçe. "Gerçekten."

Kutuyu bana uzattı. Bu, kalan son eşyalarımdı. Birkaç kitap, birkaç kalem, tokmak şeklinde bir kağıt ağırlığı. Gereğinden ağır hissettiren türden şeyler.

"Peki," diyor Ashley, dudağını ısırarak. "Hangi firmalara başvurdun?"

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Aslında... Geri dönmeyeceğim galiba. Hukuka değil. En azından şimdilik."

Kaşları yükselir. "Gerçekten mi?"

"Evet." Elimdeki kutuya bakıyorum. "Sanırım farklı bir şey yapmak istiyorum. Sabahları yataktan kalkmak için heyecanlanmamı sağlayacak bir şey."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Ve uzun zamandır ilk kez, doğru olduklarını *hissettim*.

Ashley başını sallar. "Aferin sana. Haberleşelim, tamam

mı?" "Olur," diye söz veririm.

Söyleyecek başka bir şey kalmadığından, kutumla birlikte dışarı çıkıyorum. Omuzlarım geldiğimden biraz daha hafif hissediyor. Bir anlık bir kararla, birkaç blok dolaşıp, köşe ofis hayallerimin beni mutlu edeceğini düşündüğüm zamanlarda sık sık gittiğim küçük bir kahve dükkanının önündeki park metreye park ediyorum.

Kapıdan içeri girdiğim anda, espresso ve kavrulmuş bademin sıcak kokusu burnuma çarptı. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir kucaklaşma gibiydi.

"Selam, yabancı." Eskiden sohbet ettiğim baristalardan biri geniş bir gülümsemeyle karşılıyor beni. "Uzun zaman oldu."

"Evet," diyorum, gülümsemeyle karşılık vererek.

"Hayat çok yoğun." "Her zamankinden ister misin?"

Başımı sallarım. "Harika olur, teşekkürler."

Pastane vitrinini işaret ediyor. "Kruvasan?"

Çikolata dolgulu olanı sanki benimle flört ediyormuş gibi gözlerimle takip ediyorum. "Beni ikna ettin. Bir tane alayım."

"Hemen geliyor."

Telefonumu cebimden çıkarır çıkarmaz titremeye başlar.

STEELE:

Yoksunluk belirtileri yaşıyorum. Bu gece tekrar yapma ihtimalimiz var mı?

BEN:

Bilmiyorum... Duruma bağlı. Benim için ne var?

STEELE:

Ben. Çıplak ve minnettar, senin her santimini taparcasına.

Dudaklarım seğiriyor. Onun ikna edici ses tonunu neredeyse duyabiliyorum.

BEN:

Cazip. Ama daha iyi bir satış konuşması yapman gerekecek.

STEELE:

Sonra sana yemek bile ısmarlarım. Yaban mersinli krep seversin, değil mi?

BEN:

Beni karbonhidratlarla baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?

STEELE:

Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum, nokta. Neredesin?

BEN:

Penthouse'da olmadığımı nereden biliyorsun?

STEELE:

Çünkü konumunu takip ediyor olabilirim, olmayabilirim de.

Bu itiraf karşısında kalbim bir an durdu ve cevap yazmaya başladım.

BEN:

Pardon?

STEELE:

Sakin ol. Bu tamamen koruma amaçlı. Sen benim her şeyimsin, uğurlu tılsımım.

Parmaklarım klavyenin üzerinde bir an fazla kalıyor.

Bu adam.

BEN:

Tamam.

STEELE:

Yani… soruma cevap vermedin. Neredesin?

Yarım saniye tereddüt ettim.

BEN:

'da kahve alıyorum.

Teknik olarak bu bir yalan değil.

STEELE:

Penthouse'da kahve olduğunu biliyorsun, değil mi? En sevdiğin kahve çekirdeklerinden bir torba dolusu var.

BEN:

Bazen bir kızın manzara değişikliğine ihtiyacı olur.

STEELE:

Beni şimdiden özlemediğinden emin misin?

BEN:

Başlama, Sanderson.

STEELE:

Çok geç. İkimiz de en çok seninle uğraşmayı sevdiğimi biliyoruz.

BEN

Ne büyük bir onur.

STEELE:

Onur duymalısın. Ee... yalnız mısın?

BEN:

Evet, baba. Sadece bir latte alıyorum. Henüz beni kaçıran garip bir adam yok.

STEELE:

Mmm. Bilemiyorum. Hayatta olduğunun kanıtına ihtiyacım olabilir. Selfie?

BEN:

Kesinlikle olmaz.

STEELE:

Küçük bir fotoğraf. Beni mutlu et.

BEN:

Saçmalıyorsun.

STEELE:

Hala bekliyorum...

BEN:

Olmayacak.

STEELE:

Tamam. Ama 20 dakika içinde dönmezsen, arama ekibi göndereceğim.

BEN:

Sen antrenmandasın. Belki de ona odaklanmalısın.

STEELE:

Bu, aynı anda birden fazla işi yapamayacağım anlamına gelmez. Ayrıca, bacaklarını omuzlarıma attığın halini düşünmediğim anlamına da gelmez.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp ona göremediği bir bakış atarken tüm vücudum ısınır.

BEN:

Steele.

STEELE:

Ne? "Bana ne faydası var" yorumuyla sen başlattın.

BEN

Sen en kötüsün.

STEELE:

Yalancı. En iyisi benim.

BEN:

Hayal kurmaya devam et.

STEELE:

Sadece senin için.

Kalp atışlarım hızlanırken nefes alıyorum. Onun sözleri her zaman yarı şaka, yarı meydan okumadır, ama içime işleyen ve orada kalan bir şeyleri vardır.

STEELE:

Her neyse. Dün geceki tekrarlanabilir. Belki akşam yemeği de.

BEN:

Bedava yemek mi?

STEELE:

Kalbine giden yol, biliyorum. İşte benim kızım.

Yutkunuyo
rum.
Zorlukla.
Onun kızı.
Şimdi ben bu muyum?

Barista gülümseyerek latte ve kruvasanımı tezgahın üzerine koyar. "Çikolata hala sıcak. Poşet ister misin?"

"Harika olur. Teşekkürler." "On üç dolar," diyor.

Telefonumu çantama koyup cüzdanımı aramaya başlıyorum ki, beni durduran tanıdık bir ses duyulur.

"Ben öderim."

Başımı kaldırıp arkama döndüğümde Devon'ı gördüm ve tüm vücudum dondu. Her zamanki gibi görünüyordu. Şık. Mükemmel. Saçları yerinden oynamamıştı. Beni en çok etkileyen şey, ne kadar rahat göründüğüydü. Daha hafif. Alnındaki kırışıklıklar azalmış, cildi parlıyor ve gözleri ışıldıyordu.

Mutlu görünüyor.

Ve nedense, bu durum beni bir yumruk gibi karnıma vurur. Çantamın askısını sıkıca tutarım. "Gerek yok."

"Hadi ama Lilah. Sana bir kahve ısmarlayayım."

Ben itiraz etmeden, tezgahın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bırakıyor.

Barista gülümseyerek hesabı keser. "Siz ikiniz her zaman en sevdiğim çiftlerden biriydiniz. Hala birlikte olduğunuzu görmek güzel."

Devon da aynı şekilde gülümsediğinde, ben de zoraki bir gülümseme takındım. İkimiz de onu düzeltmedik.

Elimde kahveyle bir adım geri çekilip, bu garip durumdan kurtulmayı umuyorum. "Peki. Tekrar teşekkürler."

"Ashley sana ulaştı mı?" Başımı sallıyorum. "Evet, ulaştı."

Ağzı sıkılaşır. "Ona eşyalarını postayla göndermesini söyledim. Böylesi daha kolay olurdu."

Tabii ki öyle yapmıştır.

"Benim için sorun değildi," diyorum. "Yolumun üzerindeydi."

Beni bir an inceler, başını eğerek sanki beni yeniden anlamaya çalışıyormuş gibi. "İyi görünüyorsun, Lilah."

Gerginleşiyorum. "Sen de öyle. Mutlu görünüyorsun."

Tereddüt eder. Sonra, hala canımı yakacak kadar rahat bir tavırla, "Öyleyim," der.

Sözleri kalbimde ağır bir yük olarak kalır.

Şu anda uzaklaşabilir ve bu konuşmayı burada bitirebilirim.

Ama ben anlamıyorum. Bu bölümü tamamen kapatmak istiyorsam, öncelikle nasıl bittiğini anlamam gerekiyor.

"Neden?"

Devon kaşlarını çattı. "Neden ne?"

"Neden benimle mutlu değildin?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak ona yaklaşırım. "Neden beş yıl boyunca çocuk istemediğini söyledin, ama şimdi başka birinden bir çocuğun oluyor?"

Çenesini oynatarak ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Bilmiyorum," der sonunda. "Seninle olmak... Her zaman yapmam gereken bir şey gibi geldi. Gerçekten yapmak istediğim bir şey değil."

Midem burkulur. "Ailelerimiz yüzünden mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Eminim onların da bunda payı vardır. Onların nasıl olduklarını bilirsin. Sürekli ne zaman evleneceğimizi ve geleceğimizin nasıl olacağını sorarlardı. Daha çok bir zorunluluk gibi geliyordu. Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir zorunluluk."

Ağzım açılır ve sonra tekrar kapanır. Hazır olmadığım bir gerçekle yüzleşmişim gibi hissediyorum.

"Keşke bir şey söyleseydin," diye mırıldanıyorum. "Hiç böyle hissetmeni istemedim."

"Geriye dönüp bakınca, söylemeliydim," diye itiraf ediyor. "Daha önce bitirmeliydim. Dürüst olmalıydım, ama seni incitmek istemedim."

"Beni incittin," diyorum sessizce. O

başını sallar. "Biliyorum."

Hâlâ vazgeçemediğim bir şey var. Beynime o kadar derin kazınmış bir görüntü var ki, onu aştığımı düşündüğüm her seferinde yeniden ortaya çıkıyor.

"Sen ve Marissa'yı gördüğümde..." Sesim titriyor. "Seni daha önce hiç öyle görmemiştim. Sen... Bilemiyorum. Serbest görünüyordun. Canlı."

Yanakları kızarır ve bakışlarını kaçırır. "Gerçekten bu konuyu konuşmamız mı gerekiyor?"

"Evet," diyorum, şimdi daha kararlı bir sesle. "Senin benimle bir kişi, onunla ise tamamen farklı biri olabilmeni anlamam gerek."

Devon'ın bakışları pencerelere ve ötesindeki kalabalık caddeye kayıyor. "Marissa ile... Bilmiyorum. Daha özgür hissediyorum. Ne olmam gerektiğini düşünmeden kendim olabileceğimi hissediyorum." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuzlarını silkiyor. "Bu, birbirimiz için doğru kişiler olmadığımızı fark etmemi sağladı, Lilah. O zamanlar anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum."

"Yine de, bitirmek yerine kaldın," diye fısıldarım.

"Evet, şey. Sanırım kötü adam olmak istemedim. Sen her zaman çok düzenliydin. Akıllı. Azimli. Beş yıllık bir planın varmış gibi hissediyordum ve ben onu bozan kişi olmak istemedim."

Sözleri yumruk gibi çarptı.

Acımasız olmak için söylenmemişler, ama dikkatsizce söylenmişler ve iz bırakmışlar.

"Yani, daha iyi bir şey çıkana kadar idare edeceğini mi düşündün?" Devon yüzünü buruşturur. "Öyle demek istemedim."

Ama inkar da etmiyor. Ve

belki de bu daha kötü.

Yere bakıyor. "Her neyse, iyi olduğuna sevindim.
Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, eminim ayaklarının üzerinde durursun."

Sanki ben tökezleyen bir kediymişim gibi, gafil avlanıp yeniden ayağa kalkmaya çalışan bir kadın değilmişim gibi.

Sıkıca başımı sallıyorum. "Kendine iyi bak."

Cevap vermek için ağzını açıyor, ama ben çoktan arkanı dönmüşüm. Kapı zili çalıyor, ben de serin Ekim havasına adım atıp yavaşça nefes veriyorum.

Devon'un hayatımda ne olacağına dair hikaye artık bitti. Ve bu sefer

kitabı kapatan benim.

38

STEELE

Asansörden inip çatı katına giriyorum, kapı arkamda hafif bir sesle kapanıyor.

Sessiz.

Ama bu, şu anda sevdiğim türden bir sessizlik. Beni gülümseten türden.

Eskiden evim sadece oyunlar arasında dinlenmek için bir yerdi. Şık bir kaplamaya, soğuk yüzeylere ve benim için hiçbir anlam ifade etmeyen Michigan Gölü manzarasına sahip bir gökdelen.

Ama Lilah taşındığından beri?

Artık farklı hissediyorum.

Dolu.

Canlı.

Enerjiyle dolu.

Daha da ötesi, *ev* gibi hissettiriyor.

Her zaman olması gerektiği gibi.

Anahtarlarımı konsola atıp ceketimi çıkarıyorum ve alışkanlıkla mutfağa bakıyorum. Onu çıplak ayakla, bu hafta sevdiği melankolik indie şarkı listesine uyumsuz bir şekilde mırıldanırken, cennetten gelen kokulu ve tadı daha da güzel bir şeyi karıştırırken dans ederken görmeyi yarı yarıya bekliyorum.

Ama mutfak boş.

Müzik yok. Hareket yok. Sarımsak, tereyağı ya da her zamanki gibi hazırladığı sihirli yemeklerin kokusu yok.

Kaslarım gerilirken dudaklarım kıvrılır. Bu tedirginliğin bu kadar çabuk yerleşmesi saçma.

"Lilah?" diye sesleniyorum, sessizlikte yankılanan sesimle odada dolaşıyorum.

Cevap yok.

Midem bulanıyor.

Sonra, kahve masasının altından küçük gri bir bulanıklık fırlar ve sert ahşap zeminde kayarken miyavlar.

"Hey, Waffles." Çömelip, kuyruğunu küçük, tüylü bir anten gibi havaya dikmiş halde koşarak bana yaklaşırken elimi uzattım.

Onu kucağıma alıp kulaklarının arkasını kaşırken, yine cıvıl cıvıl miyavladı.

"Annen nerede, ha?" diye mırıldanarak onu göz hizasına kaldırdım. Sır saklıyormuş gibi bana göz kırpıyor. "Söyleyecek misin?"

Waffles dramatik bir esnemeyle cevap verir ve sonra göğsüme yaslanarak minik bir motor gibi mırıldanır.

Gülümserim ve elimi sırtında gezdiririm.

"Sanırım hayır."

Onun varlığı içimdeki bir şeyi hafifletiyor. O kollarımda sıkıca dururken, burası biraz daha az boş hissettiriyor. Ama bu yine de Lilah'ın nerede olduğunu açıklamıyor.

Yatak odasını kontrol ederken Waffles'ı yanımda taşıyorum, kalbim normalden daha hızlı atıyor. Kapı açık ve ilk gördüğüm şey, yatağın ayak ucundaki yerde duran bir yığın giysi.

Bu iyiye işaret. O burada.

Ama yine de bir şeyler ters gibi.

Waffles'ı yatağın üzerine koyup kulaklarının arkasını son bir kez kaşıyorum ve köşeyi dönüyorum.

Lilah, banyo küvetinde çömelmiş, dizlerini çenesine çekmiş, kollarını etrafına dolamış, sudan buhar yükseliyor. Gözleri kızarmış ve cildi lekelenmiş. Sıcaklıktan değil, çok daha derin bir şeyden dolayı.

Onu görünce donup kalıyorum.

"Lilah," diyorum nazikçe banyoya girerken.

Bana bakmak yerine, kirpikleri ağır ve ıslak bir şekilde su yüzeyine bakmaya devam ediyor.

Küvetin kenarına çömeliyorum, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakın. "Konuş benimle, bebeğim. Bir şey mi oldu?"

Sessizlik.

Bu sessizlik midemi burkuyor ve çenemi gıcırdatıyor. Kızım, kelimelerin ulaşamayacağı bir acı çekmedikçe asla sessiz kalmaz.

"Uğurlu tılsım," diye mırıldanıyorum, hafiflik katmaya çalışarak. "Gerçekten kıçını tokatlamakla tehdit etmem gerekiyor mu, yoksa bu artık caydırıcı bile değil mi?"

Dudaklarından sulu bir kahkaha kaçar. "Muhtemelen hayır."

Bu küçük ses beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor. Ama bu da bir şey. Hala orada olduğunun bir işareti.

Elimi uzatıp parmak eklemlerimle yanağını okşuyorum. Cildi nemli ve sıcak. "Hadi ama Lilah. Ne olursa olsun, bana söyleyebilirsin."

Kendini toparlamak için bir dakika bekledi. "Ashley bu sabah mesaj attı ve resepsiyonda benim eşyalarımın olduğu bir kutu olduğunu söyledi."

"Bana söylemeliydin. Seninle gelirdim."

Omuzlarını silkiyor. "Hızlı biteceğini düşünmüştüm. Kısa bir sohbet ettik ve her şey yolundaydı." Son kelimede sesi titriyor. "Sonra..." Yutkunuyor. "Eskiden çok sevdiğim küçük kahve dükkanına uğradım. Ofisin yakınındaki dükkan."

Bir duraklama olur ve ben ne olacağına hazırlıklı olmaya çalışırım. "Ve Devon'a rastladım."

Elim yanağında duruyor, ama tek kelime etmiyorum. Sadece bekliyorum, her şeyi anlatmasını istiyorum.

"Onu orada görmeyi beklemiyordum." Gözlerini kırpıştırdı, kirpikleri titriyordu. "İyi görünüyordu. Mutluydu. Tanıdığım Devon değildi."

Çenem ağrıyana kadar sıkıyorum.

"Ona neden daha önce gerçeği söylemediğini sordum. Hisleri ve farklı bir şey istediği hakkında. Ne dedi biliyor musun?" Gözleri benimkilere doğru yükselir. "Benimle olmak bir zorunluluk gibi geliyordu. Çünkü ailelerimiz bunu bekliyordu. Ve o bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu."

Lanet olsun.

Bir an için gözlerimi kapatıp üçe kadar saydım. Bir şeye yumruk atmamı engelleyen tek şey, şu anda bana ihtiyacı olmasıydı. Öfkeli, kavgaya hazır bir mağara adamına değil.

Sesi titreyerek şöyle diyor: "Ona hayatımın neredeyse iki yılını verdim. İlişkimizin yürümesi için çabaladım. Onun ihtiyaç duyduğu kişi olmaya çalıştım. Ve tüm bu zaman boyunca... o sadece bir çıkış yolu arıyordu."

Onun böyle konuşmasını dinlemeye dayanamıyorum. Sanki o bir çöp parçasıymış gibi.

Gülüyor, ama gülüşünde mizah yok. "Ben görmedim bile. Ne kadar berbat bir durum bu? İlişkimizin sağlam olduğunu ve onun beni sevdiğini sanıyordum. Şimdi ise gerçeği görmezden mi geldim, yoksa sadece inanmak istediğim versiyona mı sarıldım, bilmiyorum."

Kollarını kendine doluyor, sanki parçaları bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi.

"Hiçbir zaman doğru gelmediğini söyledi. Marissa ile birlikte olmak daha kolaymış." Bir an için gözlerini kapatıyor. "Sorun benimmişim gibi hissettirdi," diye fısıldıyor. "Beni sevmek ona çok ağır geliyormuş gibi."

Gömleğimi çıkarıp bir kenara attığımda ayağa kalktığımı fark etmiyorum. Pantolonum ve boxerım da aynı şekilde. Hiçbir şey söylemeden küvete giriyorum ve onu kollarıma almadan önce arkasına geçiyorum. Bu anda tek istediğim, onun acısının her zerresini içime çekmek.

Direnen yerine, bana eriyor. Sırtı göğsüme yaslanıyor ve başı sanki o yer için yaratılmış gibi çenemin altına oturuyor. Bacaklarımla bacaklarını kavrarken, omzunun çıplak tenini öpüyorum ve onu yerinde sabitliyorum.

"O bir korkak," diyorum ona. "Ve böyle şeyler söylediği için gerçek bir pislik." Benim kucaklamam sıkılaştıkça o da itiraz etmiyor.

"O seni hiç görmedi, Lilah. Benim gördüğüm gibi. Görmek *istemedi*. Ve bu onun kaybı."

Bana inanmıyormuş gibi, kırık bir kahkaha atıyor.

"Devon sahip olduğu şeyi hiç anlamadı," diye mırıldanıyorum, elimle onun yan tarafını okşayarak. "Sen düzgün bir kutuya sığacak biri değilsin. Sen ateşsin. Sen yumuşaklıksın. Sen, gördüğüm en güzel pakete sarılmış güçsün. Ve o buna yetişemedi."

"O zaman bunu duymak neden bu kadar acı veriyor?"

Dudaklarımı boynunun yan tarafına bastırıyorum. "Çünkü ona en iyi halini verdin ve o bununla ne yapacağını bilemedi."

Bana dönmek için yeterince yana kaydı. Yanağı bana yaslandı ve parmakları kaburgalarımı okşadı, sanki hissettiklerimi ezberlemeye çalışır gibi.

"Senin kendinden şüphe etmene neden olduğu için ondan nefret ediyorum," diyorum. "Ama o adam? Senin için aşkın neye benzediğini o belirleyemez."

"O zaman kim belirler?" diye sorar.

"Sen, bebeğim," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

Parmakları göğsümü kavrar, sanki dünyasındaki tek sabit şey benimmişim gibi kendini bana bağlar.

"Her zaman arkadaş kalacağımıza söz verir misin?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor.

Islak saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum."

Bu kelime, ona karşı hissettiklerimi ifade etmek için yetersiz olsa da.

Arkadaşlık, istediğim şeylerin en azı olsa da. Ama o şu anda çok kırılgan ve ben bu güveni bozma riskini göze alamam. Bu yüzden, geri kalanını içimde saklıyorum. Onu ne kadar uzun süredir sevdiğimin ağırlığını.

Henüz söyleyememenin acısını.

Gerçek, o hazır olduğunda ortaya çıkacak.

Ve ortaya çıktığında, ben burada olacağım, onu yakalamak için bekleyeceğim.

Sessizlik içinde oturuyoruz, etrafımızdaki su soğuyor, tenimiz ıslak ve kalplerimiz aynı ritimde atıyor.

Ve biliyorum ki, onun buna inanması ne kadar sürerse sürsün, ne kadar çok kırık parçayı bir araya getirmemiz gerekirse gereksin, ben tüm bu süreç boyunca burada olacağım.

Çünkü o sadece benim uğurlu tılsımım
değil. O benim tüm kalbim.

Ve onu asla bırakmayacağım.

39

LILAH

Mutfaktaki koku beni bir kucaklama gibi sarıyor.

Havada ıspanak ve sarımsak kokusu var, tezgahta soğuyan granola yulaf kurabiyelerinden gelen sıcak ve tereyağlı bir koku var, telefonumdan çalma listemin düşük sesi geliyor. Fırından muffin kalıbını çıkarıyorum ve protein dolu yumurta kapları cızırdayarak, üstleri altın rengi ve şişmiş, tam da sevdiğim gibi, gülümsüyorum.

Waffles halının ucuna kıvrılmış, tüylü küçük vücudunun altına patilerini sokmuş, kuyruğunu tembelce sallıyor. Kalıbı ocağın üzerine kaydırırken ona bir göz atıyorum.

"Biliyorum," diye gülümserim. "Zaten kediyle konuşan o insan haline geliyorum. Bekle, yakında sana TikTok videoları da gösteririm."

Arka planda buzdolabı uğulduyor, daha önce hazırladığım smoothie içinde soğuyor ve kurabiyelerin kenarları mükemmel bir şekilde gevrekleşmiş.

Bir kez olsun, her şey yolunda gibi hissediyorum.

Steele'in mutfağında çıplak ayakla dolaşıyorum, onun eski Western U hokey tişörtlerinden birini giyiyorum, tişört uyluklarımın ortasına kadar geliyor. Hareket ettiğimde tişörtün kenarı cildime değiyor, sıcak ve tanıdık. Saçlarım dağınık ve makyajsızım. Ve yıllardır olmadığım kadar mutluyum.

Devon'la karşılaşmam acı vericiydi, ama bu sayede o bölümü kapatabildim. Artık başka şeylere odaklanabilirim.

Beni mutlu eden şeylere.

Mesela yemek pişirmek gibi.

Doğrama, karıştırma ve tatma ritmi bana huzur veriyor.

Ve değer verdiğim birine yemek hazırladığım düşüncesi?

Tüm dünyamın merkezi haline gelen birini? Bu benim için her şey demek.

Steele'in ayak sesleri koridorda yankılanırken yumurta kaplarını tabağa koyuyorum ve kalbim her zamanki gibi sinir bozucu bir şekilde çarpıyor.

o yakın olduğunda.

Bunun olmadığı bir zaman olduğunu hatırlamak zor.

Duştan çıkmış, ıslak saçlarıyla mutfağa giriyor, taze sabun ve temiz ten kokuyor. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmış. Jogging pantolonu ve kollarını gösteren kolsuz bir Railers tişörtü giyiyor.

Şu anda dikkatimi bu kadar kolay çekebilmesi gerçekten haksızlık.

Yüzünde bir gülümseme yayılıyor. "Neden bu kadar erken yataktan kaçtın?"

Kollarını arkadan belime doladıktan sonra beni kendine çekti ve kulağımın hemen altındaki boynumun yanına bir öpücük kondurdu.

"Mmm," diyorum, başımı eğerek tüylerim diken diken oluyor. "Dün gece iki kez yetmedi mi?"

"Hayır." Boynumu hafifçe ısırır. "Antrenmandan sonraya kadar idare edebilmem için bu sabah üçüncü kez gerekebilir."

Gülerek kollarından kurtulurum ve ona yumurta kabı olan bir tabak uzatırım. "Sen doymak bilmezsin. Al, bunu dene ve ne düşündüğünü söyle."

Kaşlarını kaldırır ve muffin'i ısırır. "Vay canına," der ağzı doluyken. "Bu inanılmaz."

Gülümsemem daha da genişler. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Onu durduramadan bir tane daha alır ve çiğnemeye başlar. "Beni mahvedeceksin, biliyor musun?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp tezgaha yaslandım. Karnımda kelebekler uçarken, "Bir fikrim var. Bu yüzden erken kalktım," dedim.

Gözleri benimkilere kayar. Sabit ve dikkatlidir. "Öyle mi? Ne tür bir fikir?"

Dudaklarımı ısırırım. "Sağlıklı yemekler ve atıştırmalıklar yapmaya başlasam ne dersin? Sağlık bilincine sahip insanlar, sporcular veya meşgul profesyoneller için. Yemek hazırlama, proteinli atıştırmalıklar, makro besin değerleri göz önünde bulundurularak pişirilmiş ürünler gibi."

Beni kesmeden izliyor, bu da beni daha da gerginleştiriyor.

"Yemek yapmayı her zaman sevmişimdir. Ve hukuk firmasındaki her şeyden sonra... Geri dönmek istemediğimi düşünüyorum. Başından beri gerçekten istediğimden emin değilim." Kendimi toparlayıp içimde tuttuğum şeyi söylüyorum. "Ama bu? Yemek yapmak? Beni *kendim gibi* hissettiriyor. Ve bence bu konuda gerçekten iyi olabilirim."

Steele bir saniye boyunca hiçbir şey söylemez, sadece çiğnemeye devam eder ve bakışları benimkilere kilitli kalır.

Sonra gülümser. "Bence bu harika bir fikir, Lilah." "Öyle mi?"

"Tabii ki. Bu mutfakta ışık saçıyorsun." Odaya bir göz gezdirip tezgahı, yiyecekleri ve köşede hala uyuklayan Waffles'ı işaret eder. "Seni hiç bu kadar rahat görmemiştim. Şimdi bir adım atıp seni mutlu edecek bir şeyin peşinden gitmek için mükemmel bir zaman."

İçimde duygular kabarıyor. Kendimi durduramadan, öne atılıp kollarıma sarılıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Kollarını belime doladı ve çenesini başıma dayadı. "Sen her zaman çok destekcisin," diye mırıldandım gömleğine. "Nasıl Bu kadar şanslı olabildim?"

"Asıl şanslı olan benim," diyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor.

Sonunda geri çekildiğimde, gülümser. "Bir sonraki planını gerçekleştir, ben de onu arenaya getireyim. Arkadaşlara denettirebiliriz."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabii ki. Beğenirlerse, erken bir odak grubu kazanmış olursun." Gülümserim. "Tamam. Yapabilirim."

"Tabii ki yapabilirsin." Burnuma hafifçe vuruyor. "Peki, bir sonraki partinin zamanlayıcısı çalana kadar ne kadar vaktim var?"

"Yaklaşık yirmi dakika."

"Mükemmel." Granola kurabiyesinden bir tane alır ve bana şakacı bir bakış atar. "Seni yatağa geri sürüklemek için yeterli zaman."

Gülüyorum. "Steele..."

"Sen benim tatlımsın," diye alay ediyor.

Waffles köşeden miyavlıyor.

"Waffles bile şu anda seni yargılıyor," diyorum gülümseyerek.

"Her neyse," diye cevaplar ve beni gelin gibi kucağına alır. "Sen yokken mutfağı o idare edebilir."

Bunun üzerine, kahkahalar, öpücükler ve yumurtalı kek kırıntıları arasında koridorda kayboluyoruz.

Steele antrenmana gittikten sonra, tezgahları temizlerim, takım arkadaşları için birkaç muffin paketlerim ve telefonum çalarken başka bir tarifle uğraşıyorum.

Hoparlörü açıp cevap veriyorum. "Selam Rina! Ne haber?"

"Bu sabah hiç internete girdin mi?"

"Hayır, kahvaltı hazırlamak ve fırınlamak için erken kalktım. Neden? Ne oldu?" Bir an durup gözlerimi kısarım. "Oliver yine ne yaptı? Yoksa Zane ve reşit olmayan kız arkadaşı mı? Lütfen bana yine Railers Rumors'da manşet olmadıklarını söyle."

Gülmek yerine, garip bir şekilde sessiz kaldı.

"Rina?" Kaşığı karıştırma kabına bırakıp ellerimi silerken, tüylerim diken diken oldu.

"Steele."

Midem sıkışır. "O ne oldu?"

O nefesini verdi. "Railers Rumors ikinizin bir fotoğrafını yayınladı ve viral oldu."

"Tamam, ne olmuş? Neden bu kadar önemli?"

"Fotoğraf Gold Coast Table'da çekilmiş. Sen onun önünde duruyorsun ve onun eli senin boğazını sıkıyor."

Bu görüntü bir flaş bombası gibi üzerime çöküyor. O anı hatırlıyorum. O, bana henüz karar verip vermediğimi sorduğunda oldu. "Anlamıyorum."

"Bu açıdan bakınca seni boğuyormuş gibi görünüyor," diyor Rina, ses tonu alışılmadık bir şekilde alçak. "Sanki sana zarar veriyormuş gibi."

"O-o yapmıyordu. Yapmadı." Sesim titriyor. "Ö-öyle değildi."

"Biliyorum. *Biliyorum,* Lila. Ama internet bunu umursamıyor. Yorumlar çoktan yağmaya başladı. İnsanlar ona tacizci diyor."

Midem bulanıyor. Kusmamak için elimi mideye bastırıyorum. "Bu olamaz."

"Sadece... bakma. Ben hallediyorum. Siteyi kaldırmak için zaten iletişime geçtim, ama hızla yayılıyor. Çok üzgünüm."

"Teşekkürler, Rina," diye fısıldıyorum.

Telefonu kapatıyoruz ve onun uyarısına rağmen tarayıcıyı açıp Steele'in adını yazıyorum.

Bu, ilk olarak karşımıza çıkan görüntü.

Yakınlaştırdılar, dünyayı kadrajdan çıkardılar ve sadece anlatmak istedikleri hikayeyi bıraktılar.

İfadem, bağlamı olmadan pervasız görünen, ham bir ihtiyaç anında yakalanmış.

Her zaman sabit ve saygılı olan eli, skandal peşinde olan bir lens aracılığıyla daha karanlık bir hale geliyor.

Yorumları kaydırırken içimde keskin bir acı hissediyorum.

Şaşırmadım. O buz üzerinde her zaman agresif olmuştur. Onu açıkça kontrol ediyor.

İğrenç.

Kızın yardıma ihtiyacı var.

Odanın dönmesi için bu kadarı yeterli. Bacaklarım tutmaz ve Waffles'ın yanındaki tabureye düşerim. Waffles alarm vererek miyavlar ve aşağı atlar.

Buna inanamıyorum.

Bir anlık bir olay.

Bir saniyelik sevgi, çirkin bir şeye dönüştü. Ve

Steele'in hiçbir fikri yok.

40

STEELE

Otuz dakika sonra soyunma odasına girdiğimde hala gülümsüyorum.

Uzun zamandır hissetmediğim bir hafiflik var içimde. Muhtemelen Lilah'ı mutfağımda, saçları dağınık ve yanakları kızarmış halde, iyice sikildikten sonra sağlıklı ve lezzetli bir şeyler hazırlarken bıraktığım içindir.

En iyi kısmı

neydi?

O mutluydu.

Rahattı.

Ve bu bana bir şeyler yapmasa ne olayım.

Çantamı dolabıma atıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Günaydın," diyorum, su şişemin kapağını açarken.

"Selam, Kaptan." Jax selam vermek için çenesini

kaldırdı. "Naber, Kaptan?" dedi Oliver.

Soyunma odasından geçerken birkaç kişi bana selam verdi, ama ses tonlarında ve bakışlarında bir tuhaflık vardı, sonra hemen başka yere baktılar.

Kaşlarımı çatarak adımlarımı yavaşlatıyorum.

Knox patenlerinin bağcıklarını bağlarken başını kaldırır, çenesi sanki söylemek istemediği bir şeyi çiğniyormuş gibi hareket eder.

"Endişelenme," diye mırıldanır, gözleri benimkilerden kaçar. "Her şey geçecek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Tam olarak ne geçecek?"

Kimse cevap veremeden, soyunma odasının kapısı açılır ve Koç içeri girer.

"Sanderson," diye seslenir, sesi kesik kesik. "Landry seni ofisinde görmek istiyor."

Donakalırım. Bu sabahki sıcaklığın kaybolması için bu kadarı yeterlidir.
kaybolması için yeterli.

Takımın sahibi beni görmek mi istiyor?

Kahretsin.

Bu hiç iyiye işaret değil.

Aklım karışmaya başlıyor.

Bir şeyi mi kaçırdım?

Bir görünüşü mahvettim mi?

Bir PR taahhüdünü mahvettim mi?

Kimse bir cevap vermiyor ve içimde hafif bir tedirginlik hissi uyanmaya başlıyor.

Ona kısa bir baş selamı verip onu takip ediyorum. Hugh Landry'nin ofisine vardığımda, geldiğimdeki gülümsemem çoktan kaybolmuş. O hissi zar zor hatırlıyorum. Kapısına vardığımda, kalın ahşap kapıyı parmaklarımla tıklatıyorum.

"Kapı açık," diye sesleniyor.

İçeri girer girmez, odada sadece o olmadığını fark ettim. Evelyn pencerenin yanında oturuyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve Rina onun yanında duruyordu. Genelde gözlerini dolduran ışıltı ve ateşli mizacı ortada yoktu.

Kahretsin.

Olanlar, hayal ettiğimden de kötü.

Hugh, savaşa hazırlanır gibi ellerini kavuşturmuş masasının arkasında oturuyor.

Midem düğümleniyor. "Ne oldu?" diye soruyorum, karşısındaki sandalyeye otururken.

İlk başta kimse bir şey söylemiyor.

Rina, soyunma odasındaki bazı erkekler gibi bakışlarımdan kaçınıyor.

Hugh hafifçe kıpırdanıyor, bu hareket dikkatimi tekrar ona çekmeye yetiyor. "Bu durumun herkes için rahatsız edici olduğunu bilin."

"Ne durumu? Biri bana neler olduğunu anlatmalı," diyorum.

Rina telefonunu çıkarır, bir saniye tereddüt eder ve sonunda bana uzatır.

Telefonu alırım.

Ekranda Railers Rumors sitesi açılır. Bir fotoğraf var.

Grenli ama yeterince net.

Bu benim.

Gold Coast Table'da Lilah'ın arkasında duruyorum.

Ve elim onun boğazını sıkıyor. Yanlış
görünüyor.

Gerçekten çok yanlış.

Öfke ve inanamama duygusu bir anda içimi kaplıyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum. "Göründüğü gibi değil."

Başımı kaldırıp Hugh'un gözlerine bakıyorum, sonra Evelyn ve Rina'ya bakıyorum. "İkiniz de Lilah'ın en iyi arkadaşım olduğunu biliyorsunuz."

Evelyn kaşlarını kaldırıyor. "Görünüşe göre, o bundan çok daha fazlası."

Yüzüm kızarır. "Öyle," diye itiraf ederim. "Ama ona zarar vermiyordum. Özel bir andı. Samimi bir an, çarpıtılmış."

"Sen bir kamu figürüsün, Steele," diyor Hugh. "Algı her şeydir.
O fotoğraf, bağlamından koparıldığında seni agresif, hatta tacizci olarak gösteriyor."

Dişlerimi sıkıp kollarımı kavuşturuyorum. "Özel hayatım beni ilgilendirir. Onları değil."

"Nasıl işlediğini biliyorsun," diyor Rina sessizce. "Bu ligde yeterince uzun süredir varsın, insanların boşlukları doldurmayı sevdiklerini anlayacak kadar. Ve şu anda, oluşturdukları hikaye çirkinleşiyor."

İçimde öfke kabarıyor ve başımı sallıyorum. "Ne yapmam gerekiyor? Medyanın beni lanet bir canavar olarak göstermesine izin mi vereyim? Ona zarar vermedim. Ona *asla* zarar vermem."

"Biz biliyoruz," diyor Evelyn nazikçe. "Ama dünya bilmiyor."

Hugh öne doğru eğilir. "Bu karışıklık daha da büyümeden önce hasar kontrolü yapmamız gerekiyor."

"Lilah bu konuyu ele alırsa yardımcı olabilir," der Rina iç
çekerek. Gözlerim ona kayar. "Kesinlikle olmaz."

Tekrar dener. "Steele..."

"Hayır." Çenem gerilir. "Onu bu işe daha fazla bulaştırmayacağım. Bu onun temizlemesi gereken bir karışıklık değil."

Evelyn'in bakışları sabit kalır. "Ama şu anda, hikayeyi şekillendirebilecek tek kişi o."

Lilah'ın binlerce görüntüsü zihnimden geçerken yumruklarım sıkılır. O fotoğrafı gördüğündeki yüzü, gözlerindeki acı, hiç istemediği tepki. Çaresizlik keskin bir şeye dönüşür.

"Ben hallederim," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

Hiçbirinin itiraz etmesini beklemedim. Zaten kapıdan çıkmıştım, her adımımı tek bir düşünce yönlendiriyordu.

Bu hikaye yayılmadan önce Lilah'a ulaşmam gerekiyor.

41

LILAH

Dışarıdaki gökyüzü, yağmur yağmaya karar verememiş bulutlarla kaplı gri bir örtü gibidir. Steele'in pencerelerinden Michigan Gölü önümde uzanmaktadır, ama bugün su bile donuk ve renksiz görünmektedir. Bu, midemdeki düğümle uyumludur. Fotoğrafı gördüğümden beri içimde olan sıkı, rahatsız edici bir korku.

Annemin keskin sesi sessizliği bozarken, telefonumu kulağıma dayıyorum.

"Onlarca kişi bana o fotoğrafı gönderdi, Lilah. *Onlarca*. Bunun benim için ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? *Bizim* için?"

Gözlerimi kapatıp alnımı cama dayadım. "Fotoğrafın çekilmesini ben istemedim."

"Mesele o değil. Kendini o duruma soktun ve onun elini herkesin içinde boğazına dolamasına izin verdin. Sence bu ne tür bir mesaj veriyor?"

Hemen cevap vermedim. Çoğunlukla ne diyeceğimi bilmediğim için.

Göründüğü gibi değildi.

Hiç de öyle değildi.

Ama dedikodu siteleri ya da sadece görmek istediklerini gören insanlar için bunun bir önemi yok. Onlar bunu karanlık ve çirkin bir şey olarak resmettiler.

Ses tonu bir kademe yükselir. "Bundan sonra saygın bir hukuk firmasında başka bir iş bulmayı nasıl bekliyorsun? Böyle çirkin bir skandala karışmış birini kim işe alır ki?"

"Başka bir hukuk işinde çalışmak istemiyorum," diye patlar çıkmadan önce kendimi durduramam.

Ardından gelen sessizlik acımasızdır. "Affedersiniz, az önce ne dediniz?"

"Avukat olmak istemiyorum dedim." Sesim sessiz ama kararlıdır.
"Artık o dünya bana göre değil. Eğer hiç bana göre olmuşsa."

Bir an şaşkınlık yaşandıktan sonra, "Senin diploman için yüz binlerce dolar harcadıktan sonra, şimdi hepsini çöpe mi atacaksın?" dedi.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Mesele para değil."

"Şu anda kim olduğunu hiç anlamıyorum, Lilah. Gerçekten anlamıyorum. Bir tür ruhsal çöküntü mü yaşıyorsun? Yardım mı istiyorsun? Miraval'da bir oda ayırtmamı ister misin, böylece dinlenip kafanı toparlayabilirsin?"

"Kriz geçirmiyorum anne."

"Hayatında neler olduğunu anlamıyorum. Önce ayrılık, sonra işten kovulma, şimdi de bu... *fotoğraf*. Hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım."

Bu sözler yüzüme atılmış bir tokat gibidir. Sonunda pişman olacağım bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca kapatır, sonra tavana doğru gözlerimi kırpıştırırım. Her zaman ailemi gururlandırmaya çalıştım. Bazen kendi zararıma olsa bile.

Ve artık bunu yapmayı reddediyorum.

"Devon'u onunla aldattın mı?" diye soruyor. "Gerçekten olan bu mu?"

"Hayır," diyorum. "Tabii ki hayır."

"O zaman Steele Sanderson'la ne yapıyorsun? Şu anda bir ilişkiniz mi var? O hokey oyuncusunun sorunlu olduğunu hep biliyordum. Çok şiddetli bir spor."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Biz arkadaşız," diye fısıldıyorum. "Hep arkadaş olduk."

Bu tamamen yalan değil, ama tam olarak doğru da değil.

"Gitmem gerek," derim, başka bir şey sormadan sözünü keserek. "Ben..."

"Hoşça kal." Cesaretimi kaybetmeden önce sonlandırma tuşuna basarım.

Hâlâ pencerenin yanında dururken, arkamda Steele'in varlığını hissediyorum. Birkaç saniye sonra, kolları belime dolanıyor ve dudakları yüzümün yanına değiyor.

"Anladığım kadarıyla o annen miydi?" diye sorar sessizce.

Sesime güvenemediğim için başımı sallıyorum. Bir süre sonra, "Fotoğrafı gördüler. Bundan pek memnun olmadıklarını söyleyebiliriz. Arkadaşları tamamen skandal yarattı" diyorum.

Dudaklarını şakağıma bastırır. "Ailenin arkadaşları umurumda değil. Ama sen umurumdasın. İyi misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum," diye itiraf ettim ve kollarında dönerek ona baktım. "Bekle... Neden bu kadar erken geldin? Bir şey mi oldu?"

Bir an tereddüt eder. "Hugh ile bir toplantıya çağrıldım. Evelyn ve Rina da oradaydı."

Midem düğümlenir. "Fotoğraf yüzünden mi?"

"Evet."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, suçluluk duygusu yeniden beni sarıyor. "Hiç düşünmemiştim... Yani, özel bir an yaşıyorduk. Birinin bizim fotoğrafımızı çekebileceği aklıma bile gelmemişti."

"Bu benim hatam," diye itiraf ediyor. "Daha iyi bilmeliydim. İnsanların her zaman izlediğini fark etmeliydim. Özellikle de profesyonel sporcular söz konusu olduğunda."

"Başın belada mı?"

Sessiz kalınca kalbim sıkışır.

"Geçer," diyor sonunda. "Endişelenmiyorum."

Doğrudan göz teması kurmaktan kaçınması, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Söylemeyi reddettiği her şeyi.

42

STEELE

Lilah artık kollarımda olduğuna göre, her şey nihayet yoluna girdi. Onu daha sıkı sarıyorum, taşıdığı yükün bir kısmını üstlenip kendime alabilmeyi diliyorum.

"Bunun kariyerine zarar vereceğinden endişeleniyorum," diye fısıldıyor.

Onu görebilmek için biraz geri çekilip, kulaklarının arkasına düşen saçlarını düzeltiyorum. "Sence şu anda hokey umurumda mı?"

Gülümsemeye çalışıyor, ama pek başarılı olamıyor. Endişeli.

Bu sabahki tüm pozitiflik ve heyecan yok olmuş.

Onun annesi, medya veya kimliği bilinmeyen internet trollerini de dahil olmak üzere, kimsenin onun neşesini çalmasına izin verirsem yazıklar olsun bana.

Özellikle de yeni bir sayfa açmaya başlamışken. Siktir et.

Dudaklarımı onun başının üstüne bastırıyorum. Sessiz oturma odasında dururken, vücudu sanki oraya aitmiş gibi benimkine uyuyor. Camın ötesindeki şehir gri ve soğuk, onun içinde kopan fırtınanın bir yansıması gibi.

Kollarımı ona daha sıkı sararım ve şakağına fısıldarım, "Bence dikkatini başka yere yöneltmen lazım."

Kuru bir kahkaha attı. "Neyle, tam olarak? İnternetin beni kurban olarak damgalamasıyla mı, yoksa avukat olmak istemediğim için annemin beni reddetmesiyle mi?"

"Hepsinden," diye mırıldanıyorum, onu daha sıkı sarıyorum. Dikkatli olmazsam parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korkan bir yanım var. "Bırak konuşsunlar, bebeğim. Onlar yargılamaya meşgulken, ben burada seninle birlikte olan kişiyim."

O biraz gerginleşir. "Steele..."

Onun cümlesini bitirmesine izin vermek yerine, onu kollarımın arasına alırım.

Waffles kanepede kıpırdanır, sonra tembelce başını kaldırıp bize doğru bakar. Sonra sanki ne olacağını biliyormuş gibi tekrar kıvrılır ve olaya karışmak istemez.

Akıllı kedi.

Lilah bana bakar. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bakıyorum," diyorum basitçe. "Tek istediğim bu
istediğim tek şey buydu."

Onu penthouse'dan yatak odama taşıyorum, banyoya varana kadar durmadan
. Ancak o zaman onu nazikçe yere indirip, duşu açmak için yeterince uzaklaşıyorum ve buhar havaya yükselene kadar sıcaklığı ayarlıyorum.

Döndüğümde, geniş, sorgulayan gözlerle bana bakıyor.

Gömleğinin eteğine uzanıp yavaşça kaldırıyorum ve istemiyorsa beni durdurması için ona her türlü fırsatı veriyorum. Ellerim dikkatli bir şekilde kumaşı başından çıkarıp yere düşmesine izin veriyorum. Geri kalan kıyafetlerini de acele etmeden çıkarırım, ortaya çıkan çıplak teninin her santimini okşarım. Acele ya da sertlik yoktur. Sadece sabırlı, istikrarlı bir bağlılık vardır. Her saniye ve her yerinde bunu hissetmesini istiyorum.

Hak ettiği şekilde.

Giysileri çıkarıldığında titriyordu. Acıdan değil, tüm vücudunu arzuyla titretiren bir beklentiden.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, başparmağımla kalça kemiğini okşayarak.

Sonra kendi kıyafetlerimi çıkarıp onu duşa götürüyorum, sıcak su üzerimize yağmaya başlayana kadar. Lilah su ona değdiğinde bir iç çekiyor.

Şampuana uzanıp ellerime köpürttükten sonra arkasına geçiyorum. Başını geriye eğerek, saç derisine nazikçe masaj yapmama izin veriyor. Duruladıktan sonra, aynı işlemi saç kremiyle tekrarlıyorum. Parmaklarımla saçlarını tarıyorum, ta ki saçları ipeksi bir yumuşaklığa kavuşana kadar.

İşimi bitirdiğimde Lilah bana yaslanır, kasları gevşer, sanki sonunda kendini bırakıyormuş gibi. Omzuna bir öpücük kondururum, sonra bir tane daha, sonra da yüzünü bana çevirene kadar boynunun yan tarafına öpücükler kondururum.

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. "Gergin ve üzgün. Kendini ve verdiğin kararları sorguluyorsun."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

"Hayır, değilsin. Ama iyi olman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ellerimi kollarından, kaburgalarından ve karnından aşağı doğru gezdiriyorum. Avucum bacaklarının arasına kayınca gerginliği dalgalanıyor ve hareketsiz kalıyor. İhtiyacı olduğunu bildiğim şekilde ona dokunduğumda inliyor. Yavaş, ustaca ve tamamen ona odaklanmış bir şekilde. Onun her santimini, sanki hayatımda yapmak istediğim tek şey buymuş gibi taparcasına seviyorum.

Ve kollarımda gevşemeye başladığında, onu yakaladım.

Onu duvara yaslayıp, benim iri vücudumla fayanslar arasında sıkıştırdığımda inler. Bacaklarını belime dolarken parmakları omuzlarımı ısırır.

"Lütfen kendini tutma," diye yalvarır. Bu,
yapacağım son şey. Çünkü bu sadece
zevk meselesi değil. Ona, arzulandığını
hatırlatmakla ilgili. Sevildiğini.
Değer verildiğini.
Yaptıkları için değil.
Ya da insanların ondan beklediği kişi
olduğu için. Tam olarak olduğu kişi
olduğu için.

İkimiz de rahatladıktan sonra, onu sıkıca sarıyorum, ellerimle nazikçe yıkıyorum.

Gözleri kapalı, alnını alnıma yaslar. "Teşekkür ederim.
Nedense, her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bunu asla unutma, şans meleğim."

Eğer istediğim gibi olursa, geri kalan günlerimi onun ait olduğu yeri asla sorgulamamasını sağlamak için harcayacağım.

Ya da ait olduğu adamı.

43

STEELE

Dirseklerimi dizlerime dayayıp gözlerimi önümdeki taze buz tabakasına dikerek, boş arenada tek başıma oturuyorum. Buz pistinin içi serin, ferah ve sessiz. Fırtına öncesi sessizlik gibi.

Burası her zaman benim sığınağım olmuştur.

Profesyonel olmadan önce bile, buz pisti her şeyin anlamlı olduğu yerdi. Gürültü yok, manşetler yok, saçmalıklar yok. Sadece patenlerin sürtünme sesi, bıçakların keskin kesimi ve oyunun ritmi.

Bugün ise farklı

hissediyorum. Daha ağır.

Telefonum cebimde titrediğinde elimi yüzüme götürdüm. Ekranda Bridger'ın adı yanıyordu.

Gerçi, teknik olarak konuşmak gerekirse, cihazda yanıp sönen isim "siktir suratlı"dır.

Cevap vermek için ekranı

kaydırıyorum. "Selam,"

diyorum.

Sesi hattın diğer ucunda cızırtılı çıkıyor. "Arenada mısın?"

"Evet. Kırk dakika sonra antrenman var."

Biraz gecikmeyle soruyor, "İyi misin?" Elimi saçlarımın

arasından geçiriyorum. "Evet. İyiyim."

"Hikayeyi gördüm," diyor Bridger sert bir sesle. "Fotoğrafı. Seni tanıyan kimse bu saçmalıklara inanmıyor. Bu sadece tıklama tuzağı."

"Bazıları inanıyor," diye mırıldandım. "Ama onlar önemli olanlar değil." "Yine de beni sinirlendiriyor," diye mırıldandı. "Sen her zaman aklını başında tutmuşsundur.

Aşağı ve burnunu temizle. Ve şimdi de sanki sen şiddet uygulayan bir pislikmişsin gibi davranıyorlar? Bu tamamen saçmalık."

Aramızda bir an sessizlik oldu, sonra bu sefer daha nazik bir sesle sordu: "Lilah nasıl?"

Nefes veriyorum. "Tahmin edebileceğin kadar iyi."

"O kadar mı kötü?"

"Kendini tutuyor," diyorum. "Ama evet. Bu durum onu içten içe yiyor." "Ona sevgilerimizi ilet," diyor Bridger. "Cidden. Holland, o yazıyı gördüğünden beri öfkeli."

O beni göremese de başımı salladım. "Desteği için teşekkür ettiğimizi söyle."

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve başımı kaldırıp Rina'nın arenanın alt tribününe girdiğini gördüm. Bakışları tribünleri taradı ve benim üzerimde durduğunda, kararlı adımlarla bana doğru yöneldi.

"Geldiğin için teşekkürler," diyorum kuzenime, sandalyede yerimi değiştirerek. "Ama gitmem gerek."

"Seni seviyorum dostum. Kendine iyi bak."

"Sen de."

Rina son basamağı çıkıp ön sıradaki yanıma oturduğunda telefonu kapatıyorum. Hemen konuşmuyor, sadece boş buz pistine bakıyor.

"Şimdiye kadar soyunma odasında olacağını sanıyordum."

"Bir dakikaya ihtiyacım vardı," diyorum, yanındaki koltuğa yaslanarak. "Ne neler oluyor?"

Tereddüt eder, sonra iç çeker. "Peak Sportswear'ın çekildiğini duydum. Üzgünüm."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Evet. Menajerim bu sabah arayıp haber verdi. Her zamanki 'optik' bahanesini öne sürdüler; benim PR açısından bir yük olduğumu ve markalarının yönünü yeniden değerlendirdiklerini söylediler. Anlamı ne mi? Grenli bir fotoğraf ve boş zamanları fazla olan bir grup internet savaşçısı, onları korkutup kaçırmaya yetti."

Bana yan gözle bakar. "Lilah biliyor mu?" Kafamı

sallarım.

"Onunla bir açıklama yapma konusunda konuştun mu?"

İçimde yükselen öfke keskin ve ani. "Hayır." "Steele..."

"Onu bu işe karıştırmayacağım," diye terslerim, sonra bilinçli bir çaba göstererek sesimi alçaltırım. "O zaten bir ateş fırtınasının ortasında. Ben de ona daha fazla yakıt eklemeyeceğim."

Rina çenesini sıkarken kollarını kavuşturur. "Senin bu yüzden sponsorlarını kaybetmeni istemezdi. Bunu biliyorsun."

"Para umurumda değil. Yıllar boyunca iyi yatırımlar yaptım. Zarar görmüyorum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırır. "O zaman ne..."

"Onu önemsiyorum," diyorum düz bir sesle. "Onu ve bana bakışını korumayı önemsiyorum. Umurumda olmayan şey, medyanın hikayeyi nasıl döndürdüğü. Aramızda olanlar hakkında kimseye açıklama yapmak zorunda değil. Nokta. Hikayenin sonu."

Rina nefes verir. "Tamam. O zaman elimizden gelenin en iyisini yapalım.

Sessizce." "Evet," diye onaylarım. "Sessizlik işe yarar."

Bir süre oturup, ikimiz de pürüzsüz buz tabakasını izliyoruz. "Bu kadar sadık birine sahip olduğu için şanslı," diyor Rina sonunda.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Şanslı olan benim."

Ve bizim kurduğumuz şeyi yok etmeye çalışan herkesle savaşacağım.

44

LILAH

Lakeshore Sweets'in köşe masasında oturmuş, Callie'nin benim için özel olarak hazırladığı mocha latte'yi yudumlarken, Callie ve Sloane yanıma otururlar.

"Nasılsın?" diye soruyor Callie, muffin'in ambalajını açıp bana doğru uzatırken yüzünde nazik bir ifadeyle.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanki bir kasırganın ortasında kalmışım gibi hissediyorum ve ne yaparsam yapayım rüzgâr hızlanmaya devam ediyor."

Sloane kaşlarını çattı. "Açıkçası iğrenç bir durum. O fotoğrafın bağlamından tamamen kopuk bir şekilde çekilmesi? Yani, o fotoğrafta sen ve Steele varsınız. Gözü olan herkes onun seni ne kadar sevdiğini görebilir."

Callie çenesini sıkarak başını sallar. "Onların bunu nasıl çarpıttığından bahsetmeye bile gerek yok. İnsanların senin hayatına hak iddia ettiklerini düşündükleri zaman nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim. Zane'in saçmalıkları ve medyanın yaygarası arasında, yeterince çektim. Kendimi ve kızımı bir daha böyle bir şeye maruz bırakmayacağım."

Cevap veremeden, kapının üzerindeki zil çalar ve Rina aceleyle içeri girer, rüzgardan kızarmış yanaklarıyla atkısını çıkarır.

"Geç kaldın," diyorum. Onu gördüğüme çok seviniyorum ama yine de ona dikkatle bakmaktan kendimi alamıyorum. Getireceği haberlerden neredeyse korkuyorum.

Eli ceketinin ceplerine sokulmuş, tereddüt eder. "Oyunculardan biriyle konuşmam gerekti."

İçimdeki her şey dururken başımı eğiyorum. "Oyunculardan biriyle mi?"

Rina yerinden kıpırdanıyor, bakışları kaçıyor, sonra geri dönüyor.

"Steele miydi? Bana söyleyebilirsin."

Rina ağzını açar, kapatır ve sonra inler. "Onunla konuştuktan hemen sonra buraya gelmemem gerektiğini biliyordum."

"Sana kahve getireyim," diyor Callie, ayağa kalkarken. "Ekstra büyük." Rina yanımdaki koltuğa çöküyor ve mırıldanıyor, "Teşekkürler, bebeğim."

Midem sıkışır. "Rina, bana ne olduğunu anlat. Steele'in nasıl biri olduğunu biliyorsun. Beni her şeyden korumak istiyor."

"Sana bundan bahsedersem çok kızacak," der ve paltosunun düğmelerini açar.

Eğilip, sesimi alçaltarak konuşuyorum. "Lütfen. Bana neler olduğunu anlat. Bilmem gerek."

Omuzları çökmeden önce etrafına bir bakış atıyor. "Steele'in uzun süredir sponsorlarından biri bu sabah çekildi. Fotoğrafın imajının markalarıyla uyuşmadığını söyleyerek, arenadaki tüm reklamlarını geri çektiler."

Bir an için, tek bir düşünce bile kuramadan sadece gözlerimi kırpıştırırım. "Ne?"

Sloane elini benimkinin üzerine koyarken, Callie geri dönüp kahveyi Rina'nın önüne koyar.

"Sponsorunu mu kaybetti?" diye fısıldarım, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Sana söylemek istemedi," diyor Rina nazikçe. "Sadece seni elinden geldiğince korumak istiyor."

Midem düğümlenir. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Rina tereddüt eder. "Bence sihirli bir çözüm yok, Lilah. Ama... Sessiz bir röportaj yapsak nasıl olur? Güvendiğimiz biriyle bire bir. Dürüst bir kadın gazeteciyle. Sözlerini çarpıtmayacak biri."

Bunu düşünmeme bile gerek yok. O beni korumak istese de, ben de onun için aynı şekilde mücadele etmek istiyorum. "Yapacağım."

Callie kolumu sıkarken, Sloane gözlerime dolan ve fark etmediğim gözyaşları için bana bir peçete uzatır.

"Hikayenin kontrolünü ele alalım," diyor Rina kararlı bir şekilde. "Sonunu kendimiz yazacağız."

Günlerdir ilk kez, içimde küçük bir umut ışığı hissediyorum.

45

STEELE

Soyunma odası antrenman sonrası enerjisiyle uğultulu. Erkekler ekipmanlarını çıkarıyor, havlular çırpınıyor ve birinin hoparlöründen eski rap ve klasik rock şarkıları çalıyor. Ter ve kış yeşili kokusu havayı dolduruyor ve duvarlardan yankılanan kahkahalar rutin bir şeyden çok bir rahatlama gibi geliyor.

Tüm hafta boyunca ilk kez zihnim sakinleşiyor.

Gürültü azaldığı için değil, her şeyi buzda bıraktığım için.

bıraktığım için.

Terden sırılsıklam olan formamı çıkarıyorum, kumaş sırtıma ikinci bir deri gibi yapışmış

ikinci bir deri gibi yapışıyor ve onu dolabıma atıyorum. Kaslarım en iyi şekilde yorgun.

Sıkılmış, ağrılı ve bitkin. Ama

kafam?

Berrak.

Adrenalin patlamasından daha çok yardımcı olan şey, çevremdeki arkadaşlarımın sözsüz ama sağlam desteği.

Daha önce Knox yanımdan geçerken omzuma vurup, "Endişelenme, Kaptan. İnsanlar dramayı sever. Bu da çabucak unutulur." dedi.

Laiken, her zamanki stoik tavrıyla köşede durmuş, sopasını bantlıyordu. Yanından geçerken, başını kaldırıp "Sen iyisin. Ne tür bir adam olduğunu biliyoruz. Saçmalıklar kendi yolunda gitsin" dedi.

Bana olan sessiz güvenleri beklediğimden daha fazla etkiledi.

Bu takım ve bu adamlar benim arkamda.

Ve bu benim için her şey demek.

Oliver ve Jaxon'a başımı sallıyorum, ikisi protein shake'in öğle yemeği sayılabileceği konusunda tartışıyorlar. River ayaklarını uzatmış, sanki bu konuyu kapatmış gibi, bir tanesini içmeye başlamış bile.

Çantamı omzuma asıp koridora çıkıyorum. Tam o sırada, cebimdeki telefonum titriyor ve arkamdan tanıdık bir ses duyuluyor.

"Sanderson."

Başımı kaldırıp bakınca Hugh'un bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Takım sahibi, muhtemelen ilk arabamdan daha pahalı olan, özel dikim lacivert bir takım elbise giymiş. Her zaman olduğu gibi pürüzsüz ve kendinden emin, ama bugün neredeyse memnun görünüyor, ki bu, geçen sabah ofisinde gördüğüm ifadesinden çok farklı.

Elini omzuma koyar. "Gelip onunla konuştuğuna sevindim. Bunun doğru yol olduğunu biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Kiminle konuştum?"

"Lilah," diyor, gümüş Rolex saatine bakarak. "Röportaj her an başlayabilir. Ve bunu burada, arenada yapmak akıllıca bir PR hamlesiydi."

Midem bir anda düğümlenir. "Ne röportajı?"

Hugh gözlerini kısıyor. "Rina'nın birkaç saat önce ayarladığı röportaj. Onunla bu konuyu konuşmadın mı?"

Hayır. Hayır, konuşmadım.

Ve bunu gündeme getirmeye de niyetim yoktu.

Çünkü bizim aramızdaki ilişkiyi dünyaya açıklamak için kayıtlara geçmesi gerekmiyor. Onun yaşadığı onca şeyden sonra olmaz.

Onu bu duruma sokmayacağıma yemin ettikten sonra olmaz.

Çenemi sıkıca kapatarak çantamı yere bırakıp veda bile etmeden arkanı döndüm. Ayaklarım hızla hareket ederek, tüm medya saçmalıklarının genellikle gerçekleştiği konferans odasına olan mesafeyi kat ettim.

Rina'ya bir mesaj attım.

Sonra bir tane daha.

Ama cevap yok.

Siktir.

Son köşeyi döner dönmez, sakin ve zarif bir kadın sesi duyuyorum, ardından Lilah'ın sesi geliyor. Tereddüt etmek yerine kapıları iterek açıyorum ve herkes başını bana doğru çevirince oda sessizliğe bürünüyor. Kameraman donup kalıyor, lensini ayarlamaya devam ediyor. Muhabir, suçüstü yakalanmış gibi gözlerini kırpıştırıyor. Ve benim tatlı kızım sandalyede oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, gergin bir şekilde bakıyor.

Beni en çok sinirlendiren şey, onun yalnız olması.

"Eğer biri bizim adımıza konuşacaksa," diyorum, odaya girerken, "o zaman ikimiz birlikte konuşacağız. Bir çift olarak."

Lilah, sanki benim buraya daldığımı inanamıyormuş gibi dudaklarını hafifçe araladı. Yapacağım son şey, onu bu karmaşayla tek başına baş başa bırakmak.

bir sandalyeyi alıp yanına getiriyorum, onun sandalyesinin hemen yanına koyuyorum, sonra oturup elini elime alıyorum.

"İyi misin, uğurlu tılsımım?" diye soruyorum sessizce.

O, duygudan gözleri yaşlı bir şekilde başını sallar. "Evet."

Kendimi tutamayıp, elini kaldırıp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Bunu birlikte atlatacağız. Anladın mı?"

Dudakları titreyerek gülümser. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Olmak istediğim başka bir yer yok. Ve birlikte olmak istediğim başka biri yok."

Ve bu doğru.

Muhabir boğazını temizleyerek kendini toparlamaya çalışır. "Bay Sanderson, sizin..."

"Merhaba Chandra," diye araya girdim. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Konuşmaya hazırız."

Aramızda bakışlarını gezdirip kameramana işaret verdi ve kırmızı ışık yandı.

Sırayla zor sorular sorar.

Bir ilişkimiz var mı? Fotoğrafta

ne oldu? Rıza var mıydı?

Önce Lilah'ın konuşmasına izin verdim çünkü onun sesi önemli ve kendi sözleriyle dinlenilmeyi hak ediyor. O konuşmasını bitirdiğinde öne eğildim ve doğrudan kameraya baktım.

Sesim sabit. Kontrollü.

Ama her hece gerçeklerle doludur.

"İnsanların o fotoğrafta gördüğü şey şiddet değildi. Samimiyetti. Özel bir şeydi. Ve gerçekti." Bir ara verip Lilah'ın elini sıkıyorum. "Bu kadın sadece en iyi arkadaşım değil, sevdiğim kişi. Üniversiteden beri sevdiğim kişi. O farkında olsa da olmasa da, her zaman oydu. Ve gelecekte ne olursa olsun, her zaman o olacak."

Lilah yanımda titrek bir nefes verir ve elimi daha sıkı tutar. Kamera çekmeye devam eder, ama ben sadece onu görüyorum.

Ve tek hissettiğim, sözlerimin gerçekliği. Çıplak ve açık, artık çalınan bakışlar ve yarım kalmış cümleler arasında saklanmıyor.

Gürültüye karşı biziz.

Anlatıya karşı biziz.

Biz dünyaya karşı.

Ve on yıllık dostluğun ardından, sonunda tam da olmamız gereken yerde olduğumuzu hissediyorum.

46

LILAH

Arabadaki sessizlik yoğun ama rahatsız edici değil.

Aslında tam olarak öyle değil.

Ellerimi kucağımda düzgünce katlayıp, ceketimi zırh gibi sıkıca üzerime sarmış oturuyorum. Aklım, röportajı sürekli olarak tekrarlıyor, bir anında takılıp kalmış durumda.

Tek bir cümle.

"Bu kadın sadece en iyi arkadaşım değil, aynı zamanda sevdiğim kişi."

Bunu çok açık bir şekilde söyledi.

Sanki bu her zaman açıkça ortadaymış gibi. Belki de onun için öyleydi.

Ama benim için değildi.

Penthouse'a doğru ilerlerken şehir pencerenin dışında bulanıklaşıyor. Işıklar, trafik, gürültü hepsi arka planda kayboluyor. Arabanın içinde sadece ben ve onun sözlerinin yankısı var.

Steele sessizliği doldurmaya çalışmıyor. Bir eli direksiyonda, diğer eli ise vites kolunun üzerinde rahatça duruyor. Arada sırada, bakışlarının bana kaydığını fark ediyorum.

Kontrol ediyor.

İzliyor.

Bekliyor.

Ama o zorlamıyor. Asla zorlamaz.

Belki de bu yüzden, bunca yıldır gözümün önünde olan şeyi görmek bu kadar uzun sürdü.

Yeraltı garajına girdiğimizde, sanki bir rüyadan uyanmış gibi gözlerimi kırpıştırıyorum. Steele motoru kapatıyor ve bana dönüyor. Yüzü sakinliğin timsali gibi görünüyor, ama gözleri endişeyle dolu.

Elini uzatıp, yanağımdaki birkaç saç telini nazikçe çekiyor. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum otomatik olarak, bu sadece yarısı doğru olsa da.

"İyi." Beni bir an inceler. "Keşke bana ne yaptığını söyleseydin."

Alt dudağımı ısırıp tereddüt ettim. "Beni durdurmaya çalışacağından korktum." "Haklısın." Çenesi gerildi. "Durdururdum."

Yanağımı avuçlayınca parmaklarının sıcaklığı yüzüme yayılır ve ben bu dokunuşa yaslanıp kendimi ona teslim etmekten kendimi alamam. Bu adam hayatımda her zaman dengeleyici bir varlık olmuştur.

"Tek istediğim seni korumaktı."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Ama buna gerek yok. Her zaman değil. Hayatın önüme çıkardığı her şeyle başa çıkacak kadar güçlüyüm."

Küçük bir gülümsemeyle, "Biliyorum, bebeğim. Tanıdığım en güçlü kadın sensin. Seni mutlu etmeyen bir kariyerden uzaklaşacak kadar güçlüsün. Yeniden başlamak için yeterince güçlüsün. İstediğin şey için savaşacak kadar güçlüsün."

Yüzünü inceliyorum, her çizgisi samimiyetle oyulmuş. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Chandra'ya üniversiteden beri beni sevdiğini söylediğinde... bunu içten mi söyledin? Yoksa sadece kamera için miydi?"

Gözünü bile kırpmadı. "Her kelimesinde ciddiydim, Lilah. Seni hep sevdim. Hep sana aşıktım."

Bu itiraf karşısında dünyam altüst oldu. "O zaman neden hiç bir şey söylemedin?"

Yorgun ve pişmanlık dolu bir sesle nefes verir. "Sen hep başka biriyle birlikteydin. Ve birlikte olmadığın zamanlarda... aramızdakini mahvetmekten çok korkuyordum. Bana verebileceğin tek şey arkadaşlık olsaydı, onu kabul ederdim. Çünkü senin herhangi bir halin, hiç olmamanızdan iyiydi."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni seviyorum Steele. Hiç kimseyi bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim."

"Ben de seni seviyorum, şans meleğim." Elimi tuttu. "Yukarı, evimize çıkmaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, günün ağırlığı yerini daha sıcak bir şeye bırakıyor. Daha hafif. El ele asansöre doğru yürürken, içimde bir sevinç balonu oluşuyor. Parlak ve umut dolu. Her şey sonunda yerine oturuyor. Ve bunun benim yanımdaki adamla ilgisi var.

Her kalp kırıklığında yanımda olan adam.

Her yanlış
adımda.
Her fırtınada.
Steele, tüm bu süreç boyunca tek sabit olan kişiydi.
Asansörün içinde, kolunu bana doluyor ve ben onun yanına yaslanıyorum, beni her zaman sakinleştiren sıcak, odunsu kokuyu içime çekiyorum. Nedenini ancak şimdi anlıyorum.
Çünkü o benim evim.
Bu adam *her zaman* benim evim olmuştur.
Penthouse'a giriyoruz ve Waffles'ı kanepede kıvrılmış halde buluyoruz. Bizi fark etmek için kafasını kaldırıyor ve uykulu bir miyavlamayla tekrar kanepeye uzanıyor.
Sabahın kalıntısı olan koyu kavrulmuş kahve ve pişmiş vanilya kokusu havada asılı kalmış, ama şimdi her şey farklı geliyor.
Yerleşm
iş.
Bütün.
Çantamı asansörün yanına bırakıp pencerelere doğru yürüdüm. Göl uzakta uzanıyor, koyu mavi bir tuval güneşin altında parıldıyordu.
Elimi cama dayıyorum. Beni çeken ufuk çizgisi değil, sonunda beni bekleyen hayat. Steele ile yaşayacağım hayat.
Arkamda durur ve kollarını belime dolanır. Sıcaklığı kemiklerime işlerken, vücudu sırtımda sağlam bir şekilde durur.
"Derin düşüncelere daldığında hep sessizleşirsin," diye mırıldanıyor, ağzı kulağımın hemen altındaki boynumun kıvrımına değiyor.
Gülümsüyorum. "Sadece her şeyi
içime çekiyorum." "Ve?"
"Ve ilk kez, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum
olm
am
gere
ken
yerd
eyi
m."
Kollarını daha da sıkılaştırıyor. "İyi. Çünkü sen hiçbir yere
gitmiyorsun." Ona dönerek, "Gitmek istemiyorum," diyorum.
Gözlerimin içine bakar. "Bundan emin misin? Çünkü bir kez
, ben de varım. Artık arkadaşlık yok. Artık sınırlar yok. Sadece biz varız. Hepsi."
Ve ciddi.
Her kelimesinde.
"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diyorum ona.

Dudaklarının dokunuşu yavaş ve saygılı, sessizlik içinde yazılmış bir söz. Ona tüm varlığımla karşılık veriyorum. Şimdiye kadar yüksek sesle söylemeye korktuğum her yara izi, her umut, her gram sevgiyle.

Sonunda ayrıldığımızda, başparmağı yanağımı okşadı. "Yani... bunu gerçekten yapıyoruz?"

"Bunu yapıyoruz."

Ve işte böylece, yıllardır yaşadığım acı yok oluyor. Her zaman arkadaş olarak sevdiğim adam?

Artık o benim. Ve

ben de onunum.

Sadece bu gece için değil.

Sadece kıvılcım sönene kadar

değil. Ama önümüzdeki tüm

günler için.

Bu hikayemizin sonu değil. Sadece

başlangıcı.

Ve tek bir sayfayı bile değiştirmezdim.

47

STEELE

Asansör zili çalar ve kapılar açılırken ben de kapılara doğru bakarım. Takım arkadaşlarımın ilk grubu penthouse'a girer. Knox, River ve Laiken önde, Jax ve Oliver arkada. Sanki soyunma odasındaymışız gibi şakalaşıp gülüyorlar.

Arkamı dönüp baktığımda Lilah'ı mutfak adasının yanında durmuş, önlüğünü gergin bir şekilde düzeltiyor buluyorum. Omuzları biraz fazla gergin, gözleri her hareketi takip ederken kocaman açılmış.

Sadece onu rahatlatmak isteyen ben, arkasına geçip elimi beline kaydırıyorum ve sonra eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum. "Her şey yoluna girecek."

Bana belirsiz bir bakış atıyor. "Ya iyi olmazsa?" "Yaptığın her şeyi sevmemeleri imkansız," diyorum ona.

"Umarım öyledir," diyor. "Bu sadece... Önemli. Ya beğenmezlerse ve sadece nezaketen beğendiklerini söylerlerse?"

"Pardon, bu adamlarla daha önce tanıştın mı?" diye tereddüt etmeden soruyorum. "Kibirli olan tek kişi Laiken. Geri kalanlar mı? Tamamen mağara adamları."

Bu bana isteksiz bir gülümseme kazandırır. Neredeyse bir homurtu, ama kabul ediyorum.

"Bu iş için çok çalıştın," diye devam ediyorum, başparmağımla onun yan tarafını okşayarak. "Sen çok yeteneklisin, Lilah. Bu, düşündüğünden çok daha iyi gidecek. Güven bana."

Asansör tekrar çalıyor ve penthouse'da daha fazla ayak sesi yankılanıyor. Erkekler kış uykusundan uyanmış aç ayılar gibi aşağı inerken, havayı dolduran bir selamlaşma korosu daha duyuluyor.

Oliver doğrudan sergiye yönelir ve Lilah bir şey söylemeden protein toplarından birini alır.

"Vay canına, bu da ne?" diye sorar, ağzı doluyken.

Birkaç dakika önce gelmiş ve şarap kadehi ile buzdolabının yanında duran Rina, ruhu bedeninden çıkmış gibi iç çeker. "Vahşi bir hayvan gibi yiyorsun."

Oliver ona göz kırpar. "Hayvan gibi başka şeyler de yaparım. İlk elden öğrenmek ister misin?"

Rina'nın yüzü buruşur. "Sen benim asla yatmayacağım son kişisin." "Yani, bana listede olduğumu mu söylüyorsun? İyi bilmek."

"Liste falan yok, ama olsaydı, kesinlikle listede olmazdın." "Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım. Bence hanımefendi
çok fazla itiraz ediyor."

Rina elini şakağına götürerek masaj yapar ve sonra bize bakar. "Her gün neyle uğraştığımı görüyor musunuz? Çok içmeme şaşırmamalı, değil mi?"

Rina şiddete başvurmadan önce araya girmemin iyi olacağına karar verdim. "Hepsini Lilah yaptı. Her şey temiz, yüksek proteinli ve düşük şekerli."

"Yani bunların hepsi gerçekten sağlıklı mı?" Knox yulaf ve bademli kurabiyelerden birini alıp inceledi.

"Evet," diyor Lilah, öne çıkarak. "Rafine şeker yok. Sadece bal, chia, keten tohumu ve yulaf var."

Erkekler tek tek kurabiyeleri deniyorlar. Tepkiler gelmeden önce kısa bir sessizlik oluyor.

"Bu çok iyi," diye mırıldanır Laiken. Onun ağzından çıkan bu söz, büyük bir övgü anlamına geliyor.

"Bunlar yumurtalı kek mi?" River bir tane alır. "Vay canına, çok lezzetli. İçinde ne var?"

"Ispanak, hindi sosisi ve tatlı patates," diye cevaplar Lilah, artık daha kendinden emin bir şekilde benden uzaklaşıp tezgaha doğru yürür.

Jax, bir kavanoz gece boyunca bekletilmiş yulaf ezmesini yüzüne yaklaştırarak inceliyor. "Peki bu?"

"Badem ezmesi, yulaf, vanilya proteini, chia ve yaban mersini," diye sıraladı diy
or. Jax bir ısırık alır ve inler. "Bu gerçekten çok iyi."

Lilah'ın omuzlarındaki gerginlik azalır. Yüzünde bir gülümseme belirir gülümseme yayılır ve bu gülümseme, görmediğim bir dalga gibi bana çarpar.

Birine inanmak başka, dünyanın sonunda onu yakalamasını izlemek başka.

Takım arkadaşlarım ikinci ve üçüncü kez daha alırlar. Maç günü için enerji kaynağı, yemek hazırlama yardımı ve tarif talepleri hakkında konuşulur. Tüm atmosfer, gerçek ilgi ve coşkuyla doludur.

Tadım bittiğinde, erkekler tek tek dışarı çıkar. Laiken onaylayarak başını sallar, Jax her hafta ona bir parti yaparsa soğuk demleme kahve ile ödeme yapmayı teklif eder, Oliver tekrar numarasını almaya çalışır ve bu sırada Rina tarafından tokatlanır. Herkes gittikten sonra, çatı katı nihayet rahat bir sessizliğe bürünür.

Yanına gidip kolumu Lilah'ın beline dolayarak onu kendime doğru çekerim. Yanakları hala kızarmış ve gözleri gecenin heyecanından parlıyor.

"Başardın," diye fısıldarım kulağına.

"Başardım," diyor, hala biraz sersemlemiş halde. "Yani... evet. Bunu bir zafer olarak kabul edeceğiz."

Bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. "Kazanmaktan daha fazlasını yaptın. Onu ezip geçtin. Seninle gurur duyuyorum, şans meleğim."

Yutkunuyor, hareketi küçük ama anlamlı. İçinde titreyen duyguları hissedebiliyorum. Tüm sevinç, inanamama ve gurur.

Bana dönerek kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Her şey için. Ben kendime inanmadığımda bile bana inandığın için. Ve her zaman yanımda olduğun için."

Parmak eklemlerimle yanağını okşadım. "Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım," diye fısıldadım. "Bu hiç sorgulanacak bir şey bile değil."

Dokunuşuma yaslanır. "Her şeyde benim sabit noktam oldun. Her zaman güvenebileceğim tek şey. Bunu yeterince söylemiyorum ama bunun için minnettarım. *Sana* minnettarım."

Alnımı alnına dayadım. "Seni sevdiğim için bana teşekkür etmene gerek yok, Lilah."

Nefesi kesilir ve gülümsediğini hissederim.

"Yine de," diyor, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, "teşekkür ederim."

İçimdeki bir şeyin yatışması için tek gereken bu.

O benim.

Ve artık bunu biliyor.

Bundan sonra ne olursa olsun, hangi hayalleri peşinde koşarsa koşsun, ben her zaman onun yanında olacağım.

Tıpkı her zaman olduğu gibi.

48

LILAH

Lakeshore Sweets'in ön tezgahının yanındaki taburelerden birine oturmuş, iki elimle fincanımı kavrarken havayı tarçın, espresso ve vanilya kokusu dolduruyor.

Callie'nin pastanesi, sabahın yoğunluğu geçip gittiği için şimdi sessiz. Şu anda bir sükunet var. Müşteri yok, teslimat yok, dikkat dağıtıcı şey yok. Sadece biz dört kız, bir tepsi pasta ve bir reality TV dizisini beslemeye yetecek kadar dedikodu var.

Rina, çikolata dolgulu kruvasanın bir ısırığını alırken inliyor, koyu renk kirpikleri kapanıyor. "Aman Tanrım, Callie. Bu gerçekten çok uygunsuz."

Sloane, yanındaki boş tabureye ayaklarını uzatarak burnunu çeker. "Sanki seks yapıyormuşsun gibi ses çıkarıyorsun."

"Lütfen." Rina elini salladı, bu sözlerden hiç utanmamış gibi. "Ben bundan çok daha gürültülüyüm. Bazen dramatik etki için biraz daha abartmayı severim. Bilirsin... olay örgüsü için."

Kahvemi içerek, gülmekten boğuluyorum. Öksürerek, Sloane sırtımı okşarken ağzımı peçeteyle siliyorum.

"İyi misin?" diye alay eder, yeşil gözlerinde eğlence dans eder.

"İyiyim," diye hırıltıyla cevap veriyorum. "Sadece kafeinimle bu kadar dürüst olmayı beklemiyordum."

Callie, dudakları seğirirken Rina'ya anlamlı bir bakış attı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladığımı söyleyemem."

Rina kaşlarını kaldırır. "Ne demek istiyorsun?"

Callie omuz silkiyor, aniden latte'sinin kıvrımlarına ilgi duyuyor. "Sadece uzun zaman oldu diyelim."

Rina'nın gözleri kısılır. "Tam olarak ne kadar zamandır?" Bir an sessizlik olur, sonra Callie itiraf eder, "Nora'dan beri."

Bu iki yıldan fazla bir süre önceydi. Sesinin alçaldığına bakılırsa, itirafından utanıyor.

"Ugh," diye mırıldanır. "Bundan bahsetmekten nefret ediyorum."

"Hey." Dirsekimle ona hafifçe dokunurum. "Bizimle konuşamıyorsan, kiminle konuşacaksın?"

"O haklı," diye ekledi Sloane. "Biz senin arkadaşlarınız. Seni yargılamıyoruz. Tabii kurabiyelere kuru üzüm koymazsan. O zaman ciddi bir sorunum olur."

Callie hafifçe güler, ama cevap veremeden, ön kapının üzerindeki zil çalar. Dördümüz de girişe döneriz ve River Thompson içeri girince gözlerim fal taşı gibi açılır.

Rina'nın kaşları yukarı kalkar. "Bu beklenmedik bir sürpriz."

Kot pantolon ve siyah Railers kapüşonlu sweatshirt giymiş, sarı saçları sanki duştan yeni çıkmış gibi hala ıslak. Bize doğru nazikçe başını sallar. Bakışları Callie'ye takıldığında, gözleri ham ve acı dolu bir ifadeyle dolar.

"Selam," der yumuşak bir sesle. "Çalışacağını bilmiyordum."

Callie'nin yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirir. "Fırın benim, River. Neredeyse burada yaşıyorum."

Ouch.

Sloane gerginliği hissederek ayağa kalkar ve bir fincan alır. "Her zamanki gibi mi olsun?"

Her zamanki gibi mi?

Kaşlarımı kaldırarak Rina'ya bakarım, o da bana bakarak karşılık verir.

River'ın dikkati Callie'de kalır, sonra Sloane'a geçer. Ona küçük, nazik bir gülümseme atar. "Evet, harika olur. Teşekkürler."

Sloane kahvesini ve simidini alırken, River daha fazla konuşup konuşmayacağına karar vermeye çalışır gibi yerinden kıpırdar.

"Nora nasıl?" diye sorar sonunda.

Callie ona zar zor bir bakış attı. "İyi." River, sınırlı

bilgiyi kabul ederek başını salladı. "Sevindim."

Sloane çantasını ve içeceğini verdikten sonra bile, River gereğinden fazla bir süre daha orada kalır.

"Hoşça kal, Callie." Sesi naziktir. "Görüşürüz." Bir an sessizlik olur,

sonra Callie "Hoşça kal" der.

Diğerlerine başını sallayarak selam verdikten sonra isteksizce kapıya doğru

yönelir. Kapı kapandıktan sonra tam beş saniye boyunca sessizlik hakimdir.

"Üzgünüm, o adam buraya düzenli sipariş verecek kadar sık mı geliyor?" Rina, Callie'ye dönerek tıslar. "Pardon? Neden bunu bilmiyorduk?"

Callie iç çeker. "Kahveyi seviyor. Ve görünüşe göre bagelleri de."

Rina burun kıvırır. "Ah, tatlım. Bir şeyi seviyor, tamam. Spoiler uyarısı. Karbonhidratlar değil."

Callie ona bir bakış attı. "Önemli değil. İlgilenmiyorum."

Başımı eğiyorum, merakımı gizlemeye bile çalışmıyorum. "Gerçekten mi? O çok tatlı birisi."

Callie'nin ifadesi sertleşir. "Onun Zane'in yakın çevresinden biri olduğunu unutuyor musun?"

Ve işte orada.

Tarihin çözülmesi imkansız olan acı düğümü. "O Zane

değil," diyorum nazikçe.

Gözleri benimkilere kayıyor, gözlerinin arkasında acı gizli. "Hayır. Ama onun yanında durdu. Her şeyde. Zane bunu hak etmese bile."

Elini tutup sıkıyorum, sadece ona rahatlık ve destek vermek istiyorum.

Rina kaşlarını çatar. "Ya bu kadar basit değilse? Bazen insanlar sevdikleri kişinin yanında dururlar çünkü hatırladıkları iyi şeyleri korumaya çalışırlar. Bu, yapılan tüm seçimlere katıldıkları anlamına gelmez."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Callie. "Onu o dünyanın bir parçası olarak görmemek zor. Beni inciten dünyanın."

Sloane başını sallar. "Haklısın. Ama sana bu odadaki tek kişiymişsin gibi baktı."

Rina onaylayarak mırıldanır. "Senin yerinde olsam, Zane'e bir mesaj vermek için ona numaramı verirdim."

Callie sonunda gülümser. "Saçmalıyorsun."

"Ama biz senin tarzında saçmalıyoruz," diyorum. "Bu yüzden hepimiz çok iyi arkadaşız."

Rina pastasından bir ısırık daha alır ve ekler, "Cidden, şunu anlamalısın ki, eğer bir adam buraya düzenli olarak geliyorsa, bunun kahveyle bir ilgisi yoktur."

Callie, fırının ön tarafına bakarken derin bir nefes alır. "O hep buralarda. İlk başta, arenaya çok yakın olduğumuz için bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm. Ama son zamanlarda, bilemiyorum. Belki de değildir. Ama hadi ama, o Zane'in arkadaşı. Eskiden suç ortağıydılar."

Rina başını eğdi, bakışları keskinleşti. "Zane'e hiçbir şey borçlu değilsin. Huzurunu korumak için her türlü hakkın var. Ama aynı zamanda? Seni tüm evreniymişsin gibi gören birini hak ediyorsun."

Callie, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle nefes verir. "En son istediğim şey daha fazla drama. Ya da o spot ışığına geri çekilmek. O dünya artık benim dünyam gibi gelmiyor."

"Son birkaç yıldır cehennemi yaşadın," diyor Sloane, kupasını doldururken. "River Zane gibi değilse, belki de çarpışmaya hazırlanmayı bırakıp ne olacağını görmek iyi olabilir."

"Onunla yatın demiyorum," diye ekler Rina. "Ama Sloane haklı. Eğer takım arkadaşı gibi olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsa, belki de ona bunu yapması için biraz alan vermelisin."

Callie hepimize uzun uzun bakar, gözleri masadaki herkesi tarar. "Şu anda bana karşı birleşmiş gibisiniz."

"Haklısın, öyle yapıyoruz," diye itiraf ediyorum, sırıtarak. "Ama bunu sadece seni sevdiğimiz için yapıyoruz."

"Ve biz senin için daha fazlasını istiyoruz," diye ekliyor Sloane. "Seni kraliçe gibi davranan biri."

Rina sandalyesine yaslanıp kahvesini karıştırır. "Ayrıca, Zane ve onun yirmi bir yaşındaki haftanın reality yıldızı bir sonraki Railers etkinliğine geldiğinde, görsel olarak dikkatleri başka yöne çekebilecek biri."

Callie gözlerini devirir. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Oh, ben de küçük intikamlardan hoşlanırım," diyor Rina neşeyle. "River senin kolunda içeri girerse Zane'in yüzündeki ifadeyi bir hayal et."

"Sen çok kötüsün," diyor Callie gülerek.

Rina omuz silker. "Sadece söylüyorum. Belki biraz kıvranmayı hak ediyordur."

Hepimiz bir an sessiz kalırız, taze kahvenin kokusu etrafımızı doldurur. Dışarıda, altın rengi yapraklar serin Ekim rüzgârında uçuşur, fırın penceresinden konfeti gibi dans ederek geçer.

Callie iç çekerek fincanını kaldırır. "Tamam, peki. Eğer tekrar gelirse... belki ona bir kelimeden fazla şey söylerim."

Sloane ellerini çırpar. "İlerleme var!"

Rina gülümser. "Bu kesinlikle bir başlangıç."

Arkamıza yaslanıp arkadaşlarımın gülüşmelerini, şakalaşmalarını ve kahvelerini yudumlamalarını izliyorum, fırının rahatlatıcı uğultusu bizi sarıyor. Callie şimdi gülümsüyor ve uzun zamandır ilk kez biraz daha rahat görünüyor. Bütün bunları gören birini hak ediyor. Gücünü, yumuşaklığını ve aradaki her şeyi.

Birkaç dakika önce River'ın durduğu kapıya bakarken, acaba bunu zaten yapan biri var mı diye merak etmeden edemiyorum.

49

EVELYN

Ofisimden manzara hiç eskimiyor.

Yerden tavana kadar uzanan pencereler, antrenmanın tüm hızıyla devam ettiği buz pistine bakıyor. Patenler buzun üzerinde izler bırakıyor, formalar hareket halinde bulanıklaşıyor ve camlara çarpan puckların sönük sesi, kalp atışı gibi arenada yankılanıyor.

Ellerimin arasında bir fincan Earl Grey çayını tutuyorum, pencere çerçevesine hafifçe yaslanırken çayın sıcaklığı beni sakinleştiriyor.

Steele Sanderson yeniden en iyi formuna kavuştu. Dominant, odaklanmış ve durdurulamaz. Bir zamanlar fırtına bulutu gibi üzerinde asılı duran skandal ortadan kalktı ve yerine, buzları parçalayıp tek bir kadına yönelik gülümsemesini sergileyen en önemli anları gösteren videolar geldi.

Röportaj işe yaradı ve hikaye değişti. Çakallar, en azından şimdilik geri çekildi.

Daha da iyisi ne mi?

Peak Sportswear dün elinde revize edilmiş bir sözleşmeyle geri döndü.

"Kefaret ona yakışmış," diyor Rina, odanın diğer ucundaki koltuğundan iPad'inde e-postaları incelerken.

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Bunu hak ediyor. Lilah da öyle. Çoğu insanın iki katı yaşındakilerden daha zarif davrandılar."

Rina gülümsüyor. "Hikayelerinin medya için tam bir cazibe merkezi olması da fena değil. Nişan teorileri ve bebek için geri sayımlarla dolu TikTok videolarını görmelisin. Onun forması giyen bir hayran sayfası bile var."

"Oh, lütfen," diyorum, istemeden gülümsüyorum. "Bırakın önce biraz hayatlarını yaşasınlar."

Çayımı masaya koyarken havadaki değişimi hissediyorum. O, odaya girmeden önce her zaman hissedilen o belirgin elektriklenme.

Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme
gerek yok. Hugh Landry.

Sonra kolonyasının kokusu burnuma geliyor. Sıcak kehribar kokusu, altında daha zengin bir koku var. Daha karanlık bir koku. Bir zamanlar, o yataktan kalktıktan sonra çarşaflarıma sinen kokuydu bu koku; kalbimin hızla atmasına ve sağduyumu kaybetmeme neden oluyordu.

Dikleşip omzumun üzerinden bakıyorum. Bu

çok uzun zaman önceydi.

Başka bir ömür.

Kapı çerçevesine yaslanıyor, kömür rengi takım elbisesi, önemli olan hiçbir şekilde yaşlanmamış vücuduna mükemmel bir şekilde uymuş. Şakaklarında artık gümüş rengi çizgiler olan siyah saçları geriye taranmış ve mavi gözlerindeki o dayanılmaz ışıltı her zamanki gibi kendini beğenmiş.

Fazla kendinden

emin. Fazla rahat.

Sanki yirmi beş yıl önce benim dünyamı yıkıp geçmemiş gibi. "Rina,"

diyor yumuşak bir sesle. "Her zaman bir zevk."

"Merhaba Hugh," diye cevapladı, ses tonu kibardı.

Hikayenin tamamını bilmiyor olsa da, hissediyor. Aramızda akan gerginlik ve gerilim. Asla tamamen unutulmayan geçmiş.

"Evelyn ile yalnız konuşabilir miyim?" diye sorar, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh, bunun gerçekten gerekli olduğunu

sanmıyorum, ya sen?" Cevabı hemen geliyor. "Evet, gerekli."

Rina bana baktığında, başımı sallayıp ona alışık olduğum bir gülümseme atıyorum. Yirmi beş yıldır bunu mükemmelleştirmek için çalıştım. "Sorun değil. Yarın daha fazla konuşuruz."

Rina odadan çıkınca Hugh, kimse sormadan kapıyı kapatır.

Tipik.

"Kapıyı kapatmana gerek yok," diyorum soğukkanlılıkla. "Burada kalacağın süre, bu zahmete değecek kadar uzun değil."

"Aslında," diye cevaplar, odaya doğru adım atarak, "konuşacak çok şeyimiz var."

Onun etrafındaki alanın nasıl daraldığını fark etmemek imkansızdı. Bir şey söyleyip sonra pişman olmamak için fincanımı alıp bir yudum daha çay içtim. Bu adam her zaman beni sinirlendirme yeteneğine sahipti. Ve Bunca yıl sonra hala böyle olmasını hiç sevmiyorum.

Bir zamanlar bana bakması yeterdi, dizlerim titrerdi. O ne isterse sorgusuz sualsiz yapardım. Bir an için zihnim neredeyse otuz yıl öncesine, ilk aşık olduğumuz zamanki haline geri dönüyor.

Bu düşünce kafama gelir gelmez, onu uzaklaştırıyorum. Nişanımızın bozulmasını atlatıp hayatıma devam etmem yıllarımı aldı. Hugh için durum aynı değildi. On iki aydan kısa bir süre sonra en yakın arkadaşımla evlendi.

"Rina'yı kovduğun için, beni merakta bırakma. Hadi bitir şunu." Saatime bakıyormuş gibi yaptım. "Bu akşam yemeğe çıkacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "İptal et."

Dikleşip gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım?"

O yaklaşınca, onun sabit bakışlarını karşılamak için çenemi kaldırmam gerekti. "İptal et dedim. En sevdiğin restoranda rezervasyon yaptırdım."

Yakınlığı beni rahatsız etti, zorla gülümsedim. "Sanki onu bilirsin de."

"Gold Coast Table," diye tereddüt etmeden cevaplar.

"Bu... doğru." Kafamı sallayıp çayı masaya geri koyuyorum. "Bu neyle ilgili? Boş ver. Çık dışarı. Söyleyeceklerinle ilgilenmiyorum."

"Peter Michaelson bana yüzde dördünü satmayı kabul etti."

Bu sözler yıldırım gibi çarptı. Ani, sarsıcı ve neredeyse sindirilmesi imkansızdı. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Evraklar hafta sonuna kadar tamamlanacak, bu da Railers'ın yüzde elli ikisini benim olacağı anlamına geliyor."

İçimde bir baskı oluşuyor, sanki patlayacakmışım gibi hissediyorum. "İkimize de asla satmayacağını söylemişti."

"Ona reddedemeyeceği bir teklifte bulundum."

Elbette öyle yapmıştır.

Adi herif.

Yirmi yıl sürmüş olabilir, ama Hugh Landry her zaman bir yolunu bulur.

bir
yolu
nu
bulur
.

Geri çekildim, alana ihtiyacım vardı.

Havaya ihtiyacım vardı.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Boğazımı tırmalamak istiyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye fısıldıyorum.

Aramızda biraz mesafe olsa da, kolonyasının kokusu bana doğru geliyor ve beni yeniden yaşamak istemediğim anılara geri götürüyor.

"Akşam yemeğinde konuşup takımın geleceğini belirleyeceğiz. Ve daha da önemlisi, bizim geleceğimizi."

Kafamı sallayıp başka yere bakıyorum, onun sabit bakışlarına dayanamıyorum. "Biz diye bir şey yok Hugh. Uzun zamandır yok."

Eli yavaşça yükselir ve ben hareket edemeden parmakları çenemin altına dokunur, onu yukarı doğru kaldırır ve ona bakmak zorunda kalırım.

"Olabilir." Kalbim

hızla atmaya başlar.

En kötüsü ne biliyor musun?

İçimdeki küçük, hain bir parça ona inanmak istiyor.

Ama onun vaatlerini ve geride bıraktığı yıkımı zaten atlattım. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

"İş konuşmak mı istiyorsun?" diye soruyorum. "Peki. Ama ellerini kendine sakla."

Gülümsemesi anlamlıydı. "Otuz dakika sonra hazır olurum."

Cevap beklemeksizin, sanki az önce ayaklarımın altındaki zemini yeniden düzenlememiş gibi, arkasını dönüp dışarı çıktı.

Ve bunun için ondan biraz nefret ediyorum.

Ama onu takip etmek isteyen tarafımı nefret ettiğim kadar değil.

EPİLOG

STEELE

Asansörden inip penthouse'a giriyorum, omzumda antrenmandan geldiğim için sırt çantam var.

"Lilah?" diye sesleniyorum, kapının yanında kapüşonlu sweatshirt'ümün fermuarını açıp spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Evde misin?"

İlk olarak koku dikkatimi çekiyor.

Hava sarımsak, biberiye ve ağız sulandıran bir şeyin kokusuyla doludur. Kokuyu takip ederek mutfağa giderken midem takdirle guruldadı. Çantamı bankın üzerine attım, Lilah'ı tayt ve kazak giymiş, bir çalma listesine eşlik ederek mırıldanırken bulmayı umuyordum.

Ama gördüğüm manzara beynimi kısa devre yaptırır.

O, sadece önlük giymiş olarak ocağın başında duruyor. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve çıplak bacakları tamamen görünür durumda. O tavada bir şeyi karıştırırken, çıplak sırtını gözlerimle yiyip bitiriyorum.

Kapıya yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, bir yandan da gülümsemeyi zor tutuyorum.

gülümsemeyle müc adele ediyordum.

Bu kadın çok sevimli.

"Vay vay," diye mırıldanıyorum. "Bir erkek daha fazla akşam yemeği hazırlığı için ne yapmalı böyle bir akşam yemeği hazırlamak için ne yapmalı?"

Omzunun üzerinden bana bakarak gülümsüyor. "İyi bahşiş vermek."

Duvardan uzaklaşıp, kasıtlı adımlarla mesafeyi kapatıyorum. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyor, ama kendimi tutuyorum.

Şimdilik.

"Bahşişlerden, uğurlu tılsımlardan bahsetmeye devam edersen, sonunda seni tezgahın üzerinde her santimini içime alacağım." Onun etrafında dolaşarak, gözlerimle onu içime çekiyorum ve sonra kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki o önlüğün altında tam olarak ne var?"

O göz kırpıyor. "Hiçbir şey."

Onun arkasına geçip ona yaklaşırken içimden düşük bir homurtu yükseldi. Ellerim belinden kayarken, parmaklarım sırtının alt kısmına bağlanmış önlüğün fiyonkunun kenarını okşadı.

"Sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun."

Gülüşü hafif ve rahat olsa da, içinde bir sıcaklık da var. "Git otur. Bu gece seni şımartacağım."

Boynunun kıvrımına bir öpücük konduruyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diyor, kalçasıyla beni dürterek. "Yemek odası. Hemen."

İnleyerek itaat ettim ve geri çekilmeden önce kıçına hızlıca bir şaplak attım.

Köşeyi dönüp diğer odaya girer girmez, aniden durdum. Masa hazırlanmıştı ve mumlar loş bir ışıkla titriyor, beyaz masa örtüsüne gölgeler düşürüyordu. Bir şişe şarap ve iki kadeh vardı. Tabii ki, kumaş peçeteler de. Her şey eksiksizdi.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum.

"Ne şık." "Bebeğim için en iyisi."

İki tabak taşıyarak içeri girer ve onları gösterişli bir hareketle masaya koyar. Sonra önlüğünü çıkarır, omuz silkerek bir sandalyenin arkasına atar.

Bu, ciğerlerimi tıkayan ve her şeyi unutturan tek şeydi.

"Sen tamamen çıplakken nasıl yemek yememi bekliyorsun?"

Onu tabağını koyduğu karşıma oturtmak yerine, elimi uzatıp elini tutup kendime doğru çekerek kucağıma oturtuyorum.

"Buraya," dedim ve beni bacaklarının arasına alacak şekilde onu ayarlarken, ellerimi çıplak poposuna koydum. "Seni burada istiyorum."

O gülüyor, parmaklarını nemli saçlarımın arasında gezdiriyor. "Böyle kucağına otururbut yemeğe konsantre olamazsın."

"Oh, farkındayım," diyorum, çatalımı alırken. "Ama yine de seni burada istiyorum." Tavuğu kesip bir parçayı dudaklarına götürüyorum. "Ağzını aç."

Kaşlarını kaldırır ama itaat eder, ısırırken dudakları çatallara değir. Bir sonrakini ağzıma götürürüm, ama diğer elim çoktan uyluğunu okşayarak onu titretmeye başlayan dairesel hareketler yapmaya başlamıştır.

"Artık bana yemek yedirmeyi seviyor musun?" diye alay ediyor.

"İkimiz de sana bakmayı ne kadar sevdiğimi biliyoruz." Parmaklarım daha yukarı kayıyor. "Ve sana dokunmaktan zevk alıyorum. Yani, evet, bu benim için bir kazan-kazan durumu gibi."

Başını hafifçe geriye eğerek alçak bir kahkaha atıyor.

Ve biz de tam olarak böyle yiyoruz. Öpüşmeler ve okşamalar arasında yavaşça birbirimizi besliyoruz. Ağzımı çenesine doğru kaydırdığımda mırıldanıyor.

"Böyle tehlikelisin," diye fısıldıyor.

"Tehlikeli mi?" diye tekrar ediyorum, dilimle nabız noktasını okşayarak.

Elleri gömleğimi sıkıca kavrar. "Evet. Bu duvarların ötesinde başka bir şeyin varlığını unutturuyorsun bana."

Omzuna bir öpücük konduruyorum. "Amaç da bu, bebeğim. Sen ve ben? Tek istediğim şey bu."

Vücuduma kolayca eriyip gitmesi, onun da aynı şeyi hissettiğini gösteriyor aynı şeyi hissettiğini söylüyor.

Alnını alnıma dayıyor, nefesinin yumuşaklığı
benim tenimi okşuyor, parmakları göğsümde tembel desenler çiziyor. "Dikkatli olmazsam, beni daha da aşık edeceksin, biliyorsun değil mi?"

Gülümsüyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum. "Güzel. Tek yapman gereken bana güvenmek, ben her seferinde seni yakalamak için orada olacağım."

Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. Pencerelerin dışında şehir uğuldarken mumlar titriyor. Akşam yemeğinin kokusu havada asılı kalıyor, ama yemek aklımdaki son şey.

Kucağımda yer değiştirir, dişlerimi gıcırdatacak kadar bana yaklaşır. "Bu tatlı bir akşam yemeği olacaktı," diye mırıldanır, dudakları kulağımın kenarını okşar.

"Öyleydi," diyorum, ellerimle kalçalarını kavrarken. "Sen bunu benim lanet olası kısıtlamamı sınamak için bir test haline getirmeye karar verene kadar."

Dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrılır. "Kendi kendimi kontrol etmek mi? Benim için tam olarak öyle birisi değilsin."

"Hayır," diye itiraf ediyorum, başparmağım onun amının üstünü okşarken, "ama iyi olmaya çalışıyorum."

"Bundan emin misin?" diye alay ediyor, şarap kadehime uzanıp küçük bir yudum alıyor ve sonra bana uzatıyor. Kadehi elinden alıyorum. Kadehi masaya koyarken gözlerim onun gözlerinde kalıyor.

"Başarısız olacağımdan eminim," diyorum, sesim düşük bir uğultu gibi. "Sefil bir şekilde."

O cevap veremeden, onu kucaklayıp tek bir hareketle sandalyeden kalkıyorum.

"Steele," diye nefes nefese, kollarını boynuma doluyor.

"Akşam yemeği mükemmeldi," diyorum, onu yatak odasına doğru taşırken. "Ama tatlımı yemeye hazırım. Yatağımızda."

Dudaklarını ısırarak gülümsemeyi engellemeye çalışıyor. "Ya pasta istersem?" "Çok daha tatlı bir şey alacaksın, bebeğim."

"Öyle mi?"

Onu değerli bir şey gibi yatağa yatırırım. "Evet. Ve eğer uslu bir kız olup tüm spermimi içersen, sana yatakta pasta yediririm. Belki de o güzel göğüslerinden yalarım."

Ben onun üzerinde durup burnumu burnuna sürtünce kahkahası kesilir. "Anlaştık."

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," diye fısıldadım, gözlerine bakarak. "Hepsinde.

Bu... biz... her şey."

Gözleri sıcaklıkla dolarken, avucuyla yanağımı okşadı. "Biliyorum."

Ve onu öpmeden hemen önce, kalbimi deli gibi çarptıran sözleri söyledi.

"Seni seviyorum, Steele Sanderson."

Onun dudaklarına gülümserim. "Sen benim her şeyimsin, uğurlu tılsımım. Her şeyim ve her zaman."

Sonra onu nazikçe

öperim. Derinden.

Bu sadece bir öpücük değil. Bir itiraf, bir söz ve bir yalvarış, hepsi bir arada.

Bana doğru eğilir, elleri saçlarıma dolanır, bacakları belime sarılır, sanki beni asla bırakmak istemiyormuş gibi.

Ve umarım asla bırakmaz.

"Ne istediğini söyle," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Seni.

Sadece seni."

Duymam gereken tek şey bu.

Dizlerimin üzerine çöküp kıyafetlerimi çıkarırken gözlerim onun gözlerinden ayrılmıyor. Bana sanki tadını çıkarmak istediği bir şey gibi bakıyor. Ve sonunda onun kadar çıplak kaldığımda, yüzünde gördüğüm tek şey arzu.

Yavaş ve derin bir şekilde yanan, sadece bir gece değil, ömür boyu sürecek türden bir arzu.

Onunla acele etmiyorum çünkü tam da bunu hak ediyor. İnce boynunu, köprücük kemiğini öpüyorum, dokunabileceğim her santimetreyi tadıyorum. Ağzım kulağının altındaki noktayı bulduğunda titriyor ve ben gülümsüyorum.

Parmakları titriyor, göğsümü okşarken, ezberlediği çizgileri takip ediyor. Aşağıya doğru kayıyorum, dudaklarım göğüslerinin şişkinliğini okşuyor

ve meme ucunu ağzıma aldığımda çıkardığı iniltiyi tadını çıkarıyorum. Altımda kıvrılıyor, aç ve istekli, nefesi hızlı ve kesik kesik.

"Steele," diye fısıldadı, tırnakları omuzlarıma batıyordu.

"Ben buradayım, bebeğim." Göğüs kemiğine bir öpücük konduruyorum, sonra aşağıya iniyorum, her parçasını taparcasına öpüyorum.

Sonunda onun sıcaklığına girdiğimde, ikimiz de titriyoruz. İki kalp senkronize atıyor, iki insan yıllardır bu anı bekliyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, cam gibi ve duygu dolu.

Bu sadece seks

değil. Bu aşk.

Her itiş, öpücükler arasında fısıldanan her kelime, çenemi okşayan her parmak hareketi bana bunu söylüyor. Benim altımda parçalanırken, ağzıma bastırarak çığlığını bastırırken, ben de hemen arkasından geliyorum, adını bir yemin gibi inleyerek.

Çünkü öyle.

Ve her şey bittiğinde, tam olduğum yerde kalırım, vücutlarımız birbirine dolanmış, eli kalbimin üzerinde.

"Hareket etmek istemiyorum," diye fısıldar.

"Gitmene gerek yok." Şakağına, sonra çenesine öpücük konduruyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bu gece

değil.

Asla.

Make Me Yours'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Lilah ve Steele'in hikayesini yazarken aldığım keyfi siz de okurken almışsınızdır umarım! Onların geleceğine bir göz atmak ister misiniz? Buraya tıklayın ve bonus epilogu doğrudan e-posta kutunuza alın!

Make Me Yours'un ücretsiz ön bölümünü kaçırdınız mı? Buraya tıklayın ve ön bölümü alın!

Chicago Railers Hockey serisinin bir sonraki kitabına hazır mısınız? Hold Me Tight, en iyi arkadaşının eski sevgilisi, nefretten aşka, yavaş yavaş gelişen profesyonel hokey romantizmiyle dolu bir kitap. Kahramanı, zamanını bekleyen bir erkek ve kalbini bir daha kimseye açabileceğinden emin olmayan bir kadın. Hold Me Tight'ta Callie ve River'ın hikayesini keşfedin.

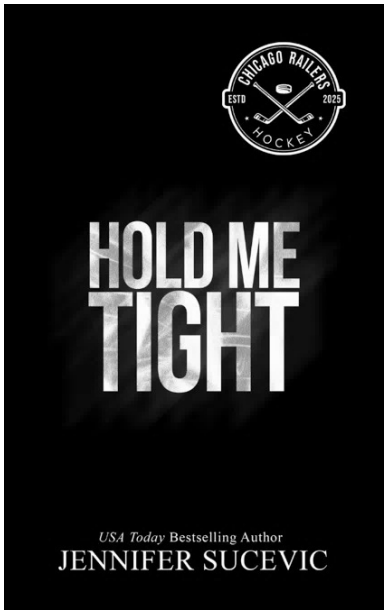

Bridger ve Holland'ın kendi kitapları olduğunu biliyor muydunuz? Ayrıca... kitapta Lilah ve Steele'i de görebilirsiniz!

Tek tıklamayla Never Your Girl!

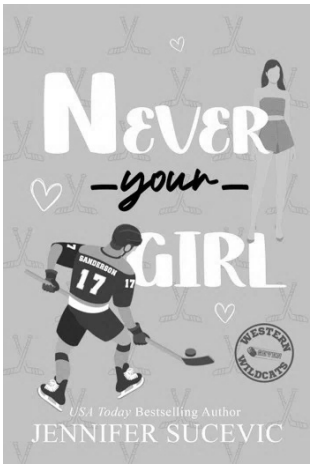

Bridger Sanderson'ın ne kadar pislik olduğunu ortaya çıkaran skandal mesajları sevdiğim için beni gerçekten suçlayabilir misiniz? Bana kalırsa, iki yıl önce birlikte olduktan sonra beni terk ettiği için bu tatlı bir karma. Kendini beğenmiş, sinir bozucu ve kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan Bridger, dokunulmaz olduğunu düşünüyor.

En iyi kısmı ne biliyor musunuz?

Mesajların arkasında *benim olduğuma* ikna olmuş. Ha! Keşke öyle olsaydı.

Ne yazık ki, Bridger benim gizli işimi ortaya çıkardığında hayatım kötü bir hal aldı. Şimdi bana şantaj yapıyor, kampüste onun kirli çamaşırlarını ortaya çıkaran kişinin kim olduğunu bulana kadar bana yakın durmamı zorluyor, yani 24 saat 7 gün.

Beni bu karmaşaya sürüklediği için ondan nefret

etmeliyim. Ve ediyorum da...

Çoğunlukla.

Ama... birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, bana bakışlarını görmezden gelmek o kadar zorlaşıyor. Sanki kendimi korumak için ördüğüm duvarları görebiliyormuş gibi. Ya da ben dikkatimi vermediğimi sandığında, kendi gardını indirip zırhındaki çatlakları ortaya çıkarıyor gibi.

Bana bu kadar yaklaşan tek kişi, okul sohbet uygulamasındaki anonim sırdaşım *ColdAsIce17*. Onunla birlikteyken tamamen kendim olabilirim.

Ama nefret ettiğim adam ile aklımdan çıkaramadığım adam arasındaki sınırlar bulanıklaştığında ne olur?

Onların aynı kişi olabileceğini fark ettiğimde ne olur?

Tek tıklamayla Never Your Girl!

SAYFA ÇEVİRİP ÖZETİ OKUYUN...

ASLA SENİN KIZIN OLMAYACAK

HOLLAND

Telefonumun vızıltısı düzinelerce diğer telefonun vızıltısıyla aynı anda, dijital bir bip ve zil sesi korosu Slap Shotz'da bir dalga gibi yayılır. Mesajı okumadan önceki bir saniye içinde, odadaki değişimi fark ederim. Konuşmaların cümlelerin ortasında kesilmesi, topluca nefes alınması, fırtına öncesi statik elektrik gibi havada çınlayan ani gerginlik.

ANONİM MESAJ

Sabah birinin hokeyci kıza penisilin göndermesini sağla. Hepimiz en az bir doz ihtiyacı olacağını biliyoruz. Belki iki.

Kahretsin.
Ateş açıldı.
Gülümsememeliyi
m.
Gerçekten
gülümsememeliyim
.

Ancak, güçlülerin düşüşünü izlemek, özellikle de bu düşüş Bridger Sanderson'ı ilgilendiriyorsa, karanlık bir şekilde tatmin edici bir yanı var. Aynı tür mesajlar aylardır onu terörize ediyor ve kimse bunların kaynağını bulamadı.

Teknik departman da,
kampüs güvenliği de
Rektörün kendisi bile.
Bana kalırsa, Bridger bunu hak ediyor.

Daha önce karmaya inanmıyorsam da, şimdi kesinlikle inanıyorum.

"Oh tanrım," en yakın arkadaşım Willow, karşımda oturduğu yerden mırıldanıyor. "Bu hiç iyi değil."

"Kim diyor?" Kaşlarımı kaldırıyorum, eğlencemi saklamaya çalışmıyorum. Willow başını Bridger'ın yönüne doğru eğiyor. "Muhtemelen o."

Barın yakınında, Bridger'ın varlığını fiziksel bir ağırlık gibi hissedebiliyorum. Bütün gece aynı yerde oturup, insanları kendinden uzak tutan bir karanlık yayıyor.

Tabii ki onu izlediğimden değil. Çok fazla değil.

Gözlerimiz loş mekanda buluştu ve o tanıdık farkındalık hissi beni bir yumruk gibi vurdu. Gri gözleri kısıldı ve ben de orta parmağımı göstererek karşılık verdim, bunu yaparken bile çocukça bir hareket olduğunu hissettim.

"Çok olgun," diyor Willow kuru bir şekilde. "Ne diyebilirim ki? Bazen böyle anlarım oluyor."

Ona bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. Mavi gözlerinin derinliklerinde sorular ve merak yüzüyordu. "İkinizin arasında ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Zaman kazanmak için kök birasından uzun bir yudum alıyorum.

Sessizliğimden hiç de caymayan kız, kaşlarını kaldırarak benden bir cevap bekler. Ancak o zaman isteksizce "Hayır" derim.

"Ahhh. Sonunda bir yerlere varıyoruz." Elini kaldırır. "Dur. Bilgi bombardımanına uğruyoruz. Neden bu kadar geveze olmak zorundasın? *Bu* bir kişilik kusuru."

Gülümseme dudaklarımın köşelerinde titrerken gözlerimi deviriyorum.

Willow'u çok seviyorum, ama Bridger ile aramızda olanların kanlı ayrıntılarını bilmesine gerek yok. Çoğu zaman, bunları hafızamdan silebilmeyi diliyorum.

Telefonum iş hatırlatmasıyla çaldığında, daha fazla sorgulamadan kurtuluyorum. En iyi arkadaşımın bile bilmediği işimdeki vardiyamın başlamasına otuz dakika var.

"Gitmem gerek," derim, eşyalarımı toplamaya başlarım.

"Şimdiden mi?" Willow kaşlarını çattı. "Daha bir saat oldu."

"Evet." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bu adamlarla sadece kısa süreliğine birlikte olabileceğimi biliyorsun. Senin için ne yazık ki, bir gecelik hokey oyuncuları ve drama kotamı doldurdum."

"Arkadaşlık ister misin? Eskisi gibi bir korku filmi izleyebiliriz. En kanlı olanı seçmene izin vereceğim, ikimiz de haftalarca kabus göreceğimi bilmemize rağmen."

Bu teklif göğsümü nostaljiyle dolduruyor. O

günleri özlüyorum.

Willow'un bir erkek arkadaşı olduğu için her şey değişti.

"Hayır, sen burada kal ve erkek arkadaşınla kutla." Sesime hissetmediğim bir neşe katmaya çalışıyorum. "Bu hafta çok yorucu geçti. Muhtemelen ilk cinayeti bile izleyemem. Oysa en sevdiğim kısım da o."

"Pardon, cinayet mi dedin?" Maverick McKinnon'ın kaşları havaya kalkıyor. "Bridger'ı uyarmalı mıyız?"

"Lütfen." Çantamı alıyorum, ifademi gizlemek için bir bahane bulduğuma seviniyorum. "Bridger Sanderson'ı öldürecek olsaydım, bunu konuşarak kendimi suçlu duruma düşürecek kadar aptal olmazdım. Ve cesedi asla bulamazdın. Ceset yoksa cinayet de yok. İşler böyle yürümüyor mu?"

"Bu..." Maverick Willow'a bakar. "Endişe verici."

"Merak etme," der en yakın arkadaşım, yüzünü ona doğru eğerek, dudaklarıma küçük, hüzünlü bir gülümseme getiren bir yumuşaklıkla. "Filmlerden bahsediyorduk."

Dudaklarını onun dudaklarına değdirerek, onu güldüren bir şey fısıldadı ve bir anda, kendi küçük dünyalarına girdiler. Bir an onları izledim, en iyi arkadaşım için duyduğum gerçek mutluluk ile kemiklerime işleyen yalnızlık arasında kalmıştım. Willow bunu hak ediyor, *onu* hak ediyor, yaşadığı onca şeyden sonra. Ama bazen, sadece biz ve dünya olduğumuz zamanları özlüyorum.

Telefonum tekrar titrer.

Vardiyamın başlamasına yirmi beş dakika var. Randi'nin yüzü zihnimde beliriyor. Patronum, tek bir mükemmel kavisli kaş hareketiyle bir talim çavuşunu bile ağlatabilir.

"Yarın görüşürüz," diyorum, çoktan geri çekilirken.

Willow, Maverick'in yarattığı sisin içinden çıkıyor. "Film konusunda fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Değiştirmeyeceğim." Sözlerim istediğimden daha yumuşak çıkıyor, kalabalığın arasından geçmek için dönüp tanıdık yüzlerden kaçarken, Willow'un gerçekte nereye gittiğimi bilseydi ne derdi diye merak ediyorum, bu ilk kez olmuyor.

Herkesin sırları vardır, ama benimkiler son zamanlarda daha ağır geliyor.

"Şimdiden gidiyor musun?" Garret Akeman, kendini beğenmiş sırıtışı ve alıştırılmış çekiciliğiyle önümde belirir. "Gece daha yeni başlıyor."

"Evet." Ağırlığımı değiştiriyorum, Bridger'ın bardan sırtıma diktiği bakışların rahatsız edici farkındalığıyla. "Sanırım ikimiz de Slap Shotz'un benim tarzım olmadığını biliyoruz."

İlgisizce etrafına bakındı. "Belki seninle gelirim. Biraz takılabiliriz."

Kafamı salladım. "Üzgünüm, bu gece olmaz."

"Neden?" Çenesi gerilir, gözleri keskinleşir. "Daha iyi planların mı var?"

"Aslında var. Yastığımla," diyorum, durumu yumuşatmak için. Bakışlarım bara kayıyor ve uzun boylu defans oyuncusunun bizi izlediğini görüyorum. "Sonra görüşürüz."

"Tabii, olur," diye mırıldanır Garret, ben onun yanından geçip gece havasına çıkarken, özgürlük tadı veren derin bir nefes alırım. Bridger'ın yanında olmak bana bunu yapıyor. İçimdeki her şeyi, nefes alamayacak hale gelene kadar döndürüyor. İki yıl geçti ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu hala kafamdan atamıyorum.

Eski Toyota'm üçüncü denemede homurdanarak çalışır ve ben sadık bir evcil hayvan gibi gösterge panelini okşarım. "Biraz daha dayan, bebeğim. Dayan."

Envy Room'a giden yol, dünyalar arasındaki sınırı geçmek gibi geliyor. Burada, ben Holland Tate değilim, sadece geçinmeye çalışan bir üniversite öğrencisi. Tamamen başka biri oluyorum.

Kulübün dışı sade bir zarafet sergiliyor. İnsanların hayal ettiği neon ışıklı barlara hiç benzemiyor. İçeride, Rocco her zamanki takım elbisesiyle ve vazgeçilmez pilot gözlükleriyle kapıda duruyor, boynunda altın zincirler parıldıyor.

"Zamanın daralıyor, Tate," diyor gülümsemeyle.

"Ama teknik olarak hala zamanında." Randi'nin dizüstü bilgisayarıyla oturduğu bara bakıyorum. Yanlış bir karar verip striptiz kulübü işletmeye başlayan bir CEO gibi görünüyor. Kaldırdığı kaşı her şeyi anlatıyor.

Bana bu fırsatı veren ve şans tanıyan kişi olarak, onu hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim son kişi odur.

Kulübe girince, loş ışıklar ve gürültülü müzik tanıdık, neredeyse rahatlatıcı geliyor. Soyunma odasına doğru yürürken birkaç kız el sallıyor.

İki yıl önce, bu yerin ve buradaki insanların aile gibi hissettireceğini asla hayal edemezdim, ama tam da öyle oldular. Bu

kızlar daha çok ablalar gibidir. Bana bu dünyada sadece hayatta kalmak için değil, başarılı olmak için de gerekli becerileri kazandırdılar.

Bu duvarların dışında kalanlarla birlikte.

Soyunma odası, bir kimliği bırakıp başka bir kimliğe büründüğüm yer. Lavender Smoke'un kostümünün her parçası zırh gibi geliyor, siyah dantelli büstiyer, neredeyse hiç olmayan alt giysiler ve beni başka birine dönüştüren ipeksi mor peruk.

Dokunulmaz biri.

Ardından ağır, dumanlı makyaj geliyor. Göz farı, allık veya ruj süren bir kız olmadığım için, bunu mükemmelleştirmek aylarca süren pratik gerektirdi. Neyse ki Jade ve Megan sabırlı öğretmenlerdi. En büyüleyici kısmı, fırçanın her vuruşunda Holland Tate'in kaybolup, geçen yıl boyunca sevdiğim kişiliğin yerini almasını izlemek.

Bu, rahatlık alanımdan çıkıp haftada üç gece sahneye çıkmamı sağlayan şey. Holland Tate, bir grup azgın erkeğin önünde kasılarak dolaşıp kıyafetlerini çıkarmazdı.

Lavender Smoke ise bununla hiç sorun yaşamıyor. Bir bedeli karşılığında.

Her ay okul taksitlerimi, kiramı ve market alışverişimi tam olarak ödeyen bir bedel.

"Güzel görünüyorsun," diyor Megan, yanımda kendi peruğunu düzelterek.

ColdAsIce17'den bir mesaj geldiğinde telefonum titredi ve göğsümdeki bir şey gevşedi. Beni en iyi tanıyan kişinin hiç tanışmadığım biri olması ironik.

COLDASICE17

Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek istedim.

Cevap yazarken dudaklarım gülümsüyor.

BEN

İyiyim. Hayatımı kazanmak için koşturuyorum. Sen nasılsın?

COLDASICE17

Her zamanki gibi. Hala her şeyden kaçmaya hazır mısın?

Parmaklarım tuşların üzerinde dolaşıyor. Onunla birlikteyken rol yapmam gerekmiyor.

BEN

Her gün. Ama birinin faturaları ödemesi gerekiyor, değil mi?

Sohbetimiz kolay, mesajlarımız alaycı ama yüzeyin altında beni tekrar tekrar geri getiren bir sıcaklık var.

"Holland!" Jade'in sesi düşüncelerimi keser. "Beş dakika sonra senin sıran."

Telefonumu çantama koyup aynaya son bir kez bakarım. Holland Tate bakıyor karşılık bana bana bana bir bir tamamen kaybolmadan önce, daha güçlü biri, müzik başladığında birisiyle yer değiştirir.

Onlara bir gösteri sunma zamanı.

Tek tıklamayla Never Your Girl'ü şimdi dinleyin!

SENİ SEVMEKTEN NEFRET EDİYORUM

"Dostum, daha erken döneceğini sanıyordum." Cooper, oda arkadaşlarımdan biri, ben ön kapıdan içeri girerken sırıtıyor. Yarı çıplak bir kız onun kucağında oturuyor. "Sen olmadan partiye başlamak zorunda kaldık." Sanki takım için fedakarlık yapmış gibi omuz silkiyor. "Elimizde değildi."

Kampüsten birkaç blok ötede kiraladığımız evin oturma odasına bakarken burnumdan soluyorum. Kira kontratında sadece dördümüz yazıyor olsa da, evimiz takımın yarısı için bir yatakhaneye dönüşmüş durumda. Etrafa saçılmış bira şişelerine bakılırsa, bir süredir içiyorlar. Bu pisliklerden bazılarına kira talep etmeyi ciddi olarak düşünüyorum.

Gerçi, ben de bir ayakkabı kutusu kadar küçük bir yurt odasında sıkışıp kalsaydım, bir çıkış yolu bulmak için çaresizce uğraşırdım herhalde. Liseden mezun olduktan sonra iki yıl boyunca gençler liginde oynadım, sonra yirmi yaşında üniversiteye başladım. Yurtta kalmayı reddedip, hemen yakınlarda bir ev kiraladım. Evden hiç uzaklaşmamış bir grup rastgele on sekiz yaşındaki gençle aynı yerde kalmamın imkanı yoktu. Üstelik, ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyen bir yurt görevlisi de vardı.

Bu, testislerimden koli bandını sökmek kadar eğlenceli bir şey gibi geliyor. Ki bu, eklemeliyim ki, eğlencenin tam tersi. Zorbalık berbat bir şey.

Ve gelecekte referans olması için, testislerinizden koli bandını koparmayın, tüm takımı sikip atarken sabit bir el ile dikkatlice kesin.

Diğer iki oda arkadaşım, Luke Anderson ve Sawyer Stevens, kanepenin kenarında kambur oturmuş, yoğun bir NHL maçında mücadele ediyorlar.

Başparmakları, yıldırım hızında hareketlerle kumandaları sallıyor ve gözleri odanın karşısındaki yetmiş inçlik HD ekrana kilitlenmiş durumda.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Her oynadıklarında, sanki ulusal şampiyonluk söz konusuymuş gibi davranıyorlar.

Cooper'ın kucağındaki kız arkasına uzanıp sütyenini çıkarıp yere attığında kaşlarımı kaldırıyorum. Görünüşe göre seyircilerin olması onu rahatsız etmiyor. Cooper'ın parmakları kızın meme uçlarına odaklanırken, tembel gülümsemesi genişliyor.

Bu sahnenin Pazar geceleri için tipik olmadığını söylemek isterdim, ama yalan söylemiş olurdum. Genellikle çok daha kötüdür.

Luke'u etkileyici video oyunu puck kullanma becerileriyle alt eden Sawyer, "Bir bira al dostum. Luke'u yine küçük bir orospu gibi ağlattıktan sonra onun yerini alabilirsin" diyor.

"Siktir git," diye homurdanır Luke.

Skoru gözden geçiriyorum. Luke, gümüş tepside sunulmuş bir yenilgi alıyor ve bunun farkında.

"Tabii." Sawyer sırıtıyor. "Belki sonra. Ama seni uyarmalıyım, sen pek benim tipim değilsin. Senden biraz daha kaslı erkekleri severim."

Dudaklarım seğirir ve çantamı yere bırakırım.

"Hey, koçun gönderdiği saçma mesajı gördün mü?" Cooper, kızın göğüslerinin arasından sorar.

Hafta sonu şehir dışında olduğum için önemli bir şeyi kaçırmamış olmayı umarak inlerim. Milwaukee Mavericks ile sözleşme imzaladım bile. Babam ve ben koçlarla görüşmek için oraya uçtuk. Ayrıca birkaç savunma oyuncusuyla da takıldım. Cumartesi gecesi çılgınca geçti. Gelecek sezon harika olacak.

"Hayır, görmedim," diyorum. "Ne oluyor?"

"Antrenman saatleri değişti," diye devam ediyor Cooper, kızın vücuduyla oynarken. "Artık sabah altı ve akşam yedi saatlerinde antrenman yapıyoruz."

Hay sıçayım. Zaten günde iki antrenman mı başlatıyor?

"Sence bizimle dalga mı geçiyor?" Koç Lang'ın yapmayacağı bir şey değil. Geceleri uyanık kalıp bize işkence etmek için yeni yollar hayal etmekten daha iyi bir işi olduğunu sanmıyorum. Adam gerçekten çok sert.

Ama yine de, bu yüzden buradayız.

Ama sabahın altısı... bu çok kötü. Okul ve hokey antrenmanı arasında, zaten yeterince uyuyamadığımı hissediyorum. Ve daha

Eylül ayındayız. Bu da, saat beşte kalkıp evden çıkmam, giyinip saat altıda buz pistine varmam gerektiği anlamına geliyor. Akşam saat on bir olduğunda, yorgunluktan yatağa yığılacağım.

Sawyer omuz silkiyor, saat değişikliğinden pek rahatsız görünmüyor.

Cooper emziği ağzından çıkarır ve cam gibi gözleriyle bana bakar. "Baban o adama biraz mantıklı davranmasını söyleyemez mi?"

Luke, "Saat yedideki antrenmana zar zor yetişiyorum" diye mırıldanır.

"Hayır." Kafamı sallarım. Bu çocuklar için her şeyi yaparım, ama hokey ile ilgili bir şeyi babama anlatmak hariç. Koç ve babam eski dosttur. İkisi de Detroit Redwings takımında oynamışlardır. Babamı hayatım boyunca tanıyorum. İlk Bauer patenlerimi bağlamama o yardım etmişti. Bu yüzden, bana karşı yumuşak davranacağını düşünürsünüz. Belki bana karşı daha hoşgörülü olur.

Evet... bunun olma ihtimali çok düşük.

Hatta, kişisel ilişkimiz nedeniyle bana çok sert davranıyor. Bence Lang, hiçbir oyuncunun kendisini kayırdığı hissine kapılmasını istemiyor.

Görev tamamlandı dostum.

Kimse onu bununla suçlamaz.

"O zaman şafak sökmeden kalkmaya hazırlan, dostum." Bunun üzerine Cooper dikkatini başka yöne çevirir ve kızın ağzına saldırır.

Luke bir an onları izler ve sonra bağırır, "Hey, bu işi yatak odasına mı götüreceksin yoksa hepimiz bedava gösteri mi izleyeceğiz?"

Nefes almaya zahmet etmeden Cooper soruyu görmezden gelir.

Luke başını sallar ve dikkatini bir cevap bulmaya odaklar. Ya da en azından Sawyer'ın avatarını yere sermeye. "Sanırım bu, patlamış mısır yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

Çantamı alıp omzuma asıyorum ve bir süreliğine yukarı çıkmaya karar veriyorum. Bu adamlarla takılmayı seviyorum, ama şu anda pek havamda değilim.

"Merhaba Brody." Sarışın bir kadın kollarıyla beni sarar ve göğüs dekoltesini göğsüme bastırır. "Gelmeni umuyordum."

Burası benim evim olduğu için, bunun olma ihtimali son derece yüksekti.

Onun büyük yeşil gözlerine bakıyorum.

"Selam." Tanıdık geliyor. Aklımda hızlıca bir arama yapıp bir isim bulmaya çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Bu da muhtemelen onunla son zamanlarda yatmadığım anlamına geliyor.

Kadınlar söz konusu olduğunda, son üç yılda mükemmelleştirdiğim bir algoritma geliştirdim. Basit ama kusursuz. Aynı kızla altı ayda üç kereden fazla yatmam. Aksi takdirde, belirsiz bir ilişki ya da arkadaşlık-fayda ilişkisi gibi riskli bir duruma girme tehlikesi vardır. Şu anda herhangi bir bağ kurmak istemiyorum.

Gündelik ilişkiler bile.

Whitmore'da diploma almak ve profesyonel olmaya hazırlanmak için bulunuyorum. Daha büyük, daha hızlı ve daha güçlü olmaya odaklandım. NHL, korkakların yeri değildir. Eğer başaramazsan, lig gözünü kırpmadan seni çiğneyip tükürür. Bunun olmasına izin verme niyetim yok. Bu noktada, başarısız olup yanmak için çok fazla çalıştım.

Ya da dikkatim dağılsın.

Şaşırtıcı bir şekilde cesur bir hareketle, Blondie elini göğsümden kasıklarıma kaydırdı ve ciddi olduğunu belirtmek için sıkıca sıktı.

Eğer ona diz çöküp tüm bu insanların önünde beni emmesini isteseydim, bunu hiç tereddüt etmeden yapacağından hiç şüphem yok. Cooper'ın kucağında kıvranan kız, tanga dışında çıplak.

Juniors'da oynadığım ilk yıl, bir kız bana koşulsuz seks teklif ettiğinde, büyük ikramiyeyi kazandığımı düşünmüştüm. Beş dakikadan az bir süre sonra, boşalmıştım ve ikinci tura hazırdım. Beş yıl sonra, kapıdan içeri girdiğim dakikadan birkaç dakika sonra külotunu çıkarmaya hazır olan bir kıza gözümü bile kırpmıyorum. Bu, yenilik olarak kabul edilemeyecek kadar sık oluyor.

Bu çok üzücü bir durum.

Liseye giderken, fırsatını bulduğumda hemen atlardım. Şimdi?

O kadar da değil.

Bu, sürekli biftek ve ıstakozla beslenmek gibi bir şey. Elbette, ilk birkaç gün çok lezzetli. Belki bir hafta boyunca bile. Her lokmayı açgözlülükle yiyip, sonra parmaklarınızı yalamadan edemiyorsunuz. Ama inanır mısınız, biftek ve ıstakoz bile zamanla sıradanlaşıyor.

Çoğu erkek, yaşları ne olursa olsun, benim yerimde olmak için sol testislerini feda ederdi.

İstedikleri kızı seçebilmek için. Ya da çoğu zaman, *kızları*. Ve ben

buradayım... elimde sarkık bir penisle.

Aslında, elinde sönük bir penis.

Seks, stresli hissettiğimde rahatlamak için yaptığım bir şey haline geldi. Benim rahatlama tekniğim bu. Lanet olsun, ben yirmi üç yaşındayım. Hayatımın cinsel olarak en verimli dönemindeyim. Herhangi bir kız benim için bacaklarını açmak istediğinde sevinçten uçmam gerekir. Sıkılmamam gerekir. Ve kaptan olarak antrenmanı yönettiğimde yapacağımız alıştırmaları zihnimde tekrarlamam gerekmez.

Parmaklarını benim aletimden çekip kafamı sallıyorum. "Üzgünüm, halletmem gereken bazı işler var."

Ve o işler okul. Yarın sabaha kadar bitirmem gereken kırk sayfa okuma ödevim var.

Sarışın dudaklarını büzüp maskaralı kirpiklerini
kırpıştırıyor. "Belki sonra?" diye bebek sesiyle
mırıldanıyor.

Siktir. Bu çok itici. Kızlar neden
böyle yapar ki?

Hayır, cidden. Bu meşru bir soru. Neden böyle yapıyorlar? Tıpkı kara tahta üzerinde tırnaklar gibi. Saçma sapan, peltek bir sesle cevap vermek istiyorum.

Ama yapmıyorum.

O kadar da pislik değilim.

Ayrıca, o da hoşuna gidebilir.

O zaman başım belaya girer. Gece boyunca birbirimize bebek sesiyle konuşacağımızı hayal ediyorum ve neredeyse titriyorum.

"Belki," diyorum, kesin bir cevap vermeden. Yalan söylemeyeceğim, o bebek sesi daha sonra bir ilişki kurma şansımı tamamen yok etti. Ama ona bunu söylemeyecek kadar akıllıyım. Büyük olasılıkla başka bir hokey oyuncusu bulup bana tamamen unutacaktır. Çünkü kabul edelim, buraya bunun için geldi.

Bir sopayla kayan bir adamın küçük penisi.

Emin olmak için, gözlerimi tekrar onun üzerinde gezdirdim. Çocuk
sesini bir kenara bırakırsak, çok çekici bir kız.

Yine de, o çarpıcı vücudu bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu da can sıkıcı. Neredeyse her şeyin yolunda olduğunu kendime kanıtlamak için onu yukarı çıkarmak istiyorum. Ama yapmayacağım.

İlk basamağa çıktığımda, Cooper kız arkadaşından ayrılır. "Ne oluyor, McKinnon? Nereye gidiyorsun?" Elini odanın içinde sallayarak, "Eğlencenin ortasında olduğumuzu görmüyor musun?" der.

"Misafirlerinizle siz ilgilenin," diyorum, merdivenleri tırmanırken.

"Madem ısrar ediyorsun," der mutlu bir şekilde.

Yatak odam, birinci katın gürültüsünden uzak, koridorun sonunda. Genel kural olarak, burada yaşayanlar dışında kimse ikinci kata çıkamaz. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve içeri girdim.

Yönetimsel Finans kitabımı açmadan önce spor çantamı köşeye atıyorum. Hafta sonu bazı okumaları bitirme şansım olacağını düşünmüştüm, ama babam ve ben tüm hafta sonu dışarıdaydık. Milwaukee organizasyonundan insanlarla tanıştık, takım partisine gittik, göl kenarındaki birkaç daireye baktık. Sadece genel durumu anlamaya çalıştık. Eve dönerken uçakta verimli olmaya niyetliydim, ama seyir irtifasına ulaştığımızda uykuya daldım.

Üç saat sonra, kapı çalındı. Normalde böyle bir kesinti beni sinirlendirirdi, ama otuz sayfa okuduktan sonra gözlerim dondu ve uyanık kalmak için mücadele ediyordum. Bu materyal zihin uyuşturan derecede sıkıcı ve bu da işleri kolaylaştırmıyor.

"Kapı açık," diye seslendim, Cooper'ın beni aşağıya inmeye ikna etmeye çalışacağını düşünerek.

O adam sarhoş olduğunda, herkesin de kendisi kadar sarhoş olmasını ister. Onun gibi alkol tüketen birini daha önce hiç görmedim. Bu neredeyse korkutucu olduğu kadar etkileyici de. Yine de, sanki altı saat önce sarhoş olmamış gibi, sabah antrenmanı için uyanık ve zinde bir şekilde uyanabiliyor. Biyoloji bölümünden biri onun üzerinde bir vaka çalışması yapmalı, çünkü bu normal değil.

Ben o kadar alkol içtiğimde, ertesi sabah buz üzerinde bacaklarını tutamayan yeni doğmuş bir tay gibiyim.

Hiç hoş bir manzara değil. Bu yüzden yapmıyorum. O yollardan geçtim, o işleri yaptım. Hayatıma devam ediyorum.

Kapı açılır ve Toddler Sesi Olan Sarışın ortaya çıkar. Ve yalnız değildir. Bir arkadaşını da getirmiştir.

Onlar odaya girerken ilgiyle kaşlarımı kaldırıyorum.

Onu gördüğümden bu yana geçen üç saat içinde, sarışın kız giysilerinin çoğunu kaybetmiş. Yanındaki esmer kız da aynı durumda gibi görünüyor. Dantelli sütyenler ve neredeyse hiç olmayan tangalarla ellerini birbirine kenetlemiş duruyorlar.

Bakışlarım takdirle üzerlerinde dolaşıyor.

Nasıl dolaşmasın ki?

Karınları düz ve sıkı. Kalçaları güzel bir şekilde yuvarlak. Benim uzandığım yatağa doğru yürürken göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor.

Burada çelik gibi bir adam olmam gerekirdi. Üç haftadır seks yapmadım. Bu neredeyse duyulmamış bir şey. Seks yapmaya başladığımdan beri bu kadar uzun süre seks yapmadım.

Ama hiçbir şey
hissetmiyorum. En
ufak bir tepki bile
yok.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Benim neyim var böyle?

Okuldaki stres ve uyguladığım paten antrenman programı yüzünden olmalı. Milwaukee ile sözleşmem olduğu ve bu yılın sonlarında yapılacak NHL draftı için endişelenmeme gerek olmadığı halde, bu sezon performansım konusunda hala büyük baskı altındayım.

Ulusal Şampiyonluklar kendiliğinden gelmiyor.

Ciddi ereksiyon sorunlarım olduğunu düşünürdüm, ama her gördüğümde beni tahrik eden bir kız var. İronik bir şekilde, o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Ona parmağımı bile sürsem gözlerimi oyacağını düşünüyorum.

Aslında, tek yapmam gereken ona doğru bakmak, o da bana dişlerini gösteriyor.

Belki de bu kızlar, birikmiş stresimi atmak için tam da ihtiyacım olan şeydir. Kesinlikle zararı olmaz.

Kararımı verdim, finans kitabımı kapattım ve yere attım, kitap yere sert bir sesle düştü. Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve kızlara sessizce gülümsedim.

Ve gerisi, diyelim ki, tarih oldu.

One-click Hate to Love You şimdi!

JENNIFER SUCEVIC'İN DİĞER KİTAPLARI

Chicago Railers Hockey

Beni Senin Yap Bana

Sıkı Sarıl

Bana Sonsuza Kadar Göster

Kampüs Serisi (futbol) Kampüs

Oyuncusu (Demi & Rowan)

Kampüsün Kalp Çalanı (Sydney & Brayden)

Kampüs Flörtçüsü (Sasha & Easton)

Kampüs Güzeli (Elle & Carson)

Kampüs Tanrısı (Brooke & Crosby)

Kampüs Efsanesi (Lola & Asher)

Western Wildcats Hokey

Seni Her Zaman Nefret Edeceğim (Juliette &

Ryder) Seni Asla Sevmeyeceğim (Carina &

Ford)

Her Zaman Benim Kızım (Viola &

Madden) Beni Sevmeye Cesaret Edebilir

misin (Stella & Riggs) Asla Benim

Olmayacak (Fallyn & Wolf)

Asla Asla Demek Yok (Britt & Colby)

Benim Olmak (Willow & Maverick)

Kalbimi Kır (Ava & Hayes)

Asla Senin Kızın Olmayacağım (Holland & Bridger)

Western Wildcats için Ebeveyn Kitapları

Seni Sevmekten Nefret Ediyorum (Hokey) (Natalie &

Brody) Sadece Arkadaş (Hokey) (Emerson & Reed)

Ayrılık Planı (Hokey) (Whitney & Gray)

Barnett Bulldogs (futbol) Kampüsün

Kralı (Ivy & Roan) Arkadaş Bölgesi

(Violet & Sam) Tek Gecelik İlişki

(Gia & Liam)

Eğer Sen Benimsin (Claire & JT)

The Claremont Cougars (futbol)

Kalpsiz Yaz (Skye & Hunter) Kalpsiz

(Skye & Hunter)

Shameless (Poppy & Mason)

Hawthorne Prep Serisi (zorba/futbol)

Hawthorne Prep'in Kralı (Summer & Kingsley)

Hawthorne Prep'in Kraliçesi (Summer & Kingsley)

Hawthorne Prep'in Prensi (Delilah & Austin) Hawthorne

Prep'in Prensesi (Delilah & Austin)

Komşu İkili (futbol) Komşu Kız

(Mia & Beck)

Komşu Çocuk (Alyssa & Colton)

Benim Olan Düet (Gerilim) Benim Olanı

Korumak (Grace & Matteo) Benim Olanı Talep

Etmek (Sofia & Roman)

Kal Dueti (hokey) Kal

(Cassidy & Cole)

Ayrılma (Cassidy & Cole)

Bağımsız Futbol

Seni Sevmekten Nefret Etmek (Daisy & Carter)

Koleksiyonlar

Claremont Cougars

Barnett Bulldogs

Futbol Güzelleri Koleksiyonu

Hokey Güzelleri Koleksiyonu

Komşu İkili

YAZAR HAKKINDA

Jennifer Sucevic, USA Today'in en çok satan yazarlarından biri olup, heyecan verici yeni yetişkin romanlarıyla dünya çapında okuyucuları büyülemiştir. Otuzdan fazla romanı bulunan yazarın aşk, kalp kırıklığı ve bayılmaya değer kahramanları içeren hikayeleri Almanca, İtalyanca ve Portekizce dahil olmak üzere altı dile çevrilmiş ve onu bu türde gerçek anlamda küresel bir ses haline getirmiştir. Wisconsin-Milwaukee Üniversitesi'nden tarih lisans derecesi ve eğitim psikolojisi yüksek lisans derecesi ile donanmış olan Jen, yazmaya olan tutkusunu tam zamanlı olarak benimsemeden önce lise danışmanı olarak çalışmıştır. Psikoloji alanındaki geçmişi, karakterlerine her yerdeki hayranlarının ilgisini çeken bir derinlik katmaktadır.

Jen, karşı konulmaz aşk hikayeleri yazmadığı zamanlarda, manzaralı parkurlarda bisiklet sürmeyi ve plajda güneşlenmeyi seviyor. Şu anda ailesiyle birlikte Michigan'da yaşıyor ve burada tekrar tekrar aşık olmak isteyeceğiniz kahramanlar ve kahramanlar hayal etmeye devam ediyor.

Yeni yayınlarla ilgili düzenli güncellemeler almak istiyorsanız, buradan haber bültenine abone olabilirsiniz.
Jennifer Sucevic Haber Bülteni

Veya Jen ile e-posta, web sitesi veya Facebook üzerinden iletişime geçebilirsiniz.
sucevicjennifer@gmail.com

Onun okuyucu grubuna katılmak ister misiniz?

Buradan katılabilirsiniz -) J Sucevic'in Kitap Erkek Arkadaşları | Facebook

Sosyal medya bağlantıları

https://www.tiktok.com/@jennifersucevicauthor

www.jennifersucevic.com

https://www.instagram.com/jennifersucevicauthor

https://www.facebook.com/jennifer.sucevic

Amazon.com: Jennifer Sucevic: Kitaplar, Biyografi, Blog, Sesli Kitaplar, Kindle Jennifer Sucevic Kitapları - BookBub

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️